

รูปแบบการเล่นวอลเลย์บอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย ครั้งที่ 1

ปริญญานิพนธ์

ของ

ทศพล ธานี

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา

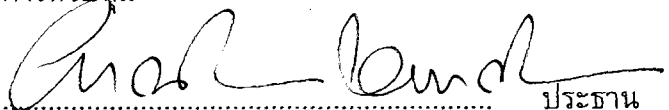
มีนาคม 2543

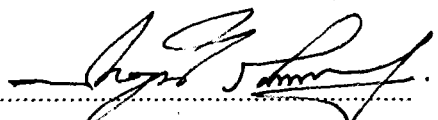
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

121010

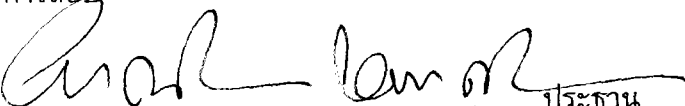
คณะกรรมการควบคุมและคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว
เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
วิชาเอกพลศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

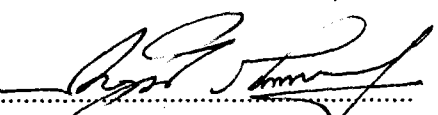
คณะกรรมการควบคุม

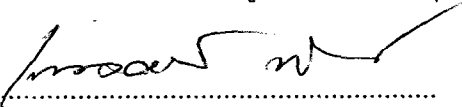

ประธาน
(รองศาสตราจารย์ผาณิต บิลมาศ)

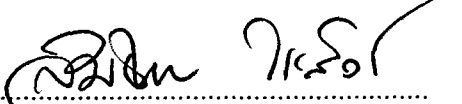

กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล)

คณะกรรมการสอบ

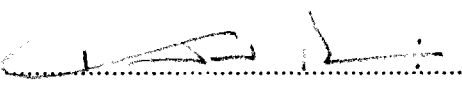

ประธาน
(รองศาสตราจารย์ผาณิต บิลมาศ)

กรรมการ
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล)

กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพณท์)

กรรมการที่แต่งตั้งเพิ่มเติม
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์สมชาย ไกรสังข์)

บัณฑิตวิทยาลัยอนุมัติให้รับปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย
(ศาสตราจารย์ ดร.เสริมศักดิ์ วิชาลาภรณ์)

วันที่ ...๕... เดือน ...มิ.ย... พ.ศ. ๒๕๕๑.

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยดีเพราะความกรุณาจาก รองศาสตราจารย์ผาณิต บิลมาศ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล ที่ได้กรุณาช่วยเหลือและแนะแนวทาง ตลอดจนได้ช่วยตรวจแก้ไขอย่างละเอียดทุกขั้นตอน นอกจากนี้ ยังได้เสียสละกำลังกาย กำลังใจ และเวลาอันมีค่า อีกทั้งยังเป็นกำลังใจที่สำคัญยิ่ง ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาของท่านเป็นอย่างสูง

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์เทเวศร์ พิริยะพูนท์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ สมชาย ไกรสังข์ ที่ได้กรุณาเป็นกรรมการสอบเพิ่มเติมในการสอบปากเปล่า และตรวจปรับปรุง ตลอดจนแนะแนวทางแก้ไข อีกทั้งยังแสดงความห่วงใยและให้กำลังใจอย่างสม่ำเสมอ

ขอกราบขอบพระคุณนักวิชาการและผู้วิจัยทุกท่านที่เปรียบเสมือนอาจารย์ให้ผู้วิจัยได้นำความรู้มาอ้างอิงในปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบคุณกรรมการสมาคมวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย ที่ช่วยอำนวยความสะดวก ในการบันทึกเทปโทรทัศน์ การแข่งขันวอลเลย์บอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชียครั้งที่ 1

ขอขอบคุณคณาจารย์ เจ้าหน้าที่ ของโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม) ทุกท่านที่ช่วยเหลือและห่วงใย พร้อมทั้งให้กำลังใจอย่างสม่ำเสมอ ในการทำปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบคุณ อาจารย์วิภาพร อรุณพลอด คุณสุรพงษ์ ทรงเดช และอาจารย์ศุภศิษย์ นามโชน ที่ช่วยเหลือในการทำคอมพิวเตอร์กราฟิก ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้

ขอกราบขอบพระคุณ นายยนต์ ธานี บิดาผู้ล่วงลับ ที่เป็นบุคคลตัวอย่างที่ทำให้เกิด แรงจูงใจในการเรียนปริญญาโท

ขอกราบขอบพระคุณญาติ พี่น้องทุก ๆ คนที่คอยห่วงใย ใต้ถ่มในการทำปริญญานิพนธ์ ที่รอคอยความสำเร็จในการศึกษาครั้งนี้

ท้ายสุดนี้ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณ คุณแม่เกษรา ธานี ที่ให้ความรัก ห่วงใยและให้ความอบอุ่นแก่ผู้วิจัยตลอด และคุณสุโข บวรณคำ ที่ให้กำลังใจ กำลังกาย และทุนทรัพย์ให้แก่ ผู้วิจัยมาตลอด จนกระทั่งประสบความสำเร็จในการศึกษาครั้งนี้

ทศพล ธานี

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
คำนำ	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	3
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	3
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย	5
เอกสารในต่างประเทศ	5
เอกสารภายในประเทศ	15
การวิจัยที่เกี่ยวข้อง	22
การวิจัยในต่างประเทศ	22
การวิจัยในประเทศไทย	24
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	28
แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง	28
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	28
วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล	28
วิธีจัดกระทำกับข้อมูล	29
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า	30
สัญลักษณ์ของรูปแบบการเล่น	30
วิธีจัดกระทำกับข้อมูล	30
5 บทย่อ สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	204
บทย่อ	204
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	204
แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง	204
วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล	204

บทที่	หน้า
การวิเคราะห์ข้อมูล	205
สรุปผลการวิเคราะห์ข้อมูล	205
อภิปรายผล	205
ข้อเสนอแนะ	207
บรรณานุกรม	208
ประวัติย่อของผู้วิจัย	212

บทที่ 1

บทนำ

คำนำ

ปัจจุบันกีฬาโอลิมปิกได้รับความสนใจจากประชาชนอย่างกว้างขวาง ดังจะเห็นได้จากการแข่งขันกีฬาเอเชียนเกมส์ ครั้งที่ 13 ที่กรุงเทพมหานคร และก็ได้เห็นว่ากีฬาโอลิมปิกเป็นมิติใหม่ของวงการกีฬาในปัจจุบัน ที่สามารถทำให้ประชาชนได้พบเห็นและชื่นชม คงมาจากสาเหตุหลายประการ เช่น การจัดการแข่งขันที่ดี มาตรฐานการเล่นที่สูงขึ้น การเปลี่ยนแปลงกติกาเพื่อให้เกมการแข่งขันสนุกสนานมากยิ่งขึ้น นอกจากนี้ การจัดการแข่งขันโอลิมปิกในประเทศไทย ได้มีการจัดการแข่งขันอยู่หลายรายการ เช่น กีฬาโอลิมปิกอุดมศึกษา กีฬาโอลิมปิกระดับประชาชน โดยเปิดโอกาสให้สโมสรต่าง ๆ ได้ส่งทีมเข้าร่วมการแข่งขัน ซึ่งจะมีทั้งทีมชายและทีมหญิง ในขณะเดียวกันกีฬาโอลิมปิกประเภททีมหญิงก็ได้รับความสนใจเป็นอย่างมาก ไม่ว่าจะเป็นการเล่นที่สนุกสนาน มีเกมที่ไม่เร็วมากเกินไป มีรูปแบบการเล่นที่ไม่ซับซ้อนนัก และหากทีมแข่งขันมีความสามารถใกล้เคียงกันแล้ว ก็จะทำให้เกิดความสนุกสนานมากยิ่งขึ้น

การที่จะเล่นกีฬาโอลิมปิกด้วยความสนุกสนานหรือเล่นเพื่อการแข่งขัน ผู้เล่นจะต้องมีทักษะพื้นฐานจากกีฬาประเภทนี้มากพอสมควร ดังที่ ปัญจะ จิตรโสภี (2526 : 14 - 37) ได้แบ่งทักษะของกีฬาโอลิมปิกออกเป็น 2 ส่วนคือ

1. ทักษะและเทคนิคขั้นพื้นฐานเป็นบทเรียนเริ่มต้นสำหรับผู้เริ่มฝึกหัดวอลเลย์บอล เพื่อเป็นการวางรากฐานที่ถูกต้องของวอลเลย์บอลให้กับผู้เล่นที่จะก้าวไปสู่การเรียนรู้เรื่องทักษะและเทคนิคขั้นสูงต่อไป ทักษะและเทคนิคพื้นฐานของวอลเลย์บอลประกอบด้วย

- 1.1 ท่าการทรงตัวเตรียมพร้อม
- 1.2 การเตรียมตัว
- 1.3 การสร้างความคุ้นเคยกับลูกบอล
- 1.4 การเล่นลูกมือบน
- 1.5 การเล่นลูกมือล่าง
- 1.6 การเสิร์ฟ

2. ทักษะและเทคนิคขั้นสูงของวอลเลย์บอล เป็นบทเรียนที่จะช่วยส่งเสริมผู้เล่นวอลเลย์บอลให้ประสบความสำเร็จขั้นสูงสุดในการแข่งขันวอลเลย์บอล การเรียนรู้ทักษะและเทคนิคขั้นสูงของวอลเลย์บอลให้บังเกิด ผลดี ผู้เรียนจะต้องผ่านการฝึกทักษะและเทคนิคขั้นพื้นฐานมาตามลำดับ สำหรับทักษะและเทคนิคขั้นสูง ของวอลเลย์บอลที่สำคัญมีอยู่ด้วยกัน 4 ประการคือ

2.1 การตบ

2.2 การสกัดกั้น

2.3 การป้องกัน

2.4 การเล่นเป็นทีม

อุทัย สงวนพงศ์ (2534 : 3) กล่าวว่า กีฬาวอลเลย์บอลเป็นกีฬาช่วยส่งเสริมทักษะในการใช้มือของผู้เล่นให้เกิดความชำนาญ มีความแข็งแรงเป็นกีฬาชนิดเดียวกันที่ต้องใช้ความชำนาญของมือทุกส่วน ตั้งแต่นิ้วมือ ฝ่ามือ ข้อมือ แขน ซึ่งโดยปกติแล้วในวันหนึ่ง ๆ การประกอบอาชีพการงานต่าง ๆ ของคนเราในการหยิบ ยก จับ วาง กำ กด ดึง ดัน และโหนเป็นต้น ฝาดิน บิลมาศ (2528 : 2 - 3) กล่าวว่า วอลเลย์บอลมีพื้นฐาน 6 อย่าง คือการเสิร์ฟ (Service) การดีก (Dig) การรุก (Attack) การวอลเลย์ (Volley) หรือการเซต (Set) การสกัดกั้น (Block) การรับ (Defence) ทักษะดังกล่าว เมื่อนำมาประกอบเข้าด้วยกันก็สามารถนำมาเป็นรูปแบบของการเล่นเป็นทีมได้

การเล่นเป็นทีมนั้น นอกจากความสามารถด้านทักษะขั้นสูงของผู้เล่นแล้ว ยังต้องมีการฝึกหัดในเรื่องของรูปแบบการเล่นเป็นทีม เพื่อให้เกิดการประสานงานและทำงานร่วมกันอย่างมีประสิทธิภาพ การเล่นจะต้องเริ่มจากการเสิร์ฟ จนถึงสิ้นสุดคือการตบ ผู้เล่นทุกคนจะต้องมีความสัมพันธ์กันในทีม รู้หน้าที่ของตนเองว่า จะทำอะไรบ้าง เช่น เมื่อกระโดดตบแล้วผู้เล่นคนที่มีหน้าที่ช้อนหลังจะต้องทำอย่างไร หรือการสกัดกั้น จะต้องสกัดกั้นอย่างไร ในขณะที่ฝ่ายตรงข้ามเข้าตบบอลเร็ว นอกจากนี้ ฝาดิน บิลมาศ (2528 : 49) ยังได้กล่าวว่ากลยุทธ์ทีมมีมากมายหลายอย่าง หมายความว่า แบบของการเล่นทุกอย่างมีความสำคัญเหมือนกัน เป็นหน้าที่ของผู้ฝึกสอนที่จะแก้ปัญหาและเห็นว่าแผนไหนเหมาะสม เมื่อนำมาใช้แล้วทำให้ทีมได้เปรียบและมีความสัมพันธ์กันดี กลยุทธ์มีการจัดการวางแผนของบริเวณการเล่นในหลาย ๆ รูปแบบ อย่างไรก็ตามการเล่นเป็นทีมต้องเล่นหลาย ๆ แบบ และจะเล่นแบบไหนขึ้นอยู่กับความเหมาะสมที่ผู้ฝึกสอนจะแนะนำ และอาจจะมีความแตกต่างกันออกไปแต่ละครั้งของการเล่น

รูปแบบการเล่นในปัจจุบันถือว่ามีความสำคัญมากต่อความสำเร็จของทีม เช่น การกระโดดตบ จะมีการกระโดดตบแบบต่าง ๆ นอกเหนือจากการกระโดดตบในเขตรุกแล้ว ยังมีการกระโดดตบหลังเส้น 3 เมตร เพื่อเป็นการเพิ่มตำแหน่งในการรุก และยังเป็นการรุกที่ถือได้ว่าสามารถช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการรุกอีกรูปแบบหนึ่ง นอกจากนี้ยังมีเทคนิคในการรับในรูปแบบต่าง ๆ อย่างไรก็ตามในสถานการณ์แข่งขันจริง ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบใดก็ตาม ย่อมมีทั้งข้อดีและข้อเสียด้วยกันทั้งนั้น จุดสำคัญอยู่ที่ว่าผู้ฝึกสอนจะมองเห็นข้อบกพร่องนั้นหรือไม่และสามารถแก้ไขข้อบกพร่องได้มากน้อยเพียงใด

จากเหตุผลที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นว่า ทุกรูปแบบที่ใช้ในการเล่นวอลเลย์บอลมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้ฝึกสอนและนักกีฬาทุกทีมจะต้องฝึกฝนทั้งรูปแบบการรุกและ

การรับ แต่ละทีมจะต้องฝึกให้ได้หลาย ๆ รูปแบบจนเกิดความชำนาญ และรู้จักเลือกใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษารูปแบบการเล่นวอลเลย์บอลในการแข่งขันวอลเลย์บอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย ครั้งที่ 1 ที่จังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างวันที่ 19 - 23 พฤษภาคม 2542

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อทราบรูปแบบการเล่นวอลเลย์บอล ในการแข่งขันวอลเลย์บอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย ครั้งที่ 1

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

1. ทำให้ทราบรูปแบบของการเล่นวอลเลย์บอลหญิงที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงทีมต่อไป
2. เป็นแนวทางในการปรับปรุง และพัฒนาการเรียนการสอนวอลเลย์บอลต่อไป
3. เป็นประโยชน์ต่อผู้ฝึกสอน จะได้นำรูปแบบของการเล่นไปเป็นกลยุทธ์ในการปรับปรุงรูปแบบการเล่นวอลเลย์บอล ทำให้ทีมมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
4. เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้า รูปแบบของการเล่นในกีฬาประเภทอื่น ๆ ต่อไป

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิง 6 ทีม ที่เข้าชิงชนะเลิศ ในการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย ครั้งที่ 1 ที่จังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างวันที่ 19 - 23 พฤษภาคม 2542
2. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ นักกีฬาวอลเลย์บอลหญิง 6 ทีม โดยศึกษารูปแบบการใช้ทักษะต่อเนื่องของผู้เล่นมากกว่า 1 คน
 - ตัวแปรต้น ได้แก่ นักกีฬาวอลเลย์บอลหญิง 6 ทีม
 - ตัวแปรตาม ได้แก่ รูปแบบการเล่นวอลเลย์บอลหญิง ทั้ง 6 ทีม

นิยามศัพท์เฉพาะ

รูปแบบการเล่นวอลเลย์บอล หมายถึง เทคนิคในการเล่นหรือทักษะหรือวิธีการเล่นวอลเลย์บอลของผู้เล่นในทีม เช่น รูปแบบของการเสิร์ฟ รูปแบบของการตัก รูปแบบของการรุก และการช้อนหลัง รูปแบบของการสกัดกั้น และการช้อนหลัง

การแข่งขันวอลเลย์บอล หญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย หมายถึง ทีมวอลเลย์บอลหญิง 6 ทีมสุดท้ายของเอเชีย ที่เข้าร่วมการแข่งขันวอลเลย์บอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย ครั้งที่ 1 ที่จังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างวันที่ 19 - 23 พฤษภาคม 2542

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษาค้นคว้าเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยในครั้งนี้ ทั้งของ นักวิชาการต่างประเทศและภายในประเทศไทย พอสรุปได้ดังต่อไปนี้

การเสิร์ฟ (Service)

ลูแคส (Lucas. 1988 : 71 - 108) กล่าวถึงการเสิร์ฟไว้ว่า การเสิร์ฟ คือ การโยนลูกวอลเลย์บอลขึ้นแล้วตีให้ข้ามตาข่ายเพื่อเริ่มเล่น การเสิร์ฟเป็นทักษะเดียวในกีฬาวอลเลย์บอลที่ผู้เล่นสามารถจะบังคับลูกวอลเลย์บอลด้วยตนเองได้มากที่สุด

การเสิร์ฟสามารถที่จะทำให้ลูกวอลเลย์บอลหมุนหรือไม่หมุนก็ได้ การเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลหมุนไปข้างหน้า (Top Spin) นิยมใช้มาก ลูกวอลเลย์บอลจะโค้งลงกับพื้น ข้อสำคัญ การเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลหมุนต้องใช้แรงมาก จึงทำให้ผิดพลาดได้ง่าย

การเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลไม่ให้หมุน ลูกวอลเลย์บอลจะเปลี่ยนทิศทางในขณะที่พุ่งไปในอากาศหรือส่ายไปมาในอากาศ ทำให้ไม่รู้ว่าลูกวอลเลย์บอลจะไปทิศทางใด พื้นผิวด้านบนของลูกวอลเลย์บอลจะได้รับความกดดันจากอากาศน้อยทำให้ลูกวอลเลย์บอลถูกยกขึ้นเหมือนกับปีกของเครื่องบิน การเสิร์ฟลูกวอลเลย์บอลไม่ให้หมุนเป็นการเสิร์ฟที่ยาก อย่างไรก็ตามด้วยเหตุผลที่ลูกวอลเลย์บอลลอยไปในอากาศโดยไม่สามารถจะเดาทิศทางได้ว่าจะทางไหน หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “ลูกลอย” (Floater) จึงเป็นที่นิยมใช้เสิร์ฟในการแข่งขันทุกระดับ

เนวิลล์ (Neville. 1990 : 9) กล่าวว่า การเสิร์ฟเพื่อเริ่มเล่นเป็นทักษะเดียวที่ไม่ต้องมีการวางแผนเล่นแบบใด ๆ เลย การเสิร์ฟที่ประสบผลสำเร็จจะต้องทำให้ฝ่ายตรงข้ามรับลูกวอลเลย์บอลได้ลำบาก หหมดโอกาสในการตบและสามารถทำให้ทีมเสิร์ฟสามารถโต้ตอบอย่างได้ผลในขณะที่เป็นฝ่ายรับรวมทั้งการเสิร์ฟที่ทำให้ได้คะแนนโดยฝ่ายรับไม่สามารถโต้ตอบกลับมาได้ หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “ลูกเอซ” (Ace)

คลูคา และดุนน์ (Kluka and Dunn. 1992 : 35 - 40) กล่าวว่า การเสิร์ฟเป็นทักษะที่ใช้ตีลูกวอลเลย์บอลเข้าสู่การเล่น ลูกวอลเลย์บอลเข้าสู่การเล่น ลูกวอลเลย์บอลจะต้องข้ามตาข่ายไปยังแดนฝ่ายตรงข้าม รวมไปถึงลูกเสิร์ฟที่ทำให้ผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามรับไม่ได้ การเสิร์ฟเป็นทักษะเดียวเท่านั้นที่ผู้เล่นสามารถจะควบคุมลูกวอลเลย์บอลได้อย่างสมบูรณ์ที่สุด เพราะว่าผู้เล่นสามารถเริ่มเล่นโดยลูกวอลเลย์บอลอยู่ในมือ การเสิร์ฟมีหลายรูปแบบ เช่น การเสิร์ฟแบบมือล่าง การเสิร์ฟแบบมือบน การเสิร์ฟแบบลูกหมุน และการกระโดดเสิร์ฟ ซึ่งเป็นวิธีการเสิร์ฟอีกวิธีหนึ่งที่ใช้กันน้อยมากในปัจจุบัน

ผาณิต บิลมาศ (2528 : 3) กล่าวว่า ลูกแรกในการเล่นวอลเลย์บอลคือ การเสิร์ฟ ในระยะแรกการเสิร์ฟเป็นเพียงการตีลูกวอลเลย์บอลพอสผ่านไปเท่านั้น ในระยะหลังได้พัฒนาเสิร์ฟมาเป็นอาวุธที่สำคัญในการรุก

แบบของการเสิร์ฟที่สำคัญคือ

1. การเสิร์ฟมือล่าง (The Underarm Service)
2. การเสิร์ฟฮุค (The Hook Service)
3. การเสิร์ฟฟลอยด์ดิง (The Floating Service) จากด้านข้างและด้านหน้า

วิโรจน์ มุทุกันต์ (2535 : 73 - 80) กล่าวว่า การเสิร์ฟเป็นวิธีการรุกเพื่อทำคะแนนวิธีหนึ่งของทักษะการรุก ถ้าเสิร์ฟมีประสิทธิภาพจะทำให้เกมการเล่นเหนือกว่าคู่ต่อสู้ การเสิร์ฟทุกครั้ง จึงต้องมีความแม่นยำ รุนแรง และสามารถบังคับลูกวอลเลย์บอลให้ตก ณ จุดต้องการได้ การเสิร์ฟที่นิยมใช้กันมีอยู่ 4 วิธีด้วยกันคือ

1. การเสิร์ฟแบบมือล่างด้านหน้า
2. การเสิร์ฟแบบมือล่างด้านข้าง
3. การเสิร์ฟแบบมือบนด้านหน้า
4. การเสิร์ฟแบบมือบนด้านข้าง

การตีก (Dig)

ลูแคส (Lucas. 1988 : 120) กล่าวว่า การตีกเป็นวิธีการเล่นสำหรับรับลูกตกที่รุนแรง โดยปกติจะใช้แขนท่อนล่าง การเล่นทักษะนี้เริ่มแรกมาจากวอลเลย์บอลชายหาด ซึ่งต้องใช้ทักษะการ "ตีก" เพื่อรับลูกตกไม่ให้ตกถึงพื้นทราย การตีกสามารถเล่นได้ทั้งแบบมือเดียวและสองมือ

บูลแมน (Bulman. 1989 : 50) กล่าวว่า การตีก โดยทั่วไปใช้เมื่อรับลูกวอลเลย์บอลจากการเสิร์ฟกับลูกวอลเลย์บอลที่พุ่งมาในระดับต่ำ ลักษณะการตีกแขนทั้งสองข้างชิดกันและใช้แขนท่อนล่าง ตีลูกวอลเลย์บอลไปข้างหน้า ไม่ต้องเหวี่ยงแขนไปที่ลูกวอลเลย์บอลให้ยกไหล่ขึ้นและย่อเข่าลงก่อนที่จะตีก แต่แขนต้องตึงและเหยียดตรง เคลื่อนที่ด้วยเท้าอย่างเป็นระบบเข้าไปหาลูกวอลเลย์บอลและตีกอยู่ในระดับเอว ข้อสำคัญคือแขนต้องชิดกันและเหยียดตรง

เวียร์รา และ เฟอ์กูสัน (Viera and Ferguson. 1989 : 85) กล่าวว่า การตีกเป็นทักษะที่ใช้รับลูกตก ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ตื่นเต้นตื่นใจและสนใจมากที่สุดของผู้ชม เมื่อฝ่ายรุกตบลูกวอลเลย์บอลผ่านคนสกัดกันมาได้ ผู้เล่นในแถวหลังของฝ่ายรับจะต้องวิ่งเข้าไปหาลูกวอลเลย์บอลแล้วตีกขึ้นมา เพื่อไม่ให้ลูกวอลเลย์บอลตกถึงพื้นและเล่นต่อไป เกมการแข่งขันวอลเลย์บอลที่ยาวนานของสองทีมที่มีฝีมือสู้กันเป็นคู่ที่ดุแล้วสนุกตื่นเต้นที่สุด ทีมที่มีความสามารถในการตีกได้ดีจะเป็นที่ชื่นชอบของผู้ชมเท่า ๆ กับทีมที่ตบได้ดี

เนวิลล์ (Neville. 1990 : 19 - 30) กล่าวว่า การตีก หรือการเล่นลูกสองมือล่างใช้สำหรับรับลูกเสิร์ฟ (Serve Receive) รับลูกง่าย ๆ และลูกที่พุ่งมาต่ำ (Free and Down Ball Passing) เซ็ต (Setting) และป้องกันพื้นที่ (Floor Defense)

คลุกา และคูนน์ (Kluka and Dunn. 1992 : 48) กล่าวว่า ประสิทธิภาพของการรับอยู่ ที่การดีก ถ้าปราศจากการดีกหรือดีกลูกวอลเลย์บอลไม่ดีแล้ว ผู้เล่นในตำแหน่งตัวเซตก็หมด โอกาสที่จะเซตลูกวอลเลย์บอลให้กับทีมตัวเองตบหรือรุกได้ การดีกเป็นการเริ่มต้นของการ เปลี่ยนสถานการณ์จากที่เป็นฝ่ายรับมาเป็นฝ่ายรุก

การรับลูกเสิร์ฟ หน้าที่อันแรกของการดีกคือ รับลูกเสิร์ฟจากฝ่ายรุก การรับลูกเสิร์ฟที่ ถูกต้อง ลูกวอลเลย์บอลจะต้องไม่ถูกโบหน้าหรือส่วนอื่น ๆ ของร่างกาย นอกจากแขนท่อนล่าง ถึงแม้ว่ากติกาจะได้อนุโลมในเรื่องนี้ก็ตาม

การรับลูกง่าย ๆ และลูกที่พุ่งมาต่ำ ลูกวอลเลย์บอลที่ฝ่ายตรงข้ามตีข้ามมาง่าย ๆ ในขณะที่แข่งขันซึ่งเป็นเหตุบังเอิญ จากการเล่นผิดพลาดของฝ่ายตรงข้ามที่บังคับลูกวอลเลย์บอล ไม่ดี ลูกที่ตบข้ามมาโดยผู้เล่นในแดนหลังของฝ่ายรุกด้วยลูกหมุนและความเร็วพอประมาณ เพราะว่าผู้ตบยืนอยู่แดนหลัง ความแน่นอนและความรุนแรงของการตบจึงไม่มาก

การป้องกันพื้นที่ วิธีการป้องกันไม่ให้ลูกวอลเลย์บอลตกพื้นสนามมีหลายวิธี การดีก เป็นทักษะที่ดีที่สุด ที่จะใช้รับลูกวอลเลย์บอลจากการโต้ตอบของฝ่ายตรงข้าม ซึ่งการดีกสามารถที่ จะดัดแปลงได้หลาย ๆ แบบ

ผาณิต บิลมาศ (2528 : 7 - 8) กล่าวว่า การรับลูกเสิร์ฟเป็นลักษณะที่สำคัญมาก เพราะลูกเสิร์ฟในปัจจุบันมีความเร็วและรุนแรงมาก การรับลูกเสิร์ฟจึงเป็นจุดสำคัญจุดหนึ่ง และการดีก (Dig) เป็นทักษะอย่างเดียวกันที่จะใช้รับลูกเสิร์ฟได้ ผู้รับต้องดูออกว่าผู้เสิร์ฟจะเสิร์ฟมา ในลักษณะใด ต้องเข้าใจลักษณะการเคลื่อนที่ของลูก มีการเคลื่อนที่อย่างรวดเร็วในการเล่นลูกเพื่อนำ ลูกมาเป็นฝ่ายรุกหน้าตาข่าย

กรมพลศึกษา (2533 : 51 - 58) กล่าวว่า การดีกเป็นวิธีการเล่นโดยใช้แขนท่อนล่างตี ลูกวอลเลย์บอลไปยังตำแหน่งที่ต้องการ การดีกเป็นปัจจัยสำคัญของการเล่นวอลเลย์บอลอีก อย่างหนึ่ง เพราะพื้นฐานการเล่นทีมที่ดีนั้นผู้เล่นจะต้องเล่นลูกดีกได้ดีก่อน เทคนิคการดีกมี หลายลักษณะ ดังนี้

1. การดีกด้านหน้า ใช้ในการเล่นทั่ว ๆ ไป ซึ่งผู้เล่นสามารถส่งลูกวอลเลย์บอลไปยัง ทิศทางที่ต้องการได้ง่าย

2. การดีกไปข้างหลัง ในขณะที่ผู้เล่นต้องการดีก เพื่อส่งกลับไปด้านหลังนั้น จะต้อง เคลื่อนที่ไปให้เร็วและย่อเข่าลงให้ต่ำพร้อมกับยกแขนให้สูงขึ้น

3. การดีกด้านข้าง ในกรณีลูกอยู่ห่างตัวทางด้านข้าง ผู้เล่นต้องพยายามก้าวเท้าไป ทางด้านข้างที่ลูกวอลเลย์บอลจะตกเพื่อรับลูกวอลเลย์บอล

4. การดีกด้านข้างที่ลูกวอลเลย์บอลอยู่ห่างมาก ต้องก้าวเท้าด้านที่ลูกวอลเลย์บอลจะ ตกออกไปให้กว้าง ย่อเข่าให้ต่ำ เมื่อรับลูกวอลเลย์บอลแล้วทั้งน้ำหนักตัวลงที่เท้าด้านข้างพร้อม กับกลิ้งตัวตามทิศทางของแรง

5. การพุ่งตีกด้านหน้า เมื่อลูกวอลเลย์บอลอยู่ห่างตัวมากด้านหน้า ผู้เล่นจะต้องสามารถพุ่งไปรับก่อนที่ลูกวอลเลย์บอลจะตกพื้น

6. การพุ่งตีกมือเดียว ใช้ในขณะลูกวอลเลย์บอลที่อยู่ไกลมาก ผู้เล่นสามารถพุ่งรับด้วยมือเดียว

อุทัย สงวนพงศ์ (2534 : 8 - 15) กล่าวว่า การตีกเป็นเทคนิคพื้นฐานที่สำคัญมากของการเล่นวอลเลย์บอล การตีกได้ดีและแม่นยำยังเป็นปัจจัยสำคัญของการเซตอีกด้วย เนื่องจากลักษณะทิศทาง ความเร็วและวิถีของลูกวอลเลย์บอลที่พุ่งมาไม่เหมือนกัน การตีกจึงมีหลายวิธี เช่น การตีกด้านหน้า ด้านข้าง กลับหลัง ตีกมือเดียว พุ่งตีก

วิโรจน์ มุกกันต์ (2535 : 59) กล่าวว่า การตีกเป็นทักษะพื้นฐานสำคัญในการเล่นทีม ซึ่งใช้ในการรับลูกเสิร์ฟและลูกตบจากฝ่ายตรงข้าม โดยเฉพาะผู้เล่นเป็นตัวสตอปเปอร์ (Stopper) คือ คนที่รับลูกวอลเลย์บอลตอนแรกจากฝ่ายตรงข้าม ซึ่งจะต้องมีความชำนาญและแม่นยำ แต่เนื่องจากทิศทางและความเร็วของลูกบอลที่ลอยมา จะมีลักษณะแตกต่างกัน การตีกจึงต้องอาศัยทักษะหลาย ๆ รูปแบบ ดังต่อไปนี้

1. การตีกด้านหน้า เป็นพื้นฐานของการตีกรูปแบบอื่น ๆ ลักษณะท่าทาง เท้าทั้งสองห่างกันเท่าช่วงไหล่ ย่อเข่าเล็กน้อย ใช้แขนท่อนล่างตีลูกวอลเลย์บอล

2. การตีกด้านข้างตัว นับว่ามีความจำเป็นในการเล่นเพราะทิศทางที่ลูกวอลเลย์บอลลอยมาไม่แน่นอน อาจจะมาทางด้านหน้า ด้านข้างซ้ายหรือขวา จุดตกอาจจะต่ำหรือสูง ระยะอาจจะใกล้หรือไกลตัว ซึ่งผู้เล่นจะต้องฝึกการเคลื่อนที่เข้าเล่นลูกวอลเลย์บอลในลักษณะต่าง ๆ ดังกล่าวให้รวดเร็วและถูกต้อง

3. การตีกกลับหลัง ส่วนมากจะใช้ในกรณีฝ่ายเดียวกันเล่นพลาต หรือการเล่นจังหวะ 3 ข้ามตาข่าย การเคลื่อนที่เข้าหาลูกวอลเลย์บอลต้องเร็ว โดยลักษณะหันหลังให้ตาข่าย ลักษณะของลูกวอลเลย์บอลที่ลอยข้ามตาข่ายจะมีวิถีโค้งสูงกว่าการตีกด้านหน้า

4. การตีกด้วยแขนเดียว ในบางโอกาสการเล่นวอลเลย์บอล นักกีฬาต้องใช้ทักษะการตีกแขนเดียว เช่น ลูกตกห่างตัว ลูกมาระดับต่ำ ลักษณะการตีกแขนเดียวอาจจะเป็นด้านหน้าหรือด้านข้างลำตัว ซึ่งขึ้นอยู่กับทิศทางของลูกวอลเลย์บอลที่ลอยมา

พิศิษฐ์ ไตรรัตน์ผดุงผล (2537 : 34 - 38) กล่าวว่า กีฬาวอลเลย์บอลเป็นกีฬาที่เล่นด้วยมือ การรับและการรุกโดยส่วนใหญ่จะเป็นการเล่นที่ใช้แขน เมื่อลูกวอลเลย์บอลมาในระดับต่ำ แรงเร็ว หรือช้าก็ตาม เราสามารถรับด้วยทักษะการใช้แขน การตีกต้องคำนึงถึงการประสานงานของแขนทั้งสองให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน โดยให้ระดับแขนท่อนล่างทั้งสองข้างเสมอกันในขณะสัมผัส หรือตีลูกวอลเลย์บอลให้สะท้อนกลับ เพื่อให้สามารถบังคับหรือควบคุมลูกวอลเลย์บอลในวิถีทางที่ต้องการได้

การเซต (Set)

ลูคัส (Lucas. 1988 : 19 - 43) กล่าวว่า การเซตหรือการเล่นลูกสองมือบนคือ การตีลูกวอลเลย์บอลขึ้นไปด้วยมือทั้งสองข้าง การเซตที่แม่นยำเป็นเครื่องมือสำคัญของผู้เล่นมือเซต การเซตลูกที่ดีลูกวอลเลย์บอลจะต้องอยู่ตรงหน้าผาก แล้วส่งไปยังเป้าหมายแขนทั้งสองข้างเหยียดตามไปด้วยจนสุด ผู้เล่นมือเซตจะต้องมีความนุ่มนวล และมีการบังคับในขณะที่สัมผัสลูกวอลเลย์บอลด้วย ความนุ่มนวลและการบังคับนี้มาจากการติดของข้อมือ (นุ่มนวล) และการออกแรงบังคับจากแขน (ควบคุมทิศทาง) ลูคัส ได้กล่าวถึงการเซตไว้ 3 แบบคือ

1. การเซตไปข้างหน้า (The Front Set)
2. การเซตไปข้างหลัง (The Back Set)
3. การกระโดดเซต (The Jump Set)

บูลแมน (Bulman. 1989 : 60) กล่าวว่า การเซต เป็นชื่อเรียกของการตีลูกวอลเลย์บอลขึ้นเพื่อตอบไปโดยปริยาย โดยผู้เล่นคนหนึ่งคนใดในทีมทำหน้าที่เป็นผู้เล่นตัวเซตเพื่อเซตลูกวอลเลย์บอลไปให้ผู้เล่นคนอื่น ๆ ในทีมตน การเซตต้องเล่นอยู่ใกล้ ๆ ตาข่าย โดยใช้สองมือบนเซตลูกวอลเลย์บอลให้สูงเหนือตาข่าย เพื่อให้ผู้เล่นมือตบวิ่งเข้ามาตบลูกวอลเลย์บอลได้ การเซตเป็นการเล่นลูกวอลเลย์บอลในครั้งที่สอง ในจำนวนที่แต่ละทีมเล่นได้สามครั้ง การเซตเป็นทักษะที่จำเป็นมากที่สุดอีกทักษะหนึ่ง ขณะที่ผู้เล่นมือตบ ๆ ลูกลงก็จะทำให้เขาได้รับชื่อเสียง และทำให้ทีมได้คะแนน แต่สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นไม่ได้เลยถ้าหากขาดมือเซตที่ดีเซตลูกให้

เนวิลล์ (Neville. 1990 : 33) กล่าวว่า ทุกคนในวงการวอลเลย์บอลจะใช้คำว่า การเซต (Setting) แทนคำว่า การส่งลูกวอลเลย์บอลเหนือศีรษะ (Overhead Passing) การเซตเป็นยุทธวิธีในการส่งลูกวอลเลย์บอลไปยังจุดหมายที่ผู้เล่นมือตบจะวิ่งเข้าไปตบได้

คลูคา และดุนน์ (Kluka and Dunn. 1992 : 32) กล่าวว่า การส่งลูกวอลเลย์บอลเหนือศีรษะ (Overhead Pass) หรือโดยทั่วไปเรียกว่า การเซต ธรรมดา มักใช้เซตลูกวอลเลย์บอล เพราะมีความแม่นยำและแน่นอนกว่าการใช้ทักษะอื่น ๆ และเป็นทักษะที่ถูกใช้มากที่สุด ในผู้เล่นมือเซต เป็นการเล่นลูกวอลเลย์บอลจังหวะที่สอง ผู้เล่นมือเซตจะต้องเซตลูกวอลเลย์บอลไปให้ผู้เล่นมือตบเพื่อตอบไปยังฝ่ายตรงข้าม

นิโคลส์ (รุ่งเรือง เทพทัต. 2532 : 9 ; อ้างอิงมาจาก Nicholls. 1978 : 105) กล่าวว่า การเซตมีหลายรูปแบบเป็นทักษะที่สำคัญในการเปิดเกมรุกให้แก่ทีม มีทั้งการเซตที่ทำให้เกมการรุกช้า และเกมการรุกเร็ว รูปแบบของการเซตมี ดังนี้

1. การเซตสูง (High Set)
2. การเซตเหนือศีรษะ (Overhead Set)
3. การเซตพุ่งขนาน (Parallel or Shoot Set)
4. การเซตสั้น (Short Set)

บิวเทลสตาล์ (รุ่งเรือง เทพทัต. 2532 : 9 : อ้างอิงมาจาก Beutelstahl. 1978 : 15 - 16) กล่าวว่า การเช้ทใช้มากหลังจากรับลูกเสิร์ฟแล้ว จุดมุ่งหมายของการเล่นลูกนี้ก็เพื่อนำไปสู่การเล่นเป็นฝ่ายรุกของเกมการเล่นต่อไป ความสำเร็จของการรุกจะเกิดผลย่อมขึ้นอยู่กับ การเช้ทในทางตรงข้ามการเช้ทจะไม่เกิดขึ้นถ้าหากทีมเป็นฝ่ายรุกไม่ได้หรืออ่อนกำลังลง

รูปแบบของการเช้ทมีดังนี้ การเช้ทด้านหน้า การเช้ทเหนือศีรษะ การกระโดดเช้ทไปข้างหน้าและข้างหลัง อย่างไรก็ตาม ลูกวอลเลย์บอลที่เช้ทต้องเป็นไปอย่างปราณีตนุ่มนวล มีทั้งเช้ทสั้น เช้ทสูง เช้ทปานกลาง เช้ทพุ่งชนาน การเช้ทจะต้องมีทั้งด้านหน้า ด้านหลัง หรือกระโดดเช้ท แล้วแต่การเลือกใช้ตามสถานการณ์ของเกม

ผาณิต บิลมาศ (2528 : 9) กล่าวว่า ความมุ่งหมายของการเช้ท เพื่อจะนำลูกวอลเลย์บอลไปสู่การรุกของเกมการเล่นต่อไป ซึ่งเกมของการรุกจะได้ผลดีแค่ไหนก็ขึ้นอยู่กับความแน่นอนของการเช้ท คนเช้ทต้องเป็นคนที่เช้ทได้อย่างมีประสิทธิภาพ คือ จะเช้ทไปให้ผู้ตบที่ได้ก็ได้ในสนามเขาต้องมีความปราณีต และเช้ทลักษณะใดก็ได้ ซึ่งจะทำให้ได้ก็ต้องผ่านการฝึกมาอย่างดี

อย่างไรก็ตาม การเช้ทต้องเป็นไปอย่างปราณีต นุ่มนวลในระยะทางความสูงที่สูงมาก ปานกลาง และสั้น การเช้ทจะไปด้านหลังหรือหน้าก็ได้ ลักษณะต่าง ๆ จะใช้แบบไหนก็ขึ้นอยู่กับเกมการเล่นนั้น ๆ ซึ่งต้องเลือกใช้ให้เหมาะสม

วิโรจน์ มุกกันต์ (2535 : 83 - 88) กล่าวว่า การเช้ทมีลักษณะหลายแบบ แต่ละแบบก็มีลักษณะและวิธีการใหม่ ๆ แตกต่างกันไป ทั้งนี้ก็เพื่อจุดมุ่งหมายให้การตบได้ผลที่สุด จึงเกิดเทคนิคและวิธีการใหม่ ๆ ขึ้น พอสรุปได้ดังนี้

1. การเช้ทสูง
2. การเช้ทไปข้างหลัง
3. การเช้ทด้วยวิธีการตัก
4. การเช้ทแบบ “แจแปนนีสเช้ท”
5. การเช้ทต่ำ
6. การกระโดดเช้ท
7. การกระโดดเช้ทมือเดียว
8. การเช้ทหยอด

พิศิษฐ์ ไตรรัตน์ผดุงผล (2537 : 22 - 24) กล่าวว่า รูปแบบของการเช้ทมีดังนี้

1. เช้ทสูง (High Set) เป็นการเช้ทให้ผู้เล่นทางปีกขวาและซ้าย ปกติจะเช้ทสูงประมาณ 4 - 5 เมตร

2. เช้ทเหนือศีรษะ (Overhead Set) จะเช้ทขึ้นในแนวตั้ง เมื่อมือเช้ทเช้ทแล้วจะต้องขยับออกเพื่อให้ผู้ตบเข้าตบได้

3. เซ็ตสั้น (Short Set) เป็นการเซ็ตเหนือตาข่ายอย่างรวดเร็ว ลูกวอลเลย์บอลจะสูงไม่เกิน 1 เมตรเหนือตาข่าย ผู้เซ็ตกับผู้ตบจะต้องสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี

4. เซ็ตพุงขนาน (Parallel Set) เพื่อเป็นการลดเวลาการเคลื่อนที่ของลูกวอลเลย์บอลให้เร็วขึ้น ให้เซ็ตพุงไปยังตำแหน่งปีกอย่างรวดเร็ว ลูกวอลเลย์บอลจะสูงเหนือตาข่ายประมาณ 2 ฟุต

การตบ (Spike)

บูลแมน (Bulman. 1989 : 65) กล่าวว่า การตบเป็นทักษะที่มีการเคลื่อนไหวทุกส่วนของร่างกายมากที่สุด มากกว่าทุกทักษะในการเล่นวอลเลย์บอล เป็นทักษะที่ใช้ในการรุกและเป็นทักษะที่ใช้เล่นลูกวอลเลย์บอลครั้งสุดท้ายหรือครั้งที่ 3 เทคนิคการรุกหรือการตบเป็นทักษะที่สำคัญมาก การวิ่งเข้าไปจะช่วยให้กระโดดได้สูง ดังนั้นจึงไม่ควรเริ่มต้นวิ่งใกล้ตาข่ายเกินไป ควรจะห่างจากตาข่ายประมาณ 3 เมตร (10 ฟุต) การกระโดดต้องกระโดดเท้าคู่ลงพื้นด้วย สันเท้าและกระโดดขึ้นด้วยปลายเท้า พยายามกระโดดให้สูงที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยไม่ให้ลำตัวพุ่งไปข้างหน้าเพราะจะโดนตาข่าย เหยียงแขนข้างที่จะตบขึ้นเหนือไหล่ พับข้อศอกไปข้างหลังให้มากเพื่อจะได้มีแรงตบลูกวอลเลย์บอล

เนวิลล์ (Neville. 1990 : 45) กล่าวว่า การตบเป็นทักษะที่เด่น ใช้ในทีมรุกเป็นการเล่นในจังหวะสุดท้ายเหมือนกับการโยนลูกบาสเกตบอลลงห่วง และทำให้ได้คะแนนแต่วอลเลย์บอลต้องใช้การตบลูกวอลเลย์บอลไปยังแดนฝ่ายตรงข้าม นักวอลเลย์บอลทุกคนต้องการที่จะมีความสามารถในการตบเพื่อทำคะแนน ผู้ชมและผู้เล่นในทีมเดียวกันก็ชื่นชมยินดีด้วยเมื่อสามารถตบได้ การตบจะนำมาซึ่งชัยชนะ แต่ถ้าหากผู้เล่นไม่สามารถควบคุมลูกวอลเลย์บอลได้ก็จะได้ไม่ได้ตบ ไม่เหมือนในกีฬาบาสเกตบอลผู้เล่นสามารถโยนลูกบาสเกตบอลลงห่วงเพื่อที่จะทำคะแนนอย่างเป็นอิสระ แต่ในกีฬาบอลผู้เล่นมือตบไม่มีโอกาสที่จะตบทำคะแนนได้ถ้าหากเพื่อนร่วมทีมไม่สามารถควบคุมลูกวอลเลย์บอลในจังหวะรับลูกเสิร์ฟและจังหวะเซ็ตได้

คลูคา และ ดูนน์ (Kluka and Dunn. 1992 : 41 - 42) กล่าวว่า จุดสุดยอดของทีมฝ่ายรุกก็คือ การตบ เป็นความพยายามครั้งสุดท้ายที่ทีมจะได้แสดงการประสานงานกันว่าจะตบลงไปที่ไหนอย่างไรและต้องมีการเตรียมการมาก่อนแล้ว สรุปแล้วทีมฝ่ายรุกจะต้องกระทำการตอบโต้ด้วยการตบมากกว่าที่จะเล่นลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายตรงข้ามอย่างง่าย จุดประสงค์ของการตบคือเปลี่ยนทิศทางการเคลื่อนไหวของร่างกายจากแนวระนาบ (วิ่ง) มาเป็นแนวตั้ง (กระโดด) ในการกระโดดตบ ท่าทางของการกระโดดตบมีความสำคัญมาก ซึ่งมีอยู่ 3 จังหวะ คือ จังหวะวิ่ง จังหวะโดด และจังหวะตบ

นิโคลส์ (รุ่งเรือง เทพทัต. 2532 : 10 ; อ้างถึงมาจาก Nicholls. 1978 : 77 - 82) กล่าวว่า การตบลูกวอลเลย์บอลเป็นทักษะของการรุกในขณะที่ผู้เล่นสามารถกระโดดได้สูง

ที่สื่อบริเวณเหนือตาข่าย ผู้เล่นตบหรือตีลูกวอลเลย์บอลอย่างแรงเพื่อให้ลูกวอลเลย์บอลตกลงบนพื้นสนามของฝ่ายตรงข้ามนั้น มีผู้ได้ศึกษาว่ามีความเร็วของการเคลื่อนที่ถึง 160 กม./ชม. นักวิทยาศาสตร์ญี่ปุ่นได้ทดสอบจับเวลาจากการตบลูกวอลเลย์บอลของนักกีฬาชั้นดี ความเร็วของลูกวอลเลย์บอลที่พุ่งไปตกเส้นหลังใช้เวลา 0.33 วินาที คิดเป็นอัตราความเร็วเฉลี่ย 90 กม./ชม. การตบลูกวอลเลย์บอลถือว่าเป็นการเล่นครั้งสุดท้ายของการรุก แบบของการตบ เช่น การตบแบบหมุนข้อมือ การตบแบบตวัดมือ การตบเหนือมือคนสกัดกัน และการหยอด

บิวเทิลสตาล์ (รุ่งเรือง เทพหัตถ์. 2532 : 10 ; อ้างอิงมาจาก Beutelstahl. 1978. 19) กล่าวว่า ความสำเร็จในการตบของการเล่นวอลเลย์ให้ความตื่นเต้นสนุกสนานพอ ๆ กับการได้ประตูของการเล่นฟุตบอล ผู้เล่นที่มีความสามารถตบได้ดีมักจะทำให้ทีมประสพชัยชนะ ผู้ตบที่ดีจะต้องกระโดดได้สูง ตบได้รุนแรง และมีความคล่องตัวสูง การตบมีหลายแบบคือ

1. การตบด้านหน้า
2. การตบด้านหน้าด้วยการหมุนตัว
3. การตบด้วยการหมุนข้อมือ
4. การตบหยอด

ฟอง เกิดแก้ว (2532 : 622) กล่าวว่า การตบเป็นทักษะที่น่าตื่นเต้นและน่าดูที่สุดในกีฬาวอลเลย์บอล ลูกตบมักจะเป็นลูกที่สามารถทำคะแนนอย่างเด็ดขาดกว่าลูกอื่น ๆ ผู้เล่นที่มีความสามารถในการกระโดดย่อมได้เปรียบได้ประโยชน์ แต่อย่างไรก็ตามความสามารถในการกระโดดอย่างเดียวไม่พอ ผู้เล่นต้องรู้จักจังหวะในการกระโดด และการตบอย่างแม่นยำ ผู้เล่นต้องใช้ความเร็วและความไวของสายตา

อุทัย สงวนพงศ์ (2534 : 32 - 43) กล่าวว่า การตบมักจะทำในจังหวะที่ 3 คือ จังหวะสุดท้ายของการเล่น ซึ่งเป็นขั้นตอนที่สำคัญสำหรับการทำคะแนนหรือได้เสิร์ฟ ลูกตบที่มีพลังและมีจุดมุ่งหมายตามยุทธวิธี จะทำให้ฝ่ายตรงข้ามยากแก่การตั้งรับ และตอบโต้ จึงทำให้ฝ่ายเราได้คะแนนหรือได้เสิร์ฟอย่างง่าย ลูกตบที่ประสบผลสำเร็จต้องมาจากลูกจังหวะแรก และจังหวะที่ 2 ที่สัมพันธ์กัน อานุภาพของลูกตบยังขึ้นอยู่กับความเร็ว ความแรงของลูกตบ ความสูง ความพลิกแพลงของท่าที่ใช้ตบ และความคล่องตัวของผู้เล่น เช่น

1. การตบลูกเร็วยาวเรียดตาข่าย การตบลูกนี้ผู้เล่นจะเข้ทลูกยาวพุ่งไปริมตาข่าย ข้างใดข้างหนึ่ง ความเร็วของลูกมีมาก ความโค้งของลูกมีน้อยมาก มุมของการตบลูกนี้จะอยู่ราว 30 องศา ผู้ตบอาจวิ่งออกนอกเส้นข้างสนาม แล้วกระโดดขึ้นสกัดทิศทางของลูกวอลเลย์บอล โดยเริ่มวิ่งออกพร้อมกับลูกวอลเลย์บอล ซึ่งจะเริ่มออกจากมือคนเซ้ท

2. การกระโดดตบด้วยขาข้างเดียว การตบลูกนี้มีพื้นฐานมาจากการตบลูกเร็วใกล้ตัว และลูกเร็วสั้นเรียดตาข่าย ใช้การกระโดดหลอกล่อคู่ต่อสู้ ให้บล็อกผิดทิศทางแล้วรีบก้าวเท้าเปลี่ยนจากจุดกระโดดขึ้นตบลูกกึ่งเร็ว มุมในการวิ่งจะต้องวิ่งขนานกับตาข่าย ขาข้างที่ยืนพื้น

จะอยู่คนละข้างกับมือที่ตบ

วิโรจน์ มุกต์พันธ์ (2535 : 88 - 94) กล่าวว่า การตบเป็นยุทธวิธีการรุกเพื่อทำคะแนน เป็นวิธีที่ดีที่สุดของการรุก โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะทำให้ฝ่ายตรงข้ามไม่สามารถรับหรือตอบโต้ลูกวอลเลย์บอลกลับมาได้

ลักษณะการตบแบบต่าง ๆ

1. การตบลูกเร็วหรือลูกเอ (A) เป็นวิธีการรุกที่รวดเร็ว ทำให้คู่ต่อสู้ตั้งรับไม่ทันการตบลูกเร็วมีหลายอย่าง เช่น ลูกเร็วใกล้ตัว ลูกเร็วสั้นเสียดตาข่าย การตบลูกเร็วคือ การตบลูกจากการเซঁทสูงเหนือตาข่ายประมาณ 1 ฟุต คนตบจะต้องวิ่งเข้าหาลูกวอลเลย์บอลและกระโดดขึ้นพร้อมกับคนเซঁทลูกวอลเลย์บอล ที่ส่งออกจากมือ เมื่อลูกวอลเลย์บอลลอยขึ้นเหนือตาข่าย ให้รีบตบอย่างรวดเร็วทันที

2. การตบลูกกึ่งเร็วหรือลูกบี (B) คือ การตบลูกจากการเซঁทที่มีระดับความสูงปานกลางคือ ประมาณ 1 เมตรจากขอบตาข่าย มุมของการวิ่งและการตบเหมือนการตบลูกเร็วต่างกันที่ช่วงการก้าวกระโดดช้ากว่า ผู้ตบจะกระโดดขึ้น หลังจากคนเซঁทได้ส่งลูกวอลเลย์บอลออกจากมือ

3. การตบลูกยาวหรือลูกซี (C) เป็นการตบลูกวอลเลย์บอลจากการเซঁทที่มีระดับความสูงเหนือตาข่ายมากกว่า 1 เมตรขึ้นไป ผู้ตบจะเริ่มวิ่งเข้าหาจุดกระโดด ขณะลูกวอลเลย์บอลสูงถึงจุดสูงสุด เมื่อลูกวอลเลย์บอลลดระดับ ให้เริ่มกระโดดจากพื้น และให้ตบทันทีที่ลูกวอลเลย์บอลลดระดับต่ำลง

การสกัดกั้น (Block)

เนวิลล์ (Neville. 1990 : 59) กล่าวว่า การสกัดกั้นเป็นทักษะที่ยากอีกทักษะหนึ่ง ความสัมพันธ์ผลในการสกัดกั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบหลายอย่าง เช่น ความสูงของผู้สกัดกั้น ความสามารถในการกระโดด สถานการณ์ในขณะแข่งขัน รูปแบบการสกัดกั้น นอกจากนี้ องค์ประกอบหลาย ๆ อย่างจากฝ่ายตรงข้ามก็มีผลต่อการสกัดกั้นด้วย เช่น รูปแบบการรุก ความสูงของผู้ตบ ความสามารถในการกระโดด การสกัดกั้นมีความจำเป็นน้อยมากในการเล่นวอลเลย์บอลที่เพิ่งเริ่มฝึกใหม่ ๆ เพราะการควบคุมลูกวอลเลย์บอลยังไม่ได้ การตบก็ยังไม่ดี หรือมีแต่ไม่รุนแรง ดังนั้นความต้องการการสกัดกั้นจึงมีน้อย การสกัดกั้นมีความจำเป็นต้องใช้เมื่อทีมฝ่ายตรงข้ามมีการตบที่รุนแรงมากจนทีมฝ่ายรับไม่สามารถที่จะรับลูกวอลเลย์บอลได้ โดยเฉพาะในการเล่นระดับสูง การตบมีการใช้บ่อยและมีความรุนแรงมาก การสกัดกั้นจึงกลายมาเป็นทักษะที่สำคัญและจำเป็น

คลูคา และดุนน์ (Kluka and Dunn. 1992 : 43 - 44) กล่าวว่า การสกัดกั้นเป็นทักษะที่ใช้สำหรับตอบโต้การตบของฝ่ายตรงข้าม ต้องพยายามทำอย่างรวดเร็วเพราะมีเวลา

น้อย จุดประสงค์แรกของการสกัดกั้นคือใช้เป็นด่านแรกที่อยู่ใกล้ตาข่ายของฝ่ายรับในการป้องกันการตบของฝ่ายตรงข้าม จุดประสงค์ที่สองคือป้องกันลูกตบที่รุนแรง การสกัดกั้นอาจจะทำได้โดยผู้เล่นคนเดียว สองคน หรือสามคนที่อยู่แดนหน้า เพราะกติกากำหนดไว้ว่าการสกัดกั้นกระทำได้เฉพาะผู้เล่นในแดนหน้าเท่านั้น การสกัดกั้นสองแบบที่นิยมใช้คือ การสกัดกั้นแบบคนเดียวกับการสกัดกั้นแบบสองคน ส่วนการสกัดกั้นแบบสามคนนั้นต้องอาศัยความชำนาญสูงและการประสานงานกันภายในทีมเป็นอย่างดี

บิวเทลสตาล์ (รุ่งเรือง เทพทัต. 2532 ; อ้างอิงมาจาก Beutelstahl. 1978 : 21) กล่าวว่า ทักษะการสกัดกั้นเป็นองค์ประกอบที่นำไปสู่ชัยชนะได้อย่างหนึ่งในการเล่นวอลเลย์บอล เพราะว่า เป็นหัวใจของการป้องกัน

การสกัดกั้นมี 3 แบบคือ

1. การสกัดกั้นแบบ 1 คน
2. การสกัดกั้นแบบ 2 คน
3. การสกัดกั้นแบบ 3 คน

กรมพลศึกษา (2533 : 44) กล่าวว่า ได้มีการอนุญาตให้ทำการสกัดกั้นล้าเหนือตาข่าย ตั้งแต่ปี ค.ศ. 1965 เทคนิคการสกัดกั้นในปัจจุบันได้เปลี่ยนเป็นเทคนิคในการรุก เทคนิคในการสกัดกั้นที่ดีจำเป็นต้องมีจังหวะในการกระโดด การคาดคะเนทิศทาง รูปแบบและความสูงที่กระโดดได้ดี หากขาดองค์ประกอบเหล่านี้ การสกัดกั้นจะไม่มีประโยชน์ และตัวตบฝ่ายตรงข้ามมีโอกาสตบอย่างได้ผล

อุทัย สงวนพงศ์ (2534 : 44) กล่าวว่า นักกีฬาสามารถใช้ส่วนใดส่วนหนึ่งของร่างกายก่อนบนทำการขวางกั้นเส้นทางของลูกวอลเลย์บอลจากฝ่ายตรงข้ามในระดับเหนือตาข่าย ไม่ว่าจะเป็นการกระโดดหรือไม่ก็ตาม ซึ่งเรียกว่า “การสกัดกั้น” การสกัดกั้นจึงเป็นด่านแรกของการตั้งรับ เป็นขั้นตอนที่สำคัญของการตอบโต้ การสกัดกั้นจึงเป็นวิธีการที่ทำคะแนนอีกอย่างหนึ่งของการเล่นวอลเลย์บอล ดังนั้น ผลของการสกัดกั้นจึงไม่เพียงแต่เป็นการตั้งรับเท่านั้น ยังมีแนวโน้มการรุกที่รุนแรง การสกัดกั้นที่ประสบผลสำเร็จ สามารถสกัดกั้นลูกให้ตาย หรือสกัดการตบของฝ่ายตรงข้ามกลับไปโดยตรง การสกัดกั้นจึงช่วยลดแรงกดดันในการตั้งรับและมีผลต่อจิตใจของผู้ตบ ตัดทอนความมั่นใจ อาจทำให้คู่ต่อสู้หมดกำลังใจที่จะตบอีกด้วย

การสกัดกั้นแบ่งออกเป็น การสกัดกั้นเดี่ยว และการสกัดกั้นเป็นหมู่ ทั้งสองแบบนี้ต้องใช้ความสามารถส่วนบุคคลเหมือน ๆ กัน เพียงแต่การสกัดกั้นเป็นหมู่ต้องเน้นความสัมพันธ์ในการสกัดกั้นให้ดี

พิชิต ภูติจันทร์ (2535 : 96) กล่าวว่า ผู้เล่นที่วอลเลย์บอลระดับสูงจะมีการตบที่รุนแรงแต่ฝ่ายรับก็สามารถแก้ไขได้โดยการสกัดกั้น ขณะเดียวกันก็อาจจะเป็นฝ่ายรุกได้ในทันทีที่สกัดกั้นได้ผล การสกัดกั้นจะกระทำได้ตั้งแต่ 1 คนถึง 3 คน ถ้าเป็นบริเวณตำแหน่งที่ 2 และ 4

นิยมใช้การสกัดกันแบบ 2 คน แต่ถ้าเป็นตำแหน่งที่ 3 จะสกัดกันได้ถึง 3 คน การเคลื่อนที่ของผู้ที่จะเข้าไปสกัดกันอาจใช้การสไลด์ การก้าวไขว้หรือการวิ่งก็ได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับระยะทางว่าใกล้หรือไกล

วิโรจน์ มุทกัณฑ์ (2535 : 94 - 102) กล่าวว่า การสกัดกัน หมายถึง การกระโดดขึ้นป้องกันไม่ให้ฝ่ายตรงข้ามตีลูกวอลเลย์บอล หรือตบลูกวอลเลย์บอลมายังฝ่ายตัวเองได้ง่าย โดยพยายามใช้มือทั้งสองสกัดกันลูกวอลเลย์บอลจากการตีหรือการตบของฝ่ายตรงข้ามเหนือตาข่าย การสกัดกันกระทำโดยผู้เล่นแดนหน้า ดังนั้นการสกัดกันไม่เพียงแต่เป็นการตั้งรับเท่านั้น ยังเป็นวิธีการทำคะแนนที่ดีอีกวิธีหนึ่ง

พิศิษฐ์ ไตรรัตน์ผดุงผล (2537 : 75) กล่าวว่า การสกัดกันเป็นประตูด่านแรกในการป้องกันการรุกของฝ่ายตรงข้าม โดยผู้เล่นแดนหน้าทั้ง 3 คน ดังนั้นอาจสรุปได้ว่าการสกัดกันนั้นสามารถกระทำได้โดย การสกัดกันบุคคล และการสกัดกันหมู่

รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟ

เนวิลล์ (Neville. 1990 : 100 - 101) กล่าวว่า รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟเป็นส่วนสำคัญของระบบการรุก การตั้งรับเสิร์ฟมีหลายรูปแบบ แล้วแต่ผู้ฝึกสอนจะเลือกใช้หรือดัดแปลงให้เหมาะสมกับสถานการณ์

ปรัชญาของการตั้งรับเสิร์ฟ คือผู้รับลูกเสิร์ฟต้องยืนให้ครอบคลุมพื้นที่ในสนามให้มากที่สุดและสามารถมองเห็นผู้เสิร์ฟ ด้วยเหตุนี้รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟแบบตัวดับเบิลยูจึงเหมาะสมและง่ายที่จะนำมาพัฒนาการตั้งรับเสิร์ฟ นักกีฬาทุกคนไม่ยากที่จะเคลื่อนที่ไกล ๆ เมื่อรับลูกเสิร์ฟอย่างไรก็ตามมีการตั้งรับเสิร์ฟบางรูปแบบ ทำให้ผู้รับลูกเสิร์ฟต้องเคลื่อนที่มาก อย่าลืมนะว่าถ้าหากมีช่องว่างในสนามเมื่อไรผู้เสิร์ฟที่ฉลาดจะต้องเสิร์ฟไปที่นั่น จากปรัชญาของการตั้งรับเสิร์ฟทำให้เราว่าการเปิดช่องว่างในสนามมากไปจะทำให้ผู้เสิร์ฟสามารถทะลวงได้ด้วยลูกเสิร์ฟการตั้งรับเสิร์ฟแบบ 3 คน จะเห็นความผิดพลาดบ่อยเพราะผู้รับลูกเสิร์ฟต้องเคลื่อนที่ไกลเนื่องจากสนามที่ว่างมาก เมื่อเปรียบเทียบกับการตั้งรับเสิร์ฟแบบตัวดับเบิลยู (W) จะเห็นว่าผู้รับไม่ต้องเคลื่อนที่มากในการรับลูกเสิร์ฟเพราะการยืนครอบคลุมพื้นที่ในสนามมาก ในทีมเด็กจึงควรใช้รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟแบบตัวดับเบิลยู (W)

คลูคา และ ดูนน์ (Kluka and Dunn. 1992 : 62 - 63) กล่าวว่า โดยทั่วไปรูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟมี 2 รูปแบบคือ รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟแบบตัวดับเบิลยู (W) หรือแบบผู้เล่นรับลูกเสิร์ฟ 5 คน และรูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟแบบตัวยู (U) หรือแบบผู้เล่นลูกเสิร์ฟ 4 คน การเรียกชื่อรูปแบบนี้ เรียกตามความคล้ายคลึงของตำแหน่งการยืนผู้เล่นกับตัวอักษรในภาษาอังกฤษ

รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟแบบตัวดับเบิลยู (W) เป็นที่นิยมใช้มากที่สุด เพราะการตั้งรับเสิร์ฟแบบนี้สามารถใช้ผู้เล่นตัวตบในการรุกได้ถึง 3 คน

รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟแบบตัวยู (U) จะใช้ผู้เล่นรับลูกเสิร์ฟ 4 คน ถ้าผู้เล่นคนใดไม่มีความชำนาญในการรับลูกเสิร์ฟ การตั้งรับเสิร์ฟแบบตัวยู (U) เป็นทางเลือกที่ไม่ดีเลยสำหรับทีมที่ติดลูกแรกไม่ดี

ซนินท์ ยุคตะนันท์ (2532 : 78 - 91) กล่าวว่า การตั้งรับจากการเสิร์ฟมีหลายวิธีทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถของผู้เล่น ถ้าผู้เล่นตัวสูงวิธีการตั้งรับก็เป็นไปแบบหนึ่งถ้าผู้เล่นมีความคล่องตัวน้อย วิธีการตั้งรับก็จะเป็นไปอีกแบบหนึ่ง

รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟโดยทั่วไป จะมี 3 แบบ

1. การตั้งรับเสิร์ฟแบบตัวเอ็ม (M) นิยมใช้กับทีมที่เริ่มฝึกหัด โดยใช้ผู้เล่นแดนหลัง 3 คน เป็นผู้รับลูกเสิร์ฟ เหมาะสำหรับทีมที่มีความคล่องตัวน้อย และการประสานงานกันภายในทีมยังไม่ค่อยดี
2. การตั้งรับเสิร์ฟตัวดับเบิลยู (W) เหมาะสำหรับทีมที่มีความคล่องตัวพอสมควรผู้เล่นในแดนหลังมีความสามารถในการเล่นลูกดีได้ดีและมีความมั่นใจตนเองสูง
3. การตั้งรับเสิร์ฟแบบตัวยู (U) หรือแบบครึ่งวงกลม ปัจจุบันเป็นที่นิยมมากเหมาะสำหรับทีมที่มีผู้เล่นมีความคล่องตัวสูง มีสมรรถภาพทางกายที่ดี

พิชิต ภูติจันทร์ (2535 : 120) กล่าวว่า เป็นที่ยอมรับกันในกลุ่มผู้เล่นว่า “การรับลูกเสิร์ฟเป็นกุญแจไปสู่ชัยชนะ” การเล่นวอลเลย์บอลในปัจจุบันมีลูกเสิร์ฟที่รับยาก ๆ ถ้าฝ่ายรับมีทักษะไม่ดีพอ อาจจะทำให้เสียคะแนนได้ง่าย หรือไม่สามารถที่จะบังคับลูกวอลเลย์บอลเพื่อตั้งให้ผู้เล่นทีมเดียวกันได้ การรับลูกเสิร์ฟนิยมรับด้วยการดีจะดีที่สุด แต่อาจจะรับแบบอื่น ๆ ก็ได้ถ้ามีทักษะสูง

รูปแบบในการรับลูกเสิร์ฟ มีหลายแบบคือ

1. แบบตัวดับเบิลยู (W) เป็นแบบที่นิยมใช้กันมากแบบหนึ่ง เหมาะสำหรับเด็กระดับประถมศึกษา ระดับมัธยมศึกษา และทีมหญิงทั่ว ๆ ไป ทีมจีนหญิงที่ชนะเลิศของโลกก็ยืนแบบนี้ การยืนรับแบบนี้มี 2 ลักษณะคือ ยืนแบบลึกสำหรับรับลูกเสิร์ฟสั้น ๆ และยืนแบบตื้นสำหรับรับลูกเสิร์ฟยาว
2. แบบตัวเอ็ม (M) เป็นแบบที่ใช้กันบ้างบางทีม แต่ส่วนใหญ่ไม่นิยมใช้กัน
3. แบบตัวยู (U) เป็นแบบที่นิยมใช้มากที่สุดในระดับชาติ เหมาะสำหรับทีมที่มีผู้เล่นสูง ๆ มีความคล่องตัว ทีมชายจีนและญี่ปุ่นมักจะยืนรับลูกเสิร์ฟแบบตัวยูเพียง 4 คน อีก 2 คน จะขึ้นไปอยู่ในแดนหน้าเป็นมือสกัดกันและมือเซต

พิศิษฐ์ ไตรรัตน์ผดุงผล (2537 : 89 - 90) กล่าวว่า รูปแบบการตั้งรับเสิร์ฟประการหนึ่งคือ พยายามยืนในตำแหน่งที่ไม่บังกันเอง และพยายามยืนกระจายให้เต็มพื้นที่สนามแบบของการยืนรับลูกเสิร์ฟที่นิยมมีดังนี้

1. แบบตัวดับเบิลยู (W)

2. แบบตัวเอ็น (N)
- 3 แบบตัววี (V)
4. แบบยื่นเหลื่อมกันเป็นคู่ (Overlapping pairs)

รูปแบบการรุกและการซ้อนหลัง

เวียรา และ เฟอริกูสัน (Viera and Ferguson. 1989 : 144 - 186) กล่าวถึง รูปแบบการรุกแบบต่าง ๆ ดังนี้

รูปแบบการรุก 4 - 2 เป็นรูปแบบการรุกที่เล่นง่ายและเป็นรูปแบบแรกๆ ที่ควรแนะนำให้ผู้เล่นรู้จัก สาเหตุที่ทำให้รูปแบบการรุกแบบนี้เล่นง่าย เพราะว่าการเซตลูกวอลเลย์บอลกระทำโดยผู้เล่นมือเซตที่อยู่แดนหน้าจึงไม่มีความยุ่งยากในการเปลี่ยนตำแหน่งจากแดนหลังไปแดนหน้า

รูปแบบการรุก 5 - 1 การเล่นรูปแบบนี้จะเป็นผลดีอย่างยิ่งต่อผู้เล่นมือตบ เพราะว่าผู้เล่นมือเซตมีคนเดียว ทำให้การปรับตัวในการตบกับจังหวะการเซตมีความสัมพันธ์กันง่ายขึ้นและพัฒนาได้เร็ว ผู้เล่นมือเซตจะเป็นคนกำหนดว่าจะให้ผู้เล่นมือตบคนไหนเล่นลูกแบบใดและในขณะเดียวกันเมื่อผู้เล่นมือเซตหยอดลูกในจังหวะสองมักจะได้ผลดีมาก เพราะผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามสนใจอยู่แต่จะสกัดกั้นการตบจนมองข้ามการรุกจากมือเซตในจังหวะที่ 2 การรุกแบบ 5 - 1 จะมีจุดอ่อนอยู่ที่เมื่อผู้เล่นมือเซตไปอยู่ในแดนหน้า แต่ถ้าผู้เล่นมือเซตสามารถตบหรือหยอดลูกในจังหวะสองได้ดีจุดอ่อนก็จะน้อยลง

รูปแบบการซ้อนหลังของฝ่ายรุก การตบลูกเสิร์ฟสั้นลงเมื่อผู้เล่นเหวี่ยงแขนไปตีลูกวอลเลย์บอลแล้ว แต่ความรับผิดชอบของฝ่ายรุกยังไม่สิ้นสุด การเข้าไปซ้อนหลังผู้เล่นมือตบที่ตบลูกวอลเลย์บอลมีความสำคัญยิ่ง เมื่อคอยรับลูกวอลเลย์บอลจากการสกัดกั้นที่ได้ผลของฝ่ายตรงข้าม รูปแบบการซ้อนหลังหลาย ๆ รูปแบบทำให้ทีมฝ่ายรุกมีความเหนียวแน่นยิ่งขึ้น

รูปแบบการซ้อนหลังผู้เล่นมือตบที่นิยมใช้มี 2 แบบคือ การซ้อนหลังแบบ 3 คน และแบบ 2 คน การซ้อนหลังแบบ 3 คน (ลักษณะรูปแบบคนยื่นซ้อนหลังทำเหมือนรูปถั่วรอบคนตบลูกวอลเลย์บอล) ใช้เมื่อฝ่ายตรงข้ามมีการสกัดกั้นที่แข็งแรง หรือในกรณีที่ผู้เล่นมือตบตัวเดียวและกระโดดไม่สูง ส่วนการซ้อนหลังแบบ 2 คน ใช้เมื่อเห็นว่าการสกัดกั้นของฝ่ายตรงข้ามที่อ่อนแอ

ผาณิต บิลมาศ (2528 : 64) กล่าวว่า ความสำเร็จของทีมมาจากการตบซึ่งขึ้นอยู่กับ การสกัดกั้นและการรับของฝ่ายตรงข้ามว่าจะรับได้ดีมากน้อยแค่ไหน การป้องกันการตบก็ต้องรวมอยู่กับกลยุทธ์ของการตบ เมื่ออยู่ในสนามจะต้องมีสมาธิ ทักษะพื้นฐานพร้อมที่จะใช้ได้อย่างอัตโนมัติเพราะการตบเป็นระยะสั้นมาก การซ้อนให้ผู้ตบอาจมี 2 คน จะยื่นเป็นส่วนโค้งของผู้ตบ ซึ่งจะเป็นการรุกที่ถูกต้อง ผู้ซ้อนให้ผู้ตบจะต้องเข้าเล่นลูกวอลเลย์บอลทุกลูกจากการสกัดกั้นจะ

อยู่ห่างเท่าไรจากผู้ตบ ขึ้นอยู่กับคนเช็ก การสกัดกันของฝ่ายตรงข้าม และทิศทางที่จะตบไปเมื่อลูกจากคนเช็กไปหาคนตบ ผู้ช้อนก็จะไปอยู่ใกล้ ๆ ผู้เล่นอื่น ๆ จะอยู่ในตำแหน่งของการรับการช้อนจะขึ้นอยู่กับแบบของการรับของทีมน่าจะมีการรับแบบตำแหน่งที่ 6 อยู่ด้านหน้าหรือหลัง

ฟอง เกิดแก้ว (2532 : 625 - 627) กล่าวว่า รูปแบบของการรุกมี 4 แบบ ดังนี้

1. แบบ 5-1 (มือตบ 5 มือเช็ก 1)
2. แบบ 4-2 (มือตบ 4 มือเช็ก 2)
3. แบบ 3-3 (มือตบ 3 มือเช็ก 3)
4. แบบ 6-6 (มือตบ 6 มือเช็ก 6) คือทุกคนในทีมเป็นได้ทั้งมือเช็กและมือตบ

กรมพลศึกษา (2533 : 89 - 93) กล่าวถึงรูปแบบของการรุกไว้ว่า การเล่นเป็นทีมจะต้องประกอบด้วย การรับ การรุก โดยผู้เล่นต้องสามารถนำทักษะต่าง ๆ มาใช้ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่จะเกิดขึ้น การรุกที่ดีจะต้องเริ่มมาจากการรับที่ดีก่อน ทั้งนี้เพราะหากทีมใดสามารถรับได้ดีแล้วก็จะสามารถนำรูปแบบการรุกมาใช้ให้เกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น รูปแบบของการรุกมีหลายวิธี ซึ่งแต่ละวิธีจะสามารถนำไปใช้ได้โอกาสต่าง ๆ กัน

1. การรุกแบบลูกสูง (C) เป็นการรุกแบบพื้นฐาน ทีมทั่ว ๆ ไปสามารถนำมาใช้ได้
2. การรุกแบบลูกปานกลาง (B) เป็นการรุกอีกแบบหนึ่ง ซึ่งมือเช็กจะเช็กลูกให้ตัวตบในระยะความสูงปานกลาง (ประมาณ 1.50 เมตร)
3. การรุกแบบลูกสั้น (A) มีลักษณะและวิธีการรุกอยู่มากมาย ซึ่งจะต้องขึ้นอยู่กับโอกาสที่จะเกิดขึ้น

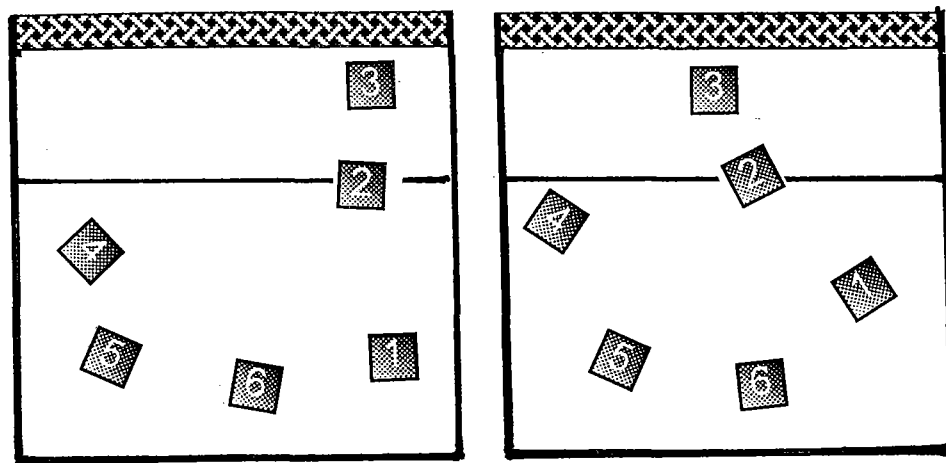
รูปแบบการสกัดกันและการช้อนหลัง

เวียรา และเฟอร์กูสัน (Viera and Ferguson. 1989 : 153) กล่าวถึง รูปแบบการช้อนหลังแบบ 2 - 1 - 3 (แบบตำแหน่งที่ 6 ช้อนหลังอยู่ใน) เป็นรูปแบบการช้อนหลังที่ง่าย ผู้เล่นแต่ละคนมีหน้าที่ป้องกันเพียงลูกใดลูกหนึ่ง อาจจะเป็นลูกหยอดหรือลูกตบเป็นรูปแบบการช้อนหลังที่ใช้ได้ผลดีมากสำหรับทีมเริ่มเล่นใหม่ ซึ่งมีการตบที่ไม่รุนแรง ลักษณะรูปแบบนี้ครอบคลุมพื้นที่ได้มากและสามารถที่จะเป็นฝ่ายรุกได้รวดเร็ว

รูปแบบการช้อนหลังแบบ 2 - 4 (แบบตำแหน่งที่ 6 ช้อนหลังอยู่นอก) การช้อนหลังแบบ 2 - 4 เหมาะที่จะใช้กับทีมรุกที่มีการตบรุนแรง มากกว่าการช้อนหลังแบบ 2 - 1 - 3 และครอบคลุมพื้นที่รอบสนามได้ดีมาก แต่พื้นที่ตรงกลางสนามก็อาจจะเป็นจุดอ่อนได้เช่นกัน เพื่อให้การช้อนหลังแบบ 2 - 4 ประสบผลสำเร็จสูง ผู้เล่นทุกคนต้องสามารถอ่านเกมการตบของฝ่ายตรงข้ามได้ ความแตกต่างระหว่างรูปแบบการช้อนหลังแบบ 2 - 1 - 3 กับ 2 - 4 คือรูปแบบ 2 - 1 - 3 ผู้เล่นทุกคนต้องเตรียมพร้อมรับทั้งลูกหยอดและลูกตบ ในการเล่นระดับสูงใช้รูปแบบ

การช้อนหลัง 2 - 4 เกือบทั้งหมด แต่อย่างไรก็ตาม ทีมในระดับสูงสามารถที่จะเลือกใช้รูปแบบใดรูปแบบหนึ่งได้ตามต้องการขึ้นอยู่กับว่าผู้เล่นฝ่ายตรงข้ามมีความสามารถแค่ไหน

เนวิลล์ (Neville. 1990 : 102 - 109) กล่าวว่า รูปแบบการสกัดกั้นถูกสร้างขึ้นมาจากด้วยหลักการง่าย ๆ ว่า จัดวางผู้เล่นให้อยู่ในตำแหน่งที่ฝ่ายตรงข้ามชอบตบลูกวอลเลย์บอลมากที่สุด

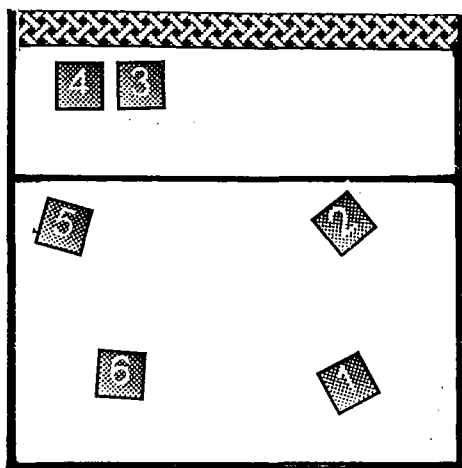

การสกัดกั้นคนเดียวด้านขวา

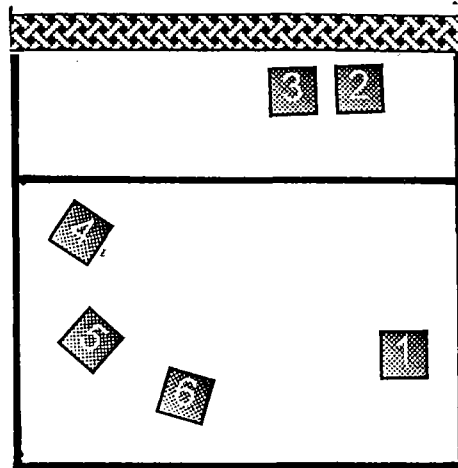
การสกัดกั้นคนเดียวตรงกลาง

ภาพประกอบ 1 รูปแบบการสกัดกั้นคนเดียว

รูปแบบการสกัดกั้นคนเดียว บางครั้งการสกัดกั้นคนเดียวก็ได้ผลมากที่สุดอีกรูปแบบหนึ่งของการสกัดกั้น รูปแบบนี้เหมาะสำหรับทีมที่มีผู้เล่นสกัดกั้นเพียง 1 หรือ 2 คน

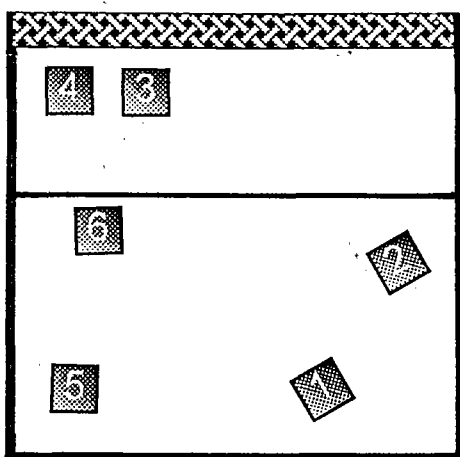
การสกัดกันด้านซ้าย

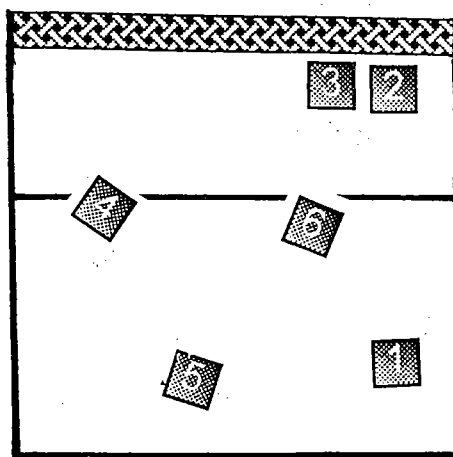
การสกัดกันด้านขวา

ภาพประกอบ 2 รูปแบบการสกัดกัน 2 คน ตำแหน่งที่ 6 ซ่อนหลังอยู่นอก

รูปแบบการสกัดกัน 2 คน ตำแหน่งที่ 6 ซ่อนหลังอยู่นอก การสกัดกันแบบนี้ผู้เล่นในแดนหน้าจะรับลูกหยอดหรือผู้เล่นแถวหลังที่เห็นว่าฝ่ายตรงข้ามกำลังหยอด

การสกัดกันด้านซ้าย

การสกัดกันด้านขวา

ภาพประกอบ 3 รูปแบบการสกัดกัน 2 คน ตำแหน่งที่ 6 ซ่อนหลังอยู่ใน

รูปแบบการสกัดกัน 2 คน ตำแหน่งที่ 6 ซ่อนหลังอยู่ใน การสกัดกันแบบนี้ผู้เล่นในตำแหน่งที่ 6 จะเข้ามาซ่อนหลังผู้สกัดกันเพื่อรับลูกหยอด

ผาณิต บิลมาศ (2528 : 66 - 70) กล่าวถึงรูปแบบหรือกลยุทธ์ในการสกัดกั้นว่าการสกัดกั้นและการซ่อนหลัง เป็นทักษะที่ติดต่อกันและใช้ไปด้วยกันในการป้องกันการรุกของฝ่ายตรงข้าม การสกัดกั้นที่ใช้กันมากเช่น คนเดียว สองคน หรือสามคน

การสกัดกั้นคนเดียว เมื่อคนหนึ่งขึ้นสกัดกั้นก็จะมีผู้มาคอยซ่อนเรียกว่าผู้คุ้มครองผู้สกัดกั้น ผู้สกัดกั้นจะกระโดดขึ้นเหยียดแขน แขนมือและหันเข้าหาตาข่าย ซึ่งกะว่าลูกวอลเลย์บอลจะผ่านไปไม่ได้

การสกัดกั้นสองคน โดยทั่วไปจะใช้สกัดกั้นตำแหน่งที่ 4 กับ 2 เมื่อขึ้นสกัดกั้นก็ต้องมีผู้เข้าซ่อนหลังเช่นเดียวกัน ถ้าสกัดกั้นสองคนที่ตำแหน่งที่ 3 ผู้เล่นด้านข้างก็จะเข้าซ่อน

การสกัดกั้นสามคน การสกัดกั้นแบบนี้จะใช้ที่ตำแหน่งที่ 3 และใช้สกัดกั้นคนที่ตอบอย่างรุนแรงมาก ๆ การสกัดกั้นแบบนี้จะเสียเปรียบที่ว่า การสกัดกั้นจะทำให้สัมพันธ์กันได้ยาก ทำให้ผู้ที่ทำการรับมีน้อยลง การสกัดกั้นแบบนี้จะใช้สำหรับผู้ที่ทำการสกัดกั้นได้อย่างดีและแน่นอนเท่านั้น

ระบบการซ่อนหลังตำแหน่งที่ 6 ด้านหน้า เป็นระบบเก่าแก่และง่ายที่สุด แต่มีใช้ทั่วไปทั้งทีมระดับต่ำและสูง หลักการก็คือ ผู้เล่นตำแหน่งที่ 6 จะออกจากโค้งหลังของการรับและเข้าช่วยเหลือผู้ที่รับลูกวอลเลย์บอล เพราะว่าพื้นที่หลังของการสกัดกั้นจนเป็นจุดสำคัญมากในการรับการซ่อนหลังแบบนี้จะรักษาพื้นที่ได้มากที่สุด

ระบบการซ่อนหลังตำแหน่งที่ 6 ด้านหลัง จะต้องสับกันกับตำแหน่งที่ 6 อยู่ด้านหน้าวิธีนี้เหมาะที่จะเข้ารับลูกที่ดีมาอย่างรุนแรง แต่ผู้เล่นต้องมีทักษะและกลยุทธ์อย่างดี ทีมที่ดีจะใช้ทั้ง 2 ระบบไปด้วยกัน หรือใช้ให้ตรงข้ามกับคู่ต่อสู้

การวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยในต่างประเทศ

เซาเดลล์ (Shodell. 1972 : 5026 - A) ได้ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างการเลือกกลไกในการเล่นลักษณะของร่างกายของผู้ที่ประสบผลสำเร็จในการเล่นวอลเลย์บอลเพื่อแสดงให้เห็นว่ารูปร่าง ลักษณะ ขนาดของร่างกายมีส่วนทำให้การเล่นกีฬาวอลเลย์บอลประสบผลสำเร็จนำแบบสอบถามปฏิบัติการที่มีความแม่นยำและมีความเชื่อถือได้ ไปใช้กับนักกีฬาวอลเลย์บอลระดับวิทยาลัย ซึ่งกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับวิทยาลัย 93 คน ผ่านแบบสอบถาม 23 แบบ โดยการหาความสัมพันธ์ระหว่างการสอบครั้งแรก (Pre-test) และการสอบครั้งหลัง (Post-test)

ผลของการวิจัยปรากฏว่า

1. ความยืดหยุ่นของข้อมือที่มีความเชื่อถือได้และความมั่นคง
2. ส่วนประกอบที่สำคัญในการเล่นวอลเลย์บอล คือ กำลัง
3. ความแข็งแรงไม่ได้เป็นตัวประกอบที่สำคัญที่จะทำให้ประสบผลสำเร็จในการเล่น

วอลเลย์บอล

4. การขว้างบอลไกล การวิ่งเก็บของ และการวิ่งซิกแซก มีความสัมพันธ์ต่อความสามารถในการเล่นวอลเลย์บอล

เฮอร์นันเดซ (Hernandez. 1987 : 03C) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับการวิเคราะห์ท่าทางของผู้เล่นในขณะแข่งขันในกีฬาประเภททีม ซึ่งประยุกต์ใช้กับกีฬาบาสเกตบอล จุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อวิเคราะห์ท่าทางของผู้เล่นในขณะแข่งขันเพื่อที่จะวางตำแหน่งการเล่นได้เหมาะสม ซึ่งพิจารณาจาก 1) ความคล่องตัวในขณะเล่น 2) ความไม่คล่องตัวของผู้เล่น 3) เทคนิคเฉพาะตัวของผู้เล่น 4) การใช้พื้นที่ในการเล่น 5) แบบแผนของการเคลื่อนไหว

การที่จะวางตำแหน่งการเล่นจะต้องศึกษารูปแบบของการวางตำแหน่งของฝ่ายตรงข้าม และรูปแบบการวางตำแหน่งของทีมของตนเองเป็นสำคัญ สิ่งที่โค้ชและผู้เล่นจะต้องปฏิบัติเป็นครั้งแรก คือ การศึกษารูปแบบการเล่น ข้อจำกัดของการเล่นที่ควรคำนึงถึงก็คือ กติกาการแข่งขันและความจำกัดทางร่างกายที่ใช้ในการเล่นบาสเกตบอล เช่น รูปแบบของเทคนิคการเล่น ระบบการโต้ตอบในการวางตำแหน่งของผู้เล่น ความคล่องตัวและความไม่คล่องตัวของผู้เล่น และการใช้พื้นที่ในสนามขณะแข่งขัน สิ่งเหล่านี้ส่งผลกระทบต่อการเล่นบาสเกตบอล ผลจากการวิเคราะห์ท่าทางของผู้เล่นในขณะแข่งขันปรากฏว่า การศึกษารูปแบบของการเล่นและการฝึกซ้อมรูปแบบต่าง ๆ เป็นอย่างดี ทำให้ผู้เล่นภายในทีมการเล่นที่ประสานสัมพันธ์กันเป็นอย่างดี สิ่งนี้จึงเป็นหัวใจสำคัญที่ทำให้สามารถอ่านแผนการเล่นของฝ่ายตรงข้ามได้เป็นอย่างดี และการฝึกซ้อมตามรูปแบบก็เป็นพื้นฐานของการพัฒนาการแข่งขัน

เดวิส (Davis. 1991 : 465) ได้ศึกษาเรื่อง ผลของการปรับปรุงเกมการเล่นวอลเลย์บอลเพื่อให้เหมาะสมกับนักเรียนในระดับประถมศึกษา การศึกษาในครั้งนี้เพื่อวิเคราะห์ผลของการดัดแปลงเกมการเล่นวอลเลย์บอลสำหรับนักเรียนระดับ 6 ในแต่ละการทดลองจะคำนึงถึง จำนวนผู้เล่น สภาพท้องถิ่น ความสำเร็จ ความเหมาะสมกับตัวนักเรียน โดยมีการปรับปรุงองค์ประกอบต่าง ๆ ของการเล่น เช่น ขนาดสนาม ความสูงของตาข่าย ชนิดของลูกวอลเลย์บอล วิธีการเสิร์ฟ นักเรียนกลุ่มตัวอย่างที่นำมาทดลองมีทั้งชายและหญิง ซึ่งมีความสามารถทางทักษะสูง ปานกลาง และต่ำในจำนวนเท่ากันทั้งชายหญิง และระดับความสามารถทางทักษะ การศึกษาในครั้งนี้เน้น 2 กรณีคือ 1. ศึกษากรณีจำนวนผู้เล่นในแต่ละเกม เช่น

เกมประเภทผู้เล่น 1 ต่อ 1 คน, 2 ต่อ 2 คน, 3 ต่อ 3 คน และ 6 ต่อ 6 คน 2. ศึกษากรณีความสามารถทางทักษะ 4 ทักษะ คือ การตีก การส่ง การตีกกับการส่ง การเสิร์ฟ

จากการศึกษาพบว่า เกมประเภทผู้เล่น 1 ต่อ 1 คน มีความเหมาะสมมากที่สุดทำให้นักเรียนมีการพัฒนาทักษะสูงขึ้นไม่ว่าจะเป็นนักเรียนที่มีทักษะต่ำ ปานกลาง สูง และเกมประเภทผู้เล่น 2 ต่อ 2, 3 ต่อ 3 คน ประสบผลสำเร็จมากกว่าเกมที่มีผู้เล่น 6 ต่อ 6 คน แต่ไม่มีความแตกต่างกันระหว่างเกมผู้เล่น 2 ต่อ 2 กับ 3 ต่อ 3 คน ไม่มีความแตกต่างระหว่างเพศในการฝึกแต่ละทักษะ ผู้เล่นที่มีทักษะสูงสามารถรับรู้ได้เร็วในทุกทักษะและทุกเกมการเล่น ทักษะการส่ง เป็นทักษะที่ยากที่สุดในการเรียนของเด็กทุกกลุ่มความสามารถและยากกว่าทักษะอื่น ๆ

หวง (Huang. 1994 : 2944) ได้ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์กลศาสตร์ของร่างกายในการกระโดดสกัดกั้นการตบวอลเลย์บอล จุดมุ่งหมายของการศึกษาเพื่อทราบและเปรียบเทียบกลศาสตร์ร่างกายของนักวอลเลย์บอลระดับสูงและระดับปานกลาง ในขณะที่กระโดดสกัดกั้นการตบลูกสั้น (A) และลูกปานกลาง (B) กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 24 คน ใช้กล้องวีดีโอบันทึกภาพในด้านข้างเพื่อดูการเคลื่อนไหวส่วนต่างๆ ของร่างกายและความสูงของการกระโดด วัดแรงกระโดดที่ทำกับพื้นด้วยเอเอ็มทีไอ (AMTI) ซึ่งเป็นแผ่นวัดแรงกระโดด นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้สถิติการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบสองทาง (Two - Way ANOVA)

ผลปรากฏว่า พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างนักวอลเลย์บอลระดับสูงและระดับปานกลาง ในด้านความสูง ความเร็ว มุมสะโพกของการกระโดด รวมทั้งพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระหว่างการกระโดดสกัดกั้นลูกสั้น (A) กับลูกปานกลาง (B) ในด้านความสูง ความเร็ว จังหวะของการกระโดด มุมของสะโพก เข่า ข้อเท้าในขณะย่อตัว และแรงกระทำกับพื้นขณะกระโดด

สรุปได้ว่า อัตราความเร็วของการกระโดด เป็นตัวแปรสำคัญต่อความสูงของการกระโดด การกระโดดสกัดกั้นลูกสั้น (A) แสดงให้เห็นถึงต้องใช้เวลารวดเร็วและใช้แรงกระโดดมาก ส่วนการกระโดดสกัดกั้นลูกปานกลาง (B) ผลจะตรงข้ามกับการกระโดดสกัดกั้นลูกสั้น (A)

การวิจัยในประเทศ

รุ่งเรือง เทพทัต (2532 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การศึกษารูปแบบของการแข่งขันวอลเลย์บอล ความมุ่งหมายของการวิจัยเพื่อทราบรูปแบบของการเสิร์ฟ รูปแบบของการตั้งเสิร์ฟ รูปแบบของการรุกและการช้อนหลัง รูปแบบของการสกัดกั้นและการช้อนหลัง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักกีฬาวอลเลย์บอลประเภทเยาวชนทีมชาย อายุไม่เกิน 17 ปี ที่เข้าร่วมในการแข่งขันมิชุนวอลเลย์บอลแชมป์เปียนชิพ ครั้งที่ 2 ณ ยิมเนเซียม 2 กรุงเทพมหานคร เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง 4 ทีมสุดท้ายที่เข้าชิงชนะเลิศของการแข่งขันโดยบันทึกวีดีโอเทป

ในขณะที่ทำการแข่งขัน พบว่าการเสิร์ฟแบบเทนนิส เป็นแบบที่ใช้มากที่สุด สัดส่วนของการเสิร์ฟของทุกทีมไม่แตกต่างกัน รองลงมาคือแบบฮุก และน้อยที่สุดคือแบบมือล่าง การตั้งรับเสิร์ฟแบบตัวดับเบิลยู (w) เป็นแบบที่ใช้มากที่สุด สัดส่วนของการตั้งรับเสิร์ฟแบบตัวดับเบิลยู (w) ระหว่างทีมศูนย์เยาวชนจังหวัดอุดรธานีกับทุกทีมแตกต่างกัน ส่วนคู่อื่นๆ ไม่แตกต่างกัน รองลงมาคือ การตั้งรับเสิร์ฟแบบตัววี (V) รูปแบบการรุกและการช้อนหลัง โดยเริ่มจากการตีแบบด้านหน้าเป็นแบบที่ใช้ตีมากที่สุด สัดส่วนของการตีของทุกทีมไม่แตกต่างกัน รองลงมาคือ แบบด้านข้าง และน้อยที่สุดแบบพุ่งตัว การเซตแบบด้านหน้าและเซตแบบเซตยาว (C) เป็นแบบที่ใช้มากที่สุด สัดส่วนของการใช้ทุกทีมไม่แตกต่างกัน รองลงมาคือการกระโดดเซต และน้อยที่สุดแบบด้านข้าง การหมุนตัวตบเป็นแบบที่ใช้ในการตบมากที่สุด สัดส่วนของการใช้ของทุกทีมไม่แตกต่างกัน รองลงมาคือ การหมุนข้อมือตบ และน้อยที่สุดคือ การตบแบบตัววัด หรือฮุกคลุกวอลเลย์บอล การช้อนหลังคนตบลูกวอลเลย์บอลแบบตำแหน่ง 5 ช้อนหลัง เป็นแบบที่ใช้มากที่สุด สัดส่วนการใช้ทุกทีมไม่แตกต่างกัน รองลงมาคือ การช้อนหลังแบบตำแหน่ง 6 และน้อยที่สุดคือแบบตำแหน่ง 1 ช้อนหลัง การสกัดกันแบบ 2 คน เป็นแบบที่ใช้มากที่สุด สัดส่วนของการใช้ทุกทีมไม่แตกต่างกัน รองลงมาคือ การสกัดกันแบบ 1 คน และน้อยที่สุดคือ แบบ 3 คน การช้อนหลังคนสกัดกันแบบตำแหน่ง 5 ช้อนหลังเป็นแบบที่ใช้มากที่สุด สัดส่วนของการใช้ทุกทีมไม่แตกต่างกัน รองลงมาคือ แบบตำแหน่ง 1 และน้อยที่สุดคือ แบบตำแหน่ง 6 ช้อนหลัง

ฉลอง ชาตรุประชีวิน (2532 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์องค์ประกอบทางทักษะวอลเลย์บอล ความมุ่งหมายของการวิจัยนี้เพื่อศึกษาองค์ประกอบทักษะวอลเลย์บอล และรายการทดสอบที่วัดองค์ประกอบทักษะวอลเลย์บอล กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักศึกษาชายชั้นปีที่ 2 เครื่องมือที่ใช้ประกอบด้วยรายการทดสอบทักษะวอลเลย์บอล 21 รายการ พบว่า องค์ประกอบด้านความแม่นยำ ประกอบด้วยรายการทดสอบที่เรียงตามลำดับความสำคัญของรายการทดสอบ โดยพิจารณาจากค่าน้ำหนักองค์ประกอบของรายการทดสอบในแต่ละองค์ประกอบจากค่าสูงสุด 52 ถึงค่าต่ำสุด ได้แก่ รายการทดสอบการเซตของ เอ เอ เอช พี อีอาร์ (AAHPER) การเสิร์ฟของรัสเซียและแลนด์ การเสิร์ฟของนิรณ งามขำ การตีหรือการเซตของคันทิงแฮมและการรอสัน การเซตของรัสเซียและแลนด์ การเซตของลิบาและสตาร์ฟ การเสิร์ฟของแพททรี การเสิร์ฟของทรงศักดิ์ เจริญพงษ์ องค์ประกอบด้านความสูงประกอบด้วยรายการทดสอบที่เรียงตามลำดับความสำคัญของรายการทดสอบโดยพิจารณาจากค่าน้ำหนักองค์ประกอบของรายการทดสอบในแต่ละองค์ประกอบจากค่าสูงสุดถึงต่ำสุด ได้แก่ รายการทดสอบการเสิร์ฟของเอเอเอชพีอีอาร์ (AAHPER) การเซตของเฮลแมน การตีของเฮลแมน การตีของเอเอเอชพีอีอาร์ (AAHPER) การเซตของทรงศักดิ์ เจริญพงษ์ การตีหรือการเซตของเอเอเอชพีอีอาร์ (AAHPER) การตบของเฮลแมน องค์ประกอบด้านการตบประกอบด้วยรายการทดสอบที่เรียง

ตามลำดับความสำคัญของรายการทดสอบโดยการพิจารณาคำนำหน้าขององค์ประกอบรายการทดสอบในแต่ละองค์ประกอบจากค่าสูงสุดถึงต่ำสุด ได้แก่ รายการทดสอบการตบของทรงศักดิ์ เจริญพงศ์ การตบของนิวัฒน์ งามขำ ทักษะรวมของผาณิต บิลมาศ องค์ประกอบด้านความเร็วในการดีกประกอบด้วยรายการทดสอบที่เรียงตามลำดับความสำคัญของรายการทดสอบโดยพิจารณาจากคำนำหน้าขององค์ประกอบของรายการทดสอบในแต่ละองค์ประกอบจากค่าสูงสุดถึงค่าต่ำสุด ได้แก่ รายการทดสอบการดีกของทรงศักดิ์ เจริญพงศ์ การดีกของแบรดดี การดีกของเชมเบอร์เลน

สมชาย พันธุ์โชติ (2540 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่องรูปแบบการเล่นวอลเลย์บอลเพื่อการแข่งขันของนักเรียนในระดับประถมศึกษา ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้านี้ เพื่อทราบรูปแบบของการเสิร์ฟ รูปแบบของการตั้งรับเสิร์ฟ รูปแบบของการรุกและการช้อนหลัง รูปแบบของการสกัดกั้นและการช้อนหลัง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักกีฬา วอลเลย์บอล ประเภททีมหญิง อายุไม่เกิน 12 ปี ที่เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลนักเรียนของกรมพลศึกษา ประจำปี 2538 ณ อาคารจันทนียังยง กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้มาจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง 4 ทีมสุดท้ายที่เข้าชิงชนะเลิศของการแข่งขันโดยบันทึกวีดิโอเทปในขณะที่ทำการแข่งขัน

ผลการศึกษาพบว่า

1. การเสิร์ฟแบบมือตบด้านหน้า เป็นแบบที่ใช้ในการเสิร์ฟมากที่สุด รองลงมาคือการเสิร์ฟแบบมือล่างด้านข้าง
2. การตั้งรับเสิร์ฟแบบตัวดับเบิลยู (W) เป็นแบบที่ใช้ในการตั้งรับเสิร์ฟมากที่สุด รองลงมาคือการตั้งรับเสิร์ฟแบบตัววี (V) และน้อยที่สุดคือ การตั้งรับเสิร์ฟแบบตัวยู (U)
3. การสกัดกั้นแบบ 1 คน เป็นแบบที่ใช้ในการสกัดกั้นมากที่สุด รองลงมาคือการสกัดกั้นแบบ 2 คน
4. การช้อนหลังคนสกัดกั้น แบบตำแหน่ง 6 อยู่นอก เป็นแบบที่ใช้ในการช้อนหลังคนสกัดกั้นมากที่สุด รองลงมาคือ การช้อนหลังคนสกัดกั้นแบบตำแหน่ง 6 อยู่ใน
5. การรุกแบบ 5-1 เป็นแบบที่ใช้ในการรุกมากที่สุด รองลงมาคือ การรุกแบบ 4-2
6. การตบ เป็นทักษะที่ใช้ในการรุกมากที่สุด รองลงมาคือการดีก และน้อยที่สุดคือการเซต
7. การช้อนหลังการตบแบบ 1-2-3 เป็นแบบที่ใช้ในการช้อนหลังผู้ตบลูกบอลมากที่สุด รองลงมาคือ การช้อนหลังการตบแบบ 1-2-3
8. การดีกแบบด้านหน้า เป็นแบบที่ใช้ดีกมากที่สุด รองลงมาคือการดีกแบบด้านข้าง และน้อยที่สุดคือ การดีกแบบพุ่งตัว

9. การดักเห็บ เป็นแบบที่ใช้เห็บมากที่สุด รองลงมาคือ การเห็บ

10. การเห็บแบบเห็บยาว (C) เป็นแบบที่ใช้ในการเห็บมากที่สุด รองลงมาคือ การเห็บแบบปานกลาง (B)

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักกีฬาวอลเลย์บอลหญิงที่เข้าร่วมในการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย ครั้งที่ 1 ที่จังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างวันที่ 19-23 พฤษภาคม 2542 ซึ่งได้มาด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยคัดเลือกนักกีฬา วอลเลย์บอล 6 ทีมสุดท้ายที่เข้าชิงชนะเลิศของการแข่งขัน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

อุปกรณ์และเครื่องมืออำนวยความสะดวก ได้แก่

1. เครื่องถ่ายวิดีโอเทป
2. ม้วนเทปวิดีโอ
3. เครื่องเล่นวิดีโอ
4. เครื่องรับโทรทัศน์

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

1. ทำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อติดต่อขอความร่วมมือจากประธานคณะกรรมการจัดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย ครั้งที่ 1
2. ศึกษารายละเอียดของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. จัดเตรียมเครื่องมืออุปกรณ์และสถานที่ ณ จุดที่กำหนดไว้
4. ดำเนินการบันทึกเทป วิดีโอ ตั้งแต่เริ่มทำการแข่งขันในเซตที่ 1 จนกระทั่งเสร็จสิ้นการแข่งขันของแต่ละคู่
5. วิธีการแจกแจงความถี่ของรูปแบบการเล่น ผู้วิจัยเป็นคนแจกแจงความถี่ของรูปแบบการเล่นด้วยตนเอง
6. ผู้วิจัยนำม้วนเทปวิดีโอที่บันทึกภาพการแข่งขัน วอลเลย์บอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย ครั้งที่ 1 มาทำการเปิดดูด้วยเครื่องเล่นวิดีโอเทป ที่ต่อใช้คู่กับเครื่องรับโทรทัศน์ เพื่อศึกษารูปแบบการเล่นแบบต่าง ๆ ของแต่ละทีม โดยแจกแจงความถี่รูปแบบการใช้ทักษะต่อเนื่องของผู้เล่นมากกว่า 1 คน หลังจากนั้นก็เปิดดูในรูปแบบต่อไป แล้วทำจนกระทั่งจบการแข่งขันในแต่ละเซต

การจัดกระทำกับข้อมูล

นำรูปแบบการเล่นทั้งหมดมาแจกแจงความถี่

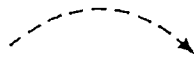
บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลศึกษาค้นคว้า

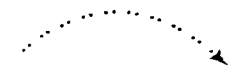
สัญลักษณ์ของรูปแบบการเล่น

แทน การเสิร์ฟ

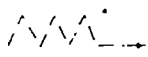
แทน การตีค

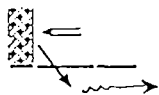
แทน การเชีท

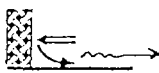
แทน การบล็อก

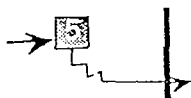
แทน การเคลื่อนที่ของผู้เล่น

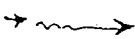
แทน การตบโดนบล็อกแล้วลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม

แทน การตบโดนบล็อกแล้วลูกวอลเลย์บอลลงในสนาม

แทน การตีลูกวอลเลย์บอลแล้วลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม

แทน ลูกวอลเลย์บอลลงสู่พื้น

แทน การตบเร็ว

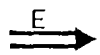
แทน การตบกึ่งเร็ว

แทน การตบยาว

แทน การตบยาวเร็วเรียดตาข่าย

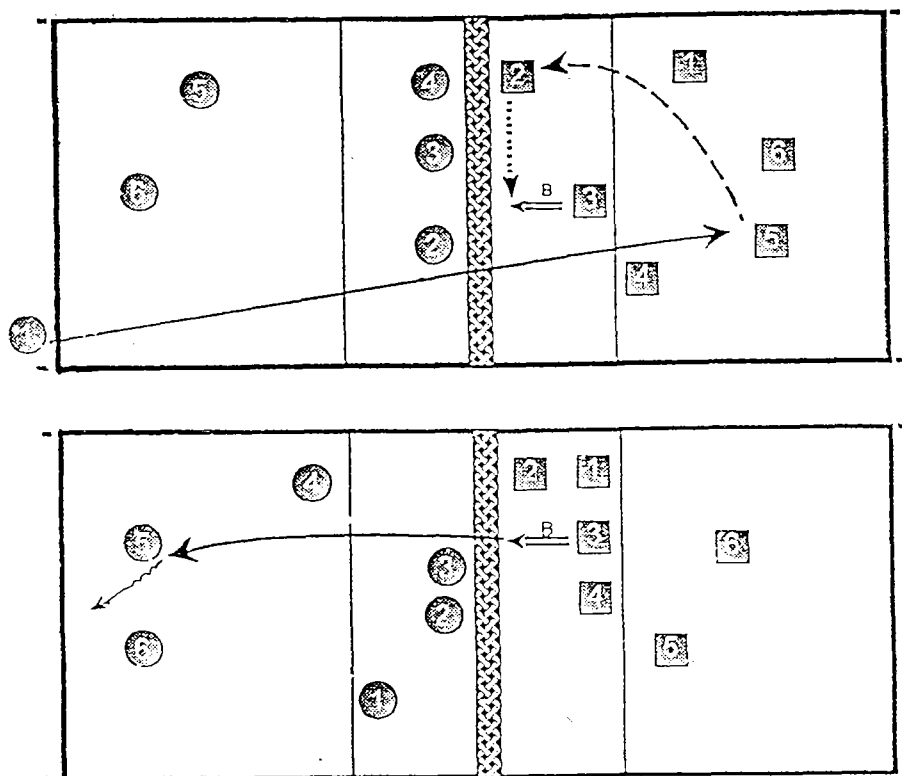
แทน การกระโดดด้วยขาข้างเดียว

แทน การกระโดดจากแดนหลัง

วิธีจัดการกับข้อมูล

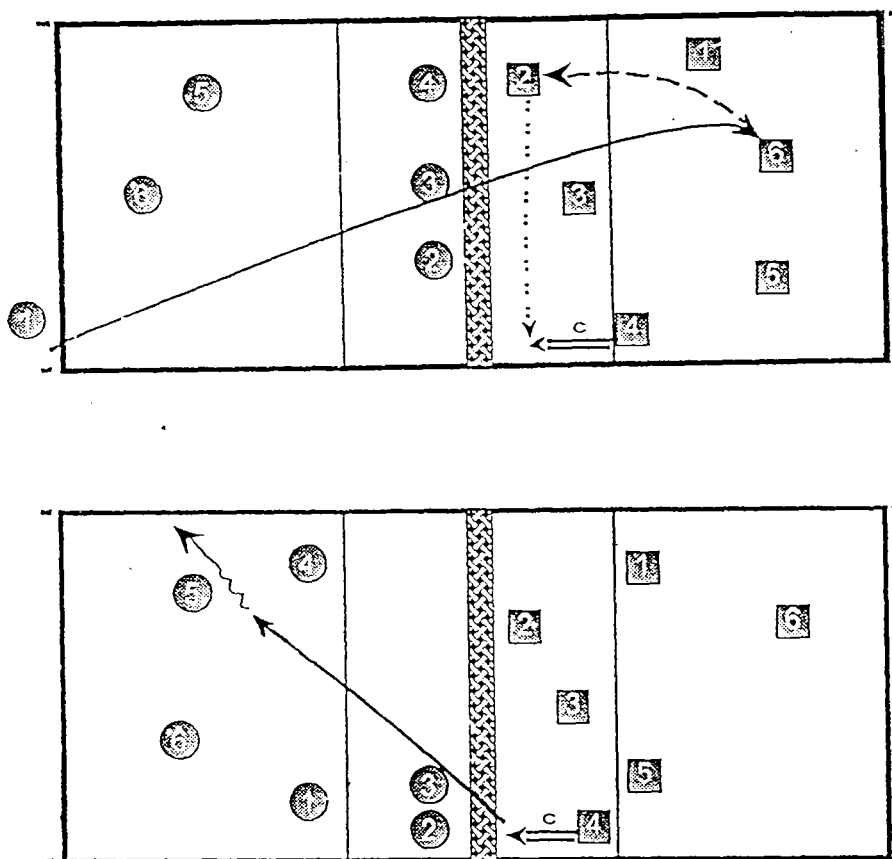
นำรูปแบบการเล่นทั้งหมดมาแจกแจงความถี่

ภาพประกอบ 4 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B)
กลาง ข้าย ขวา เป็นภาพต่อเนื่อง 2 ภาพ

จากภาพประกอบ 4 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่นแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ
แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะได้คะแนน โดยตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ข้าย ขวา มีความถี่ทั้งหมด 285
ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

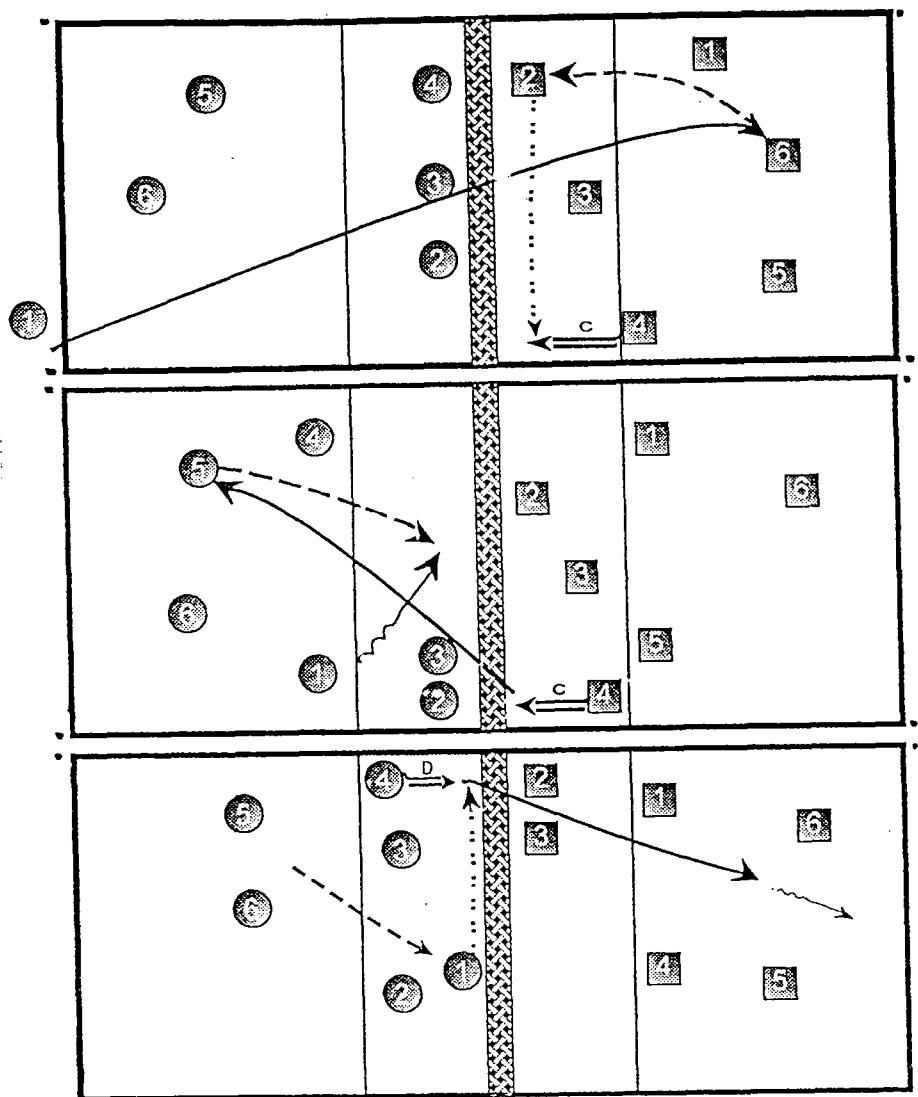
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่	28	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	27	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	21	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	21	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลีเหนือ	"	20	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	19	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	19	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	19	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	18	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	18	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	17	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	17	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	"	17	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	14	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	10	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					285	ครั้ง

ภาพประกอบ 5 รูปแบบฝ่ายเลิร์ฟ เลิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาว (C)
ซ้าย เป็นภาพต่อเนื่อง 2 ภาพ

จากภาพประกอบ 5 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่นฝ่ายเลิร์ฟ เลิร์ฟแล้วฝ่าย
รับเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาว (C) ซ้าย มีความถี่ 278 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ
5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

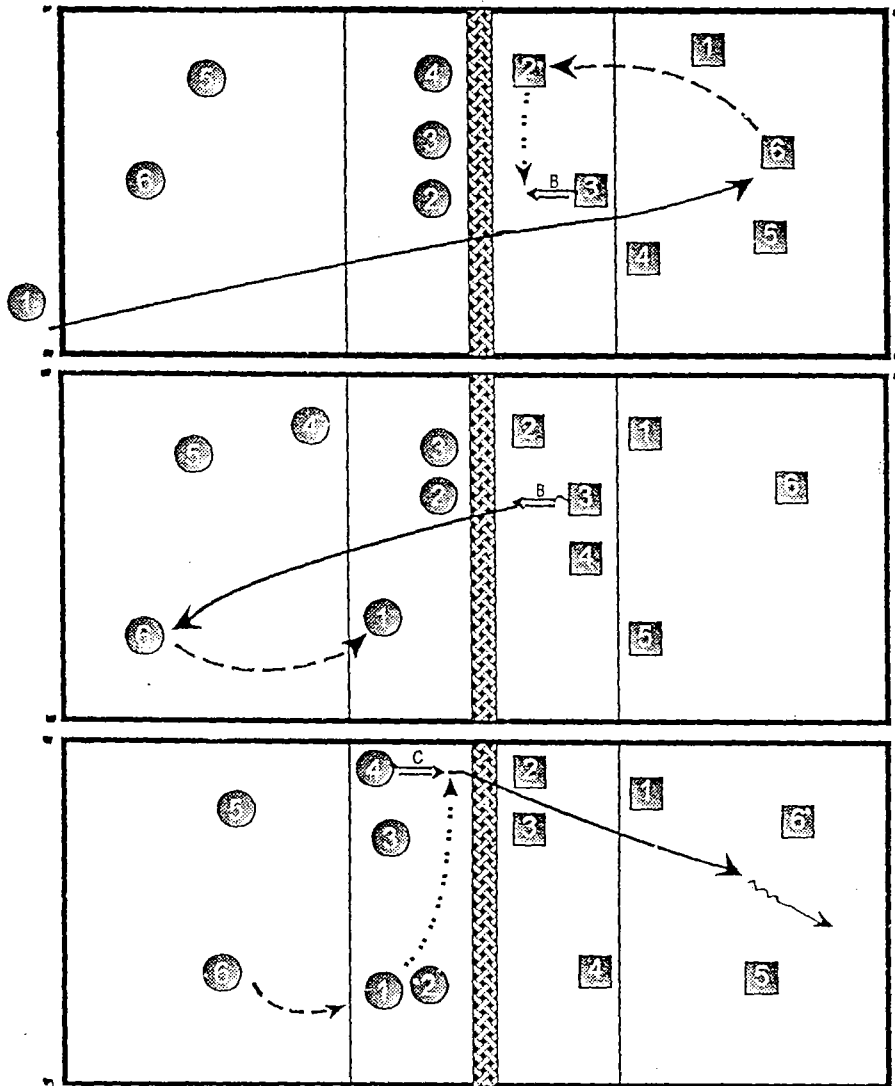
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	คาคัสสถาน	มีความถี่ 30	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	" 30	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	" 29	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	" 22	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	" 22	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาคัสสถาน	" 20	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	" 20	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	" 18	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	" 18	ครั้ง
ทีม	คาคัสสถาน	"	เกาหลี	" 18	ครั้ง
ทีม	คาคัสสถาน	"	ไทเป	" 17	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	" 14	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาคัสสถาน	" 10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	" 7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	" 3	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ				278	ครั้ง

ภาพประกอบ 6 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ แล้วตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบเร็วยาวเรียดตาข่าย (D) ช่าย เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 6 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่นแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ แล้วตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะได้คะแนนโดยตบเร็วยาวเรียดตาข่าย (D) ช่าย มีความถี่ทั้งหมด 253 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3, 4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

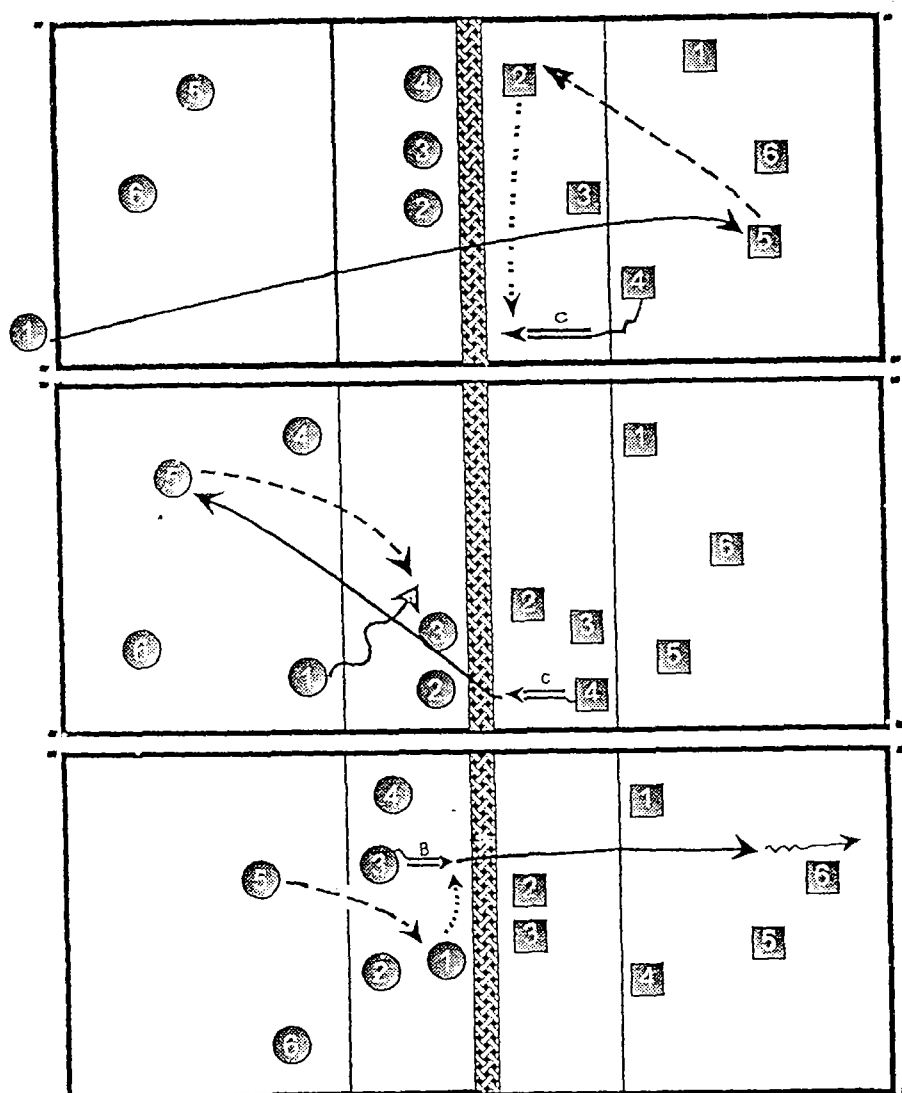
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	คาซัคสถาน	มีความถี่	23	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	20	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	20	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	19	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	18	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	18	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	17	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	16	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	16	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	16	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	16	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	16	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	16	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	13	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					253	ครั้ง

ภาพประกอบ 7 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่นบอล 3 จังหวะ โดยการตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาว (C) ซ้าย เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 7 ผลการแจกแจงความถี่รูปแบบการเล่นฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ โดยการตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาว (C) ซ้าย มีความถี่ทั้งหมด 243 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3, 4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

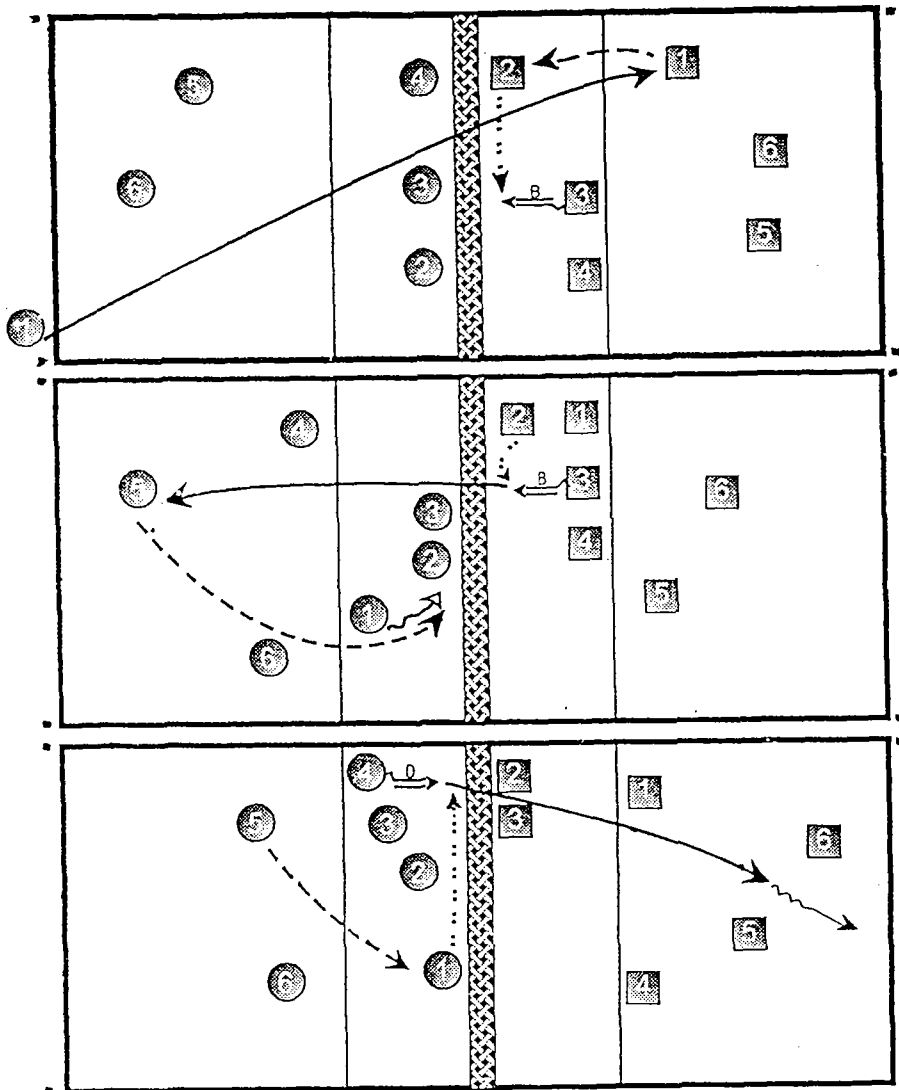
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่	32	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	26	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	25	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	21	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	19	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	18	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	18	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลีเหนือ	"	16	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	14	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	13	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	"	13	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	6	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ						243 ครั้ง

ภาพประกอบ 8 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B) กลาง เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 8 ผลการแจกแจงความถี่ได้ รูปแบบการเล่นแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟเล่น 3 จังหวะได้คะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B) กลาง มีความถี่ทั้งหมด 239 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

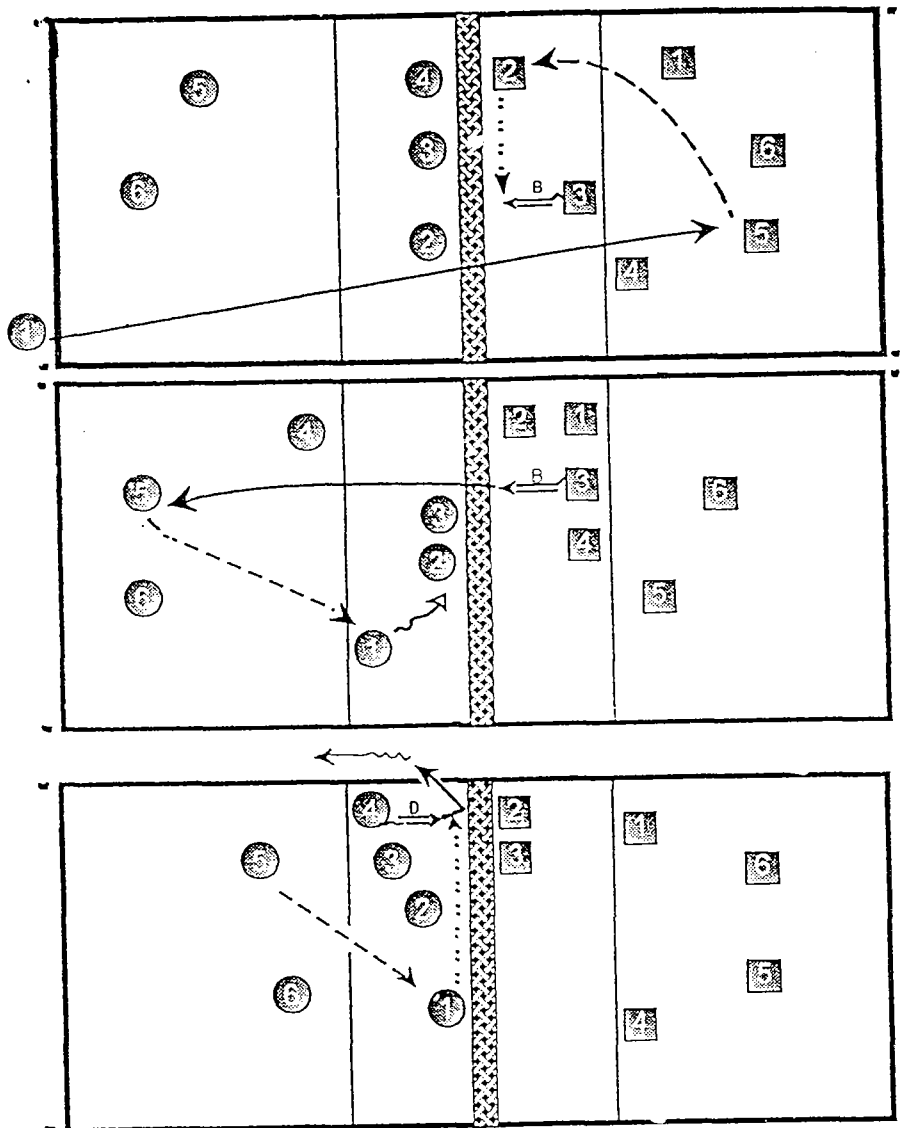
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	จีน	มีความถี่	21	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	20	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	20	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	19	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	19	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	18	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	18	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	17	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	15	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	14	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	14	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	14	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	12	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	10	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					239	ครั้ง

ภาพประกอบ 9 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบบอลทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยการตบเร็วยาว เรียดตาข่าย (D) ซ้าย เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 9 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่นฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบเร็วยาวเรียดตาข่าย (D) ซ้าย มีความถี่ทั้งหมด 227 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

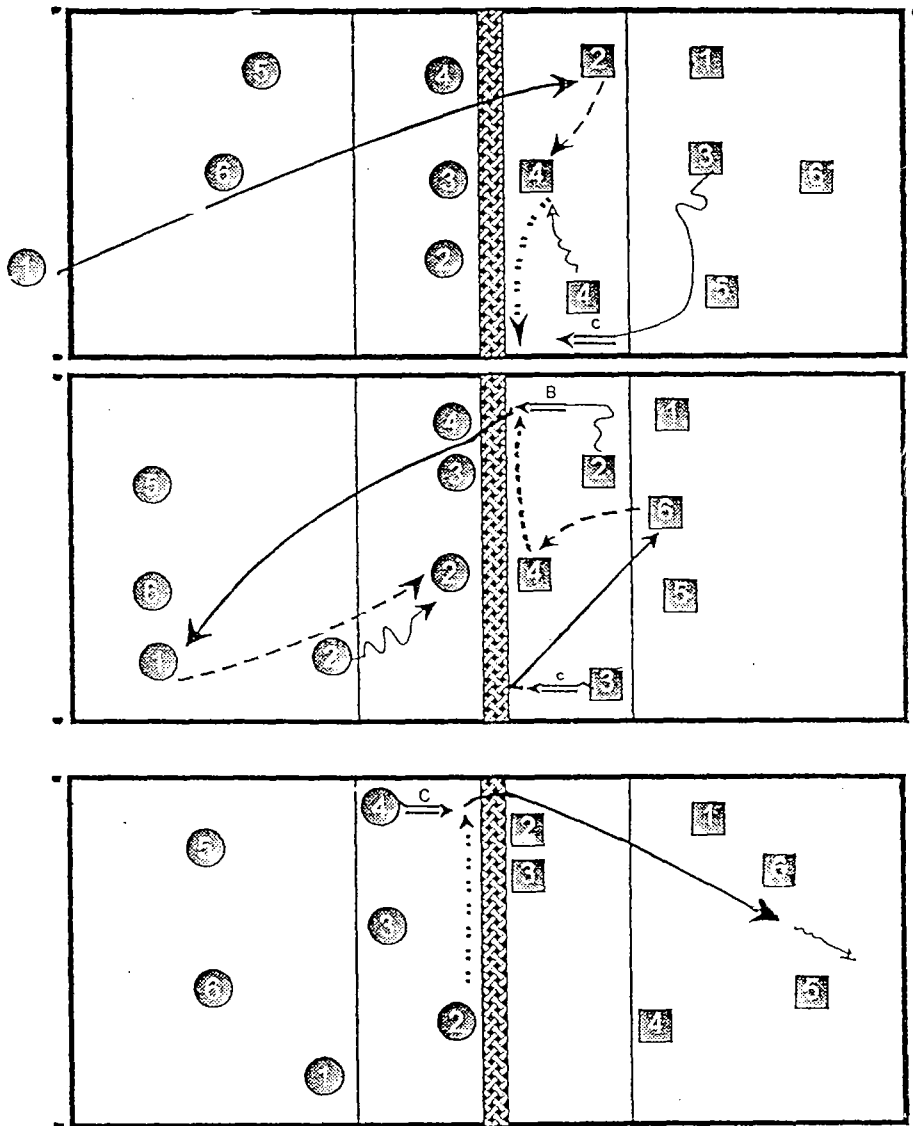
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	จีน	มีความถี่	21	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	21	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	20	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	18	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	18	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	17	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลีเหนือ	"	15	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	15	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	14	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	14	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	"	14	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	14	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	11	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	8	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					227	ครั้ง

ภาพประกอบ 10 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบเร็วยาวเรียดตาข่าย (D) ข้าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อคของฝ่ายรับ แล้วกระดอนออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 10 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบเร็วยาวเรียดตาข่าย (D) ข้าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อคของฝ่ายรับ แล้วกระดอนออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 189 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3, 4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มิดังนี้

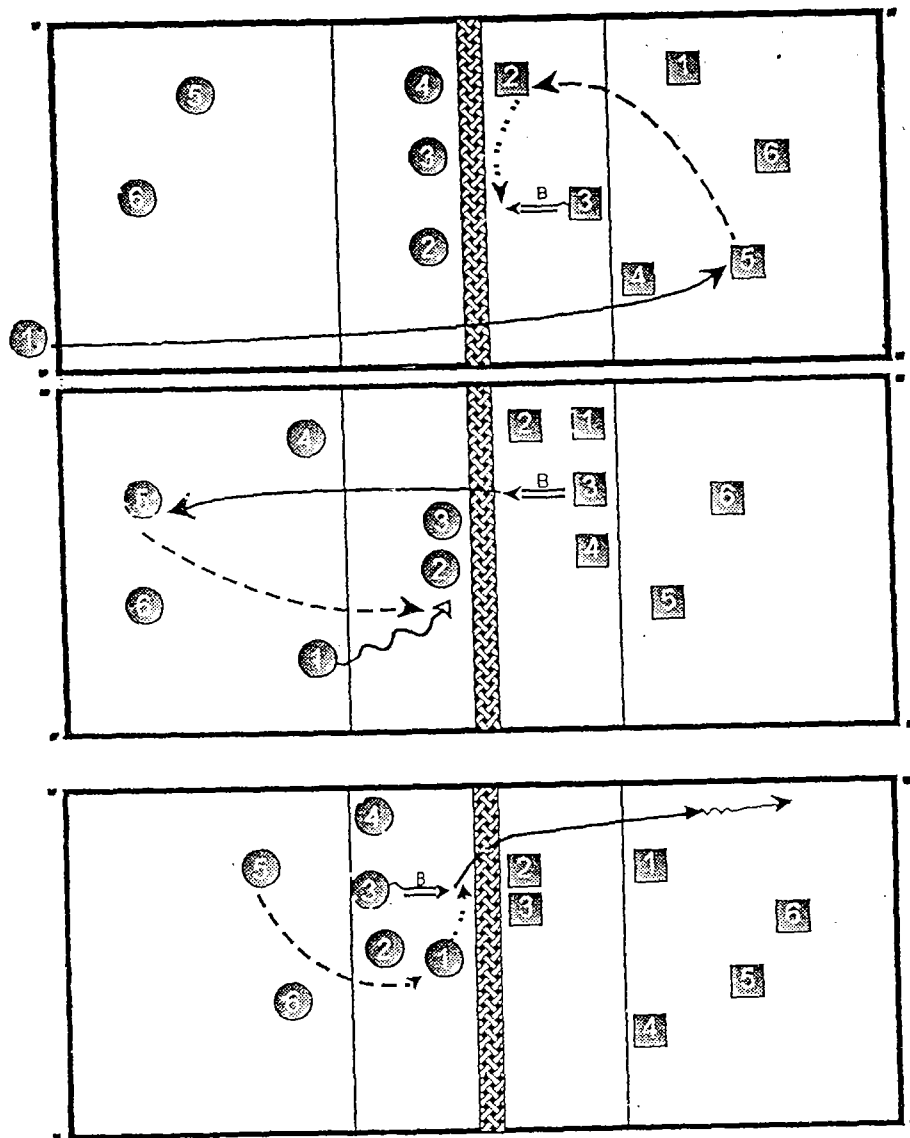
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่	20	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	19	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	15	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	13	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	13	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	13	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	12	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	12	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	12	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	12	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	11	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	7	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					189	ครั้ง

ภาพประกอบ 11 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) ขวา ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาว (C) ช่าย เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 11 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่นฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) ขวา ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาว (C) ช่าย มีความถี่ทั้งหมด 187 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

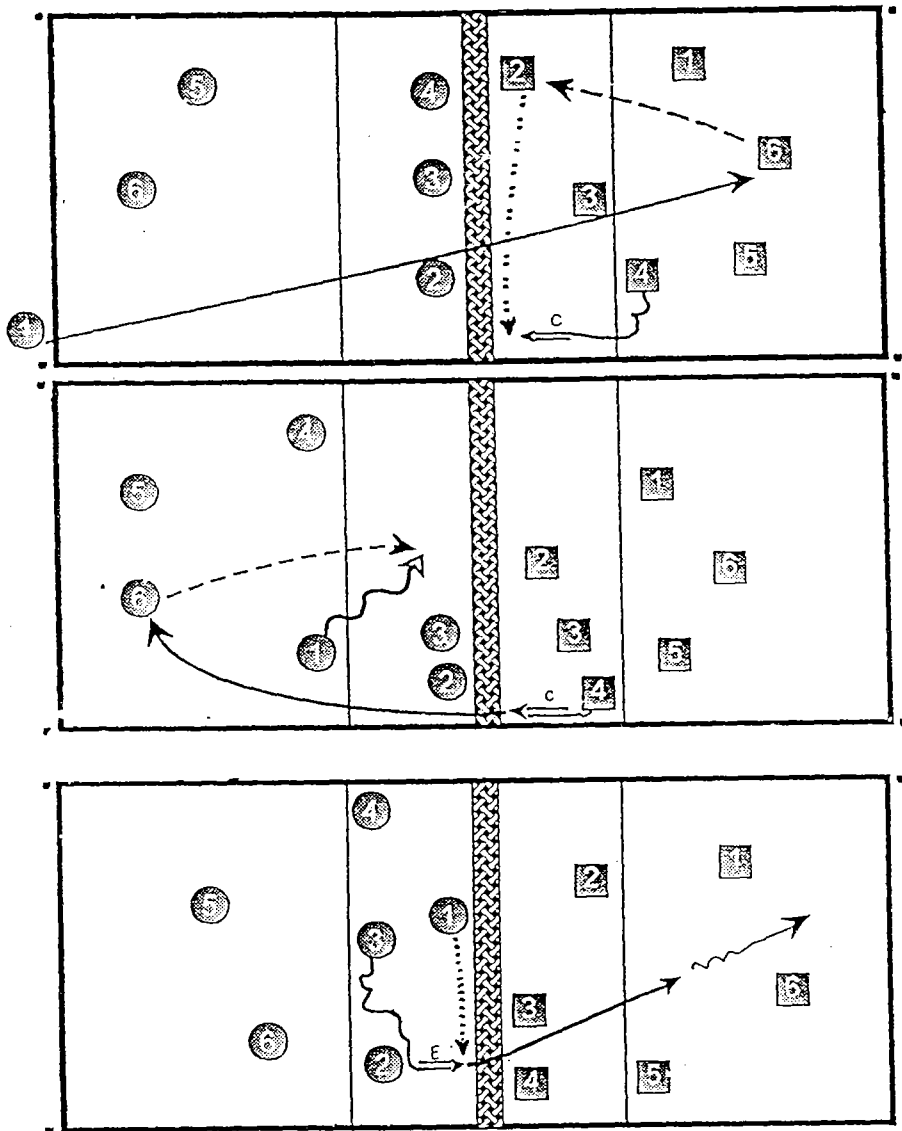
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	จีน	มีความถี่	13	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	13	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	12	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	11	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	11	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	10	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	9	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	3	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					187	ครั้ง

ภาพประกอบ 12 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง
ซ้ายขวา ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B)
กลาง เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 12 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่นฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ ฝ่ายรับ
เล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ซ้าย ขวา ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3
จังหวะ ได้คะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B) กลาง มีความถี่ทั้งหมด 183 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4
หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

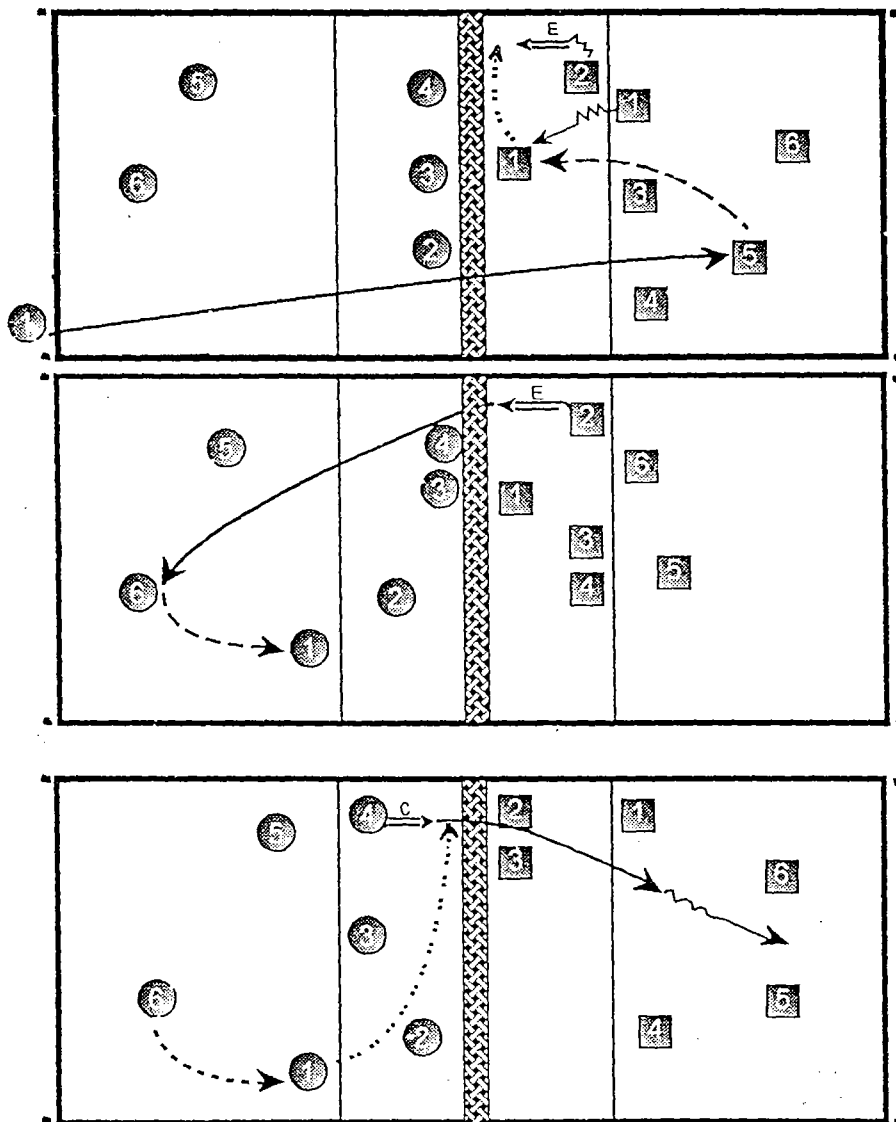
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่	30	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	24	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	14	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	14	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลีเหนือ	"	14	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	13	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	12	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	11	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	11	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	10	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	6	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	4	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					183	ครั้ง

ภาพประกอบ 13 รูปแบบฝ่ายเลิร์ฟ เลิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ช้าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามตาข่าย ฝ่ายเลิร์ฟเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยกระโดดตบด้วยขาข้างเดียว (E) ขวา เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 13 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่นฝ่ายเลิร์ฟ เลิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ช้าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเลิร์ฟแล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยกระโดดขาข้างเดียว (E) ขวา มีความถี่ทั้งหมด 179 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

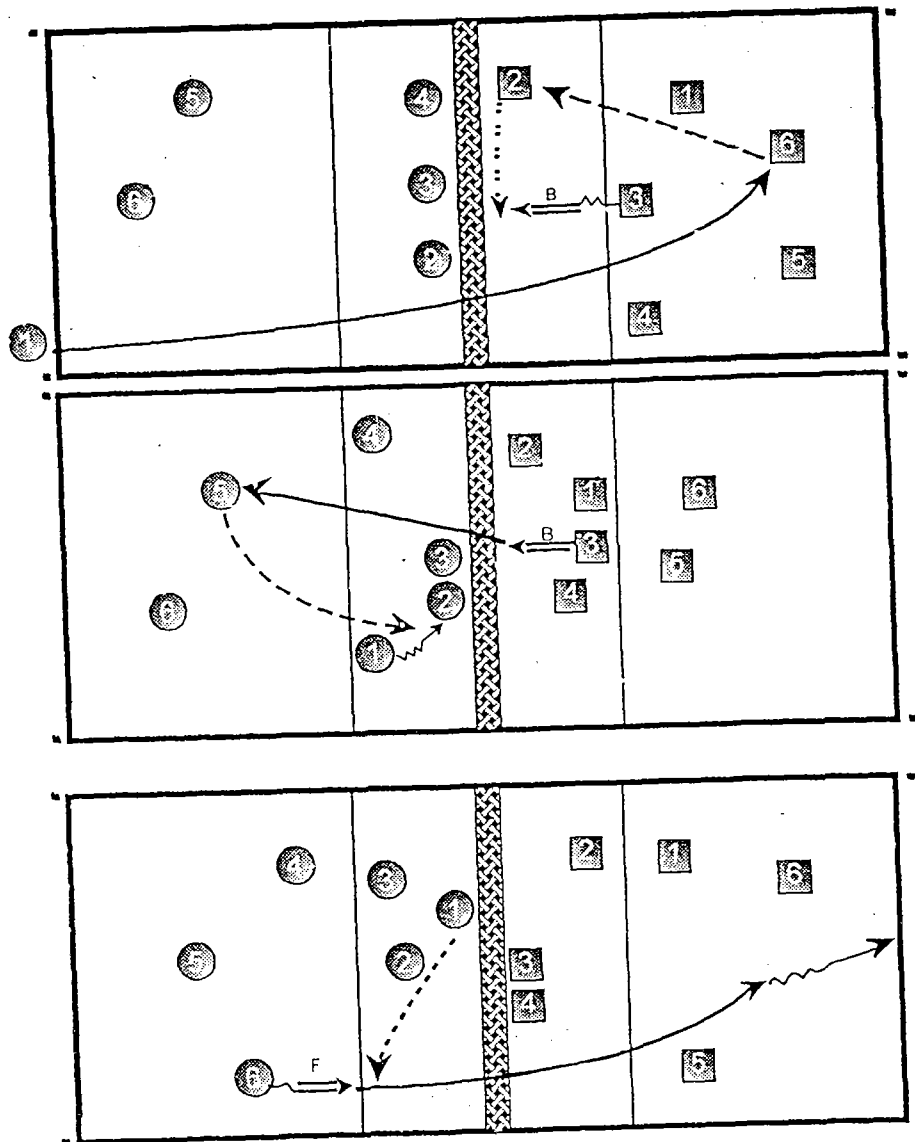
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่ 18	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	" 18	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	" 17	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	" 15	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	" 12	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	" 12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	" 12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	" 12	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	จีน	" 12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	" 10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	" 10	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	" 9	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	" 8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	" 7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	" 7	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ				179	ครั้ง

ภาพประกอบ 14 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และกระโดดตบด้วยขาข้างเดียว (E) ขวา ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาว (C) ซ้าย เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 14 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่นฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และกระโดดด้วยขาข้างเดียว (E) ขวา ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาว (C) ซ้าย มีความถี่ทั้งหมด 186 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

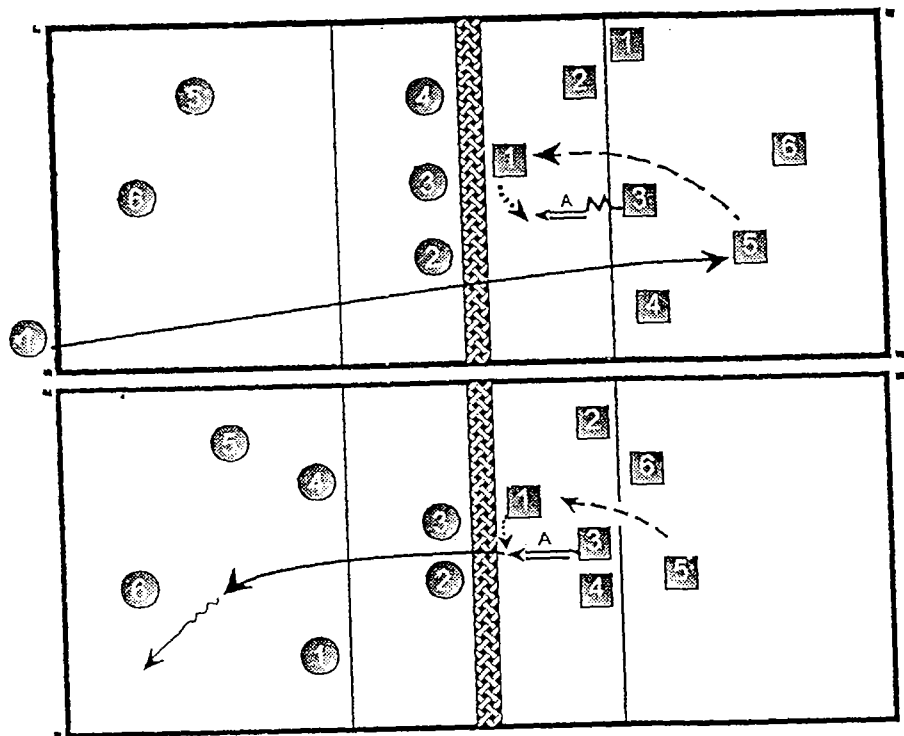
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	จีน	มีความถี่	16	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	16	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	14	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	14	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	12	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	10	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	10	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	6	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					168	ครั้ง

ภาพประกอบ 15 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปฝ่ายรับ และเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนน โดยกระโดดตบจากแดนหลัง (F) ขวา เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 15 ผลการแจกแจงความถี่ได้ รูปแบบการเล่นฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปฝ่ายรับ และเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยกระโดดตบจากแดนหลัง (F) ขวา มีความถี่ทั้งหมด 167 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

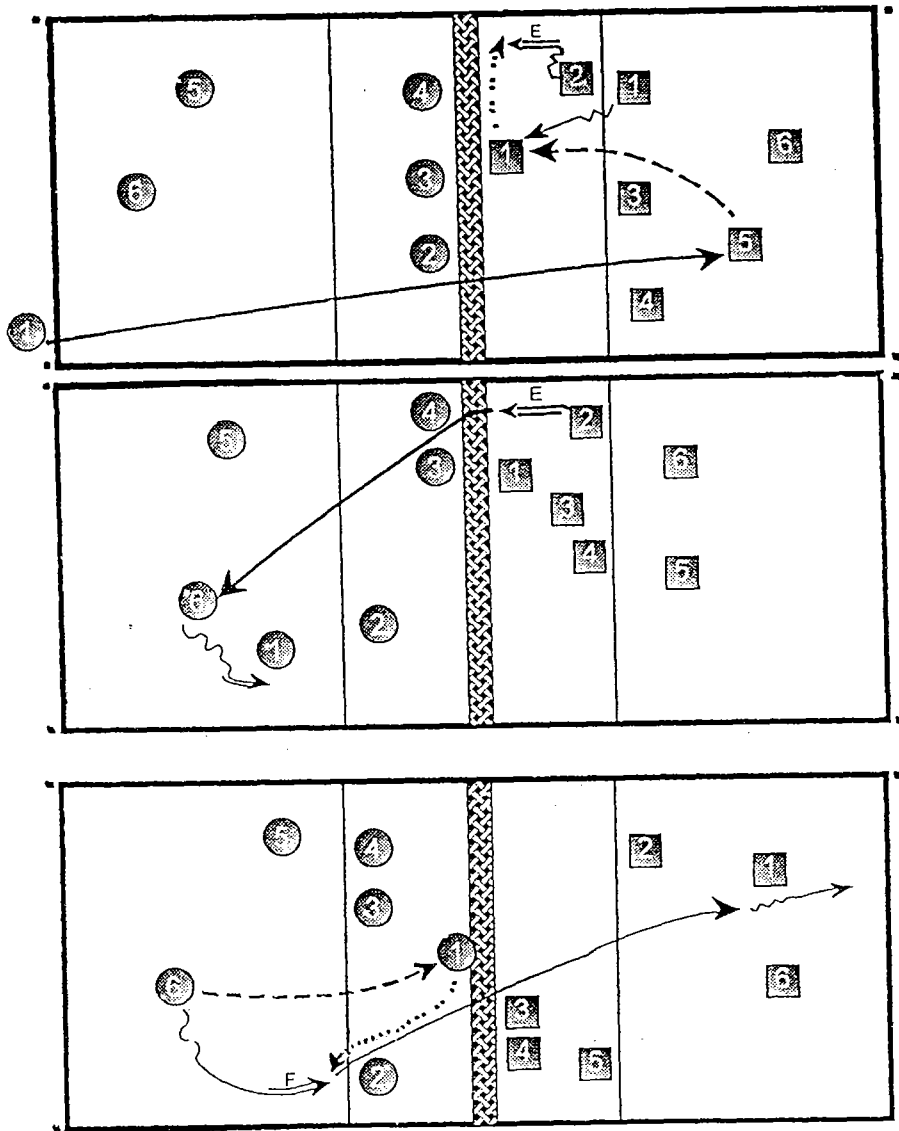
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	ญี่ปุ่น	มีความถี่	16	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	14	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทย	"	14	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	14	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	13	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	12	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	12	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	11	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	11	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	11	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	5	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					167	ครั้ง

ภาพประกอบ 16 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบเร็ว (A) กลาง ซ้าย ขวา เป็นภาพต่อเนื่อง 2 ภาพ

จากภาพประกอบ 16 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่นฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบเร็ว (A) กลาง ซ้าย ขวา มีความถี่ทั้งหมด 166 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

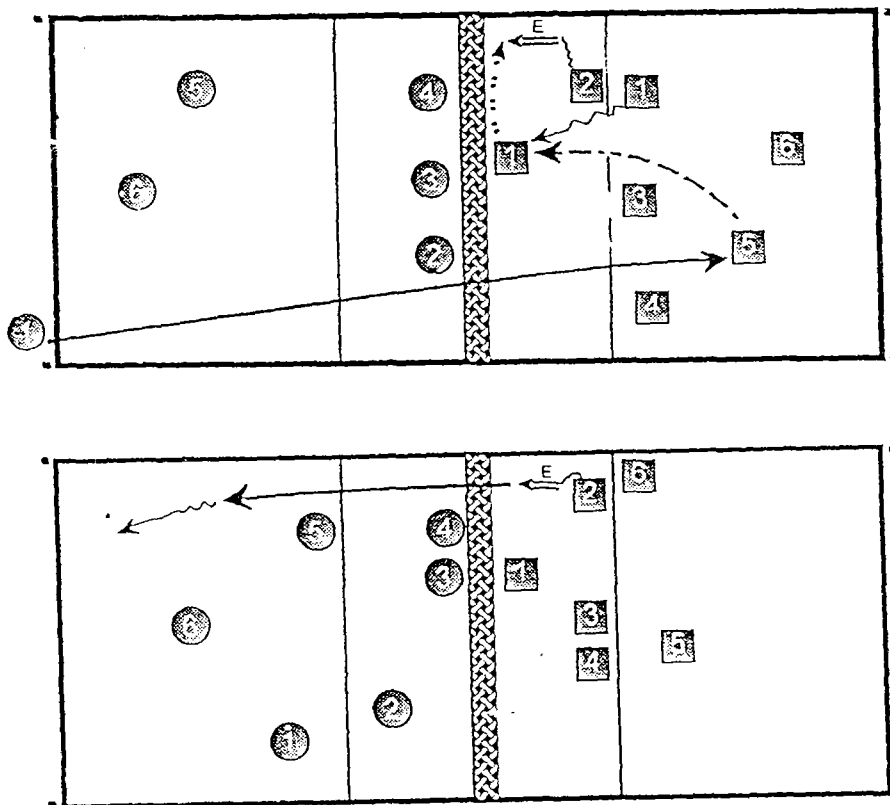
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	ญี่ปุ่น	มีความถี่	15	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	15	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	15	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	"	13	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	12	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลีเหนือ	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	12	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	10	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	7	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	5	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					166	ครั้ง

ภาพประกอบ 17 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และกระโดดตบด้วยขาข้างเดียว (E) ขวาลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยกระโดดตบจากแดนหลัง (F) ขวา เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 17 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่นฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และกระโดดด้วยขาข้างเดียว (E) ขวาลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ ฝ่ายเสิร์ฟเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยกระโดดตบจากแดนหลัง (F) ขวา มีความถี่ทั้งหมด 165 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

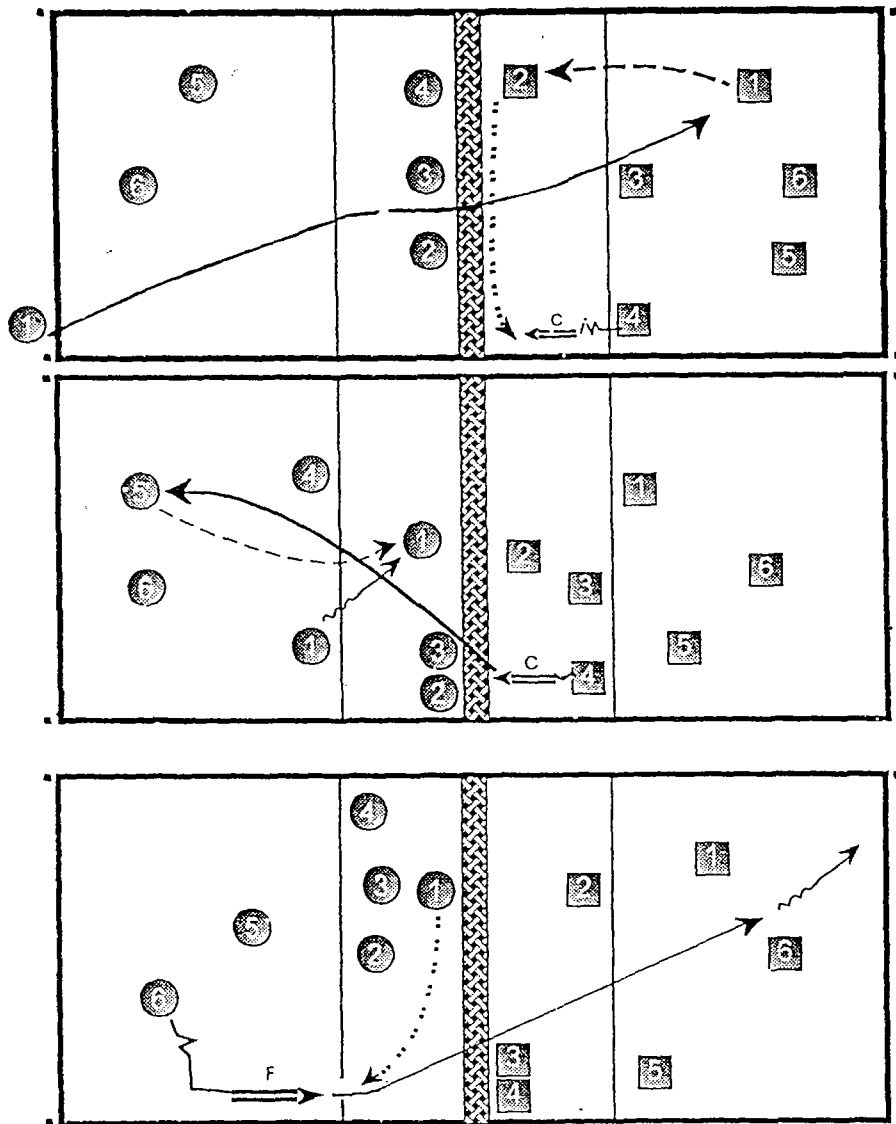
ทิม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทิม	คาซัคสถาน	มีความถี่	18	ครั้ง
ทิม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	17	ครั้ง
ทิม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	16	ครั้ง
ทิม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	12	ครั้ง
ทิม	ไทเป	"	เกาหลี	"	12	ครั้ง
ทิม	ไทย	"	ไทเป	"	11	ครั้ง
ทิม	ไทย	"	จีน	"	10	ครั้ง
ทิม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	10	ครั้ง
ทิม	จีน	"	เกาหลี	"	10	ครั้ง
ทิม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	10	ครั้ง
ทิม	ไทย	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทิม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	8	ครั้ง
ทิม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	8	ครั้ง
ทิม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	7	ครั้ง
ทิม	จีน	"	ไทเป	"	7	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					165	ครั้ง

ภาพประกอบ 18 รูปแบบฝ่ายเลิร์ฟ เลิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยกระโดดตบ ด้วยขาข้างเดียว (E) ขวา เป็นภาพต่อเนื่อง 2 ภาพ

จากภาพประกอบ 18 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่นฝ่ายเลิร์ฟ เลิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยกระโดดตบด้วยขาข้างเดียว (E) ขวา มีความถี่ทั้งหมด 164 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่	17	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	16	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	14	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	13	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	10	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	10	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	6	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					164	ครั้ง

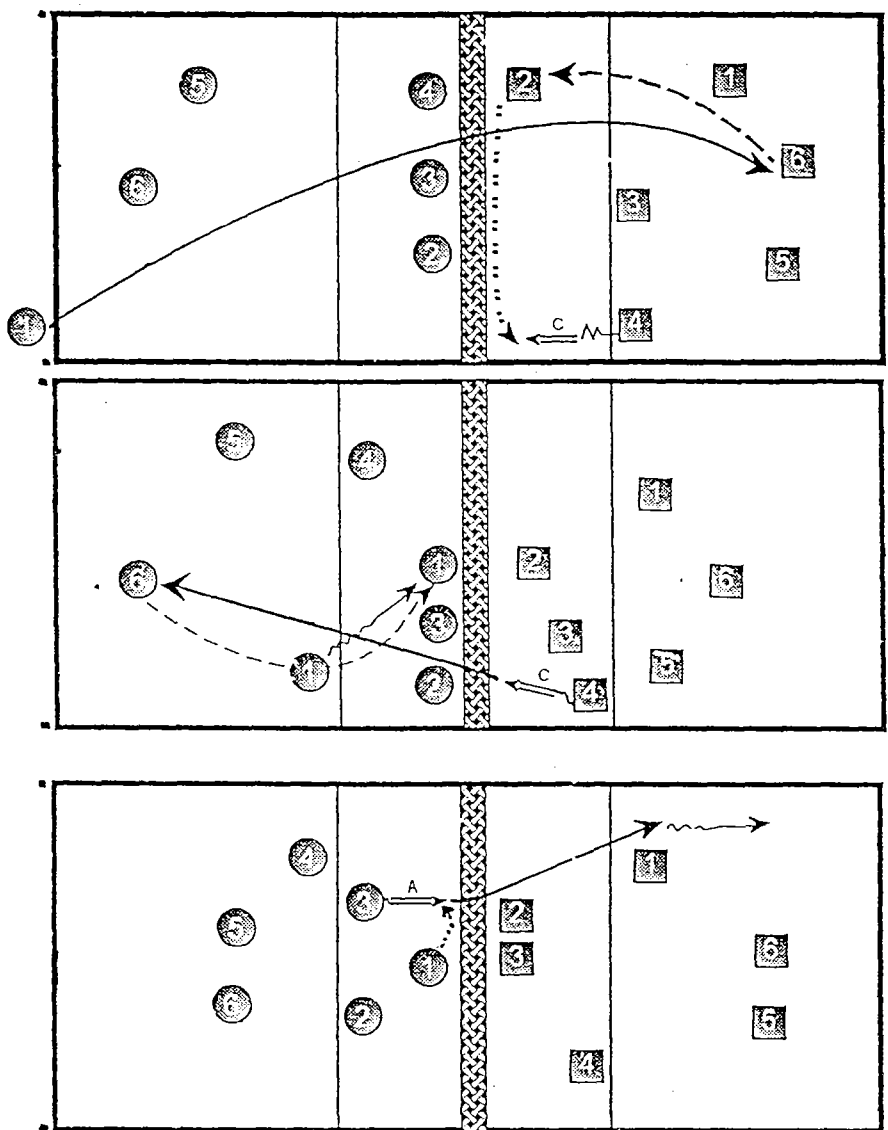

ภาพประกอบ 19 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบบอลยาว (C)

ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยกระโดดตบจากแดนหลัง (F) ขวา เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 19 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยกระโดดตบจากแดนหลัง (F) ขวา มีความถี่ทั้งหมด 163 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

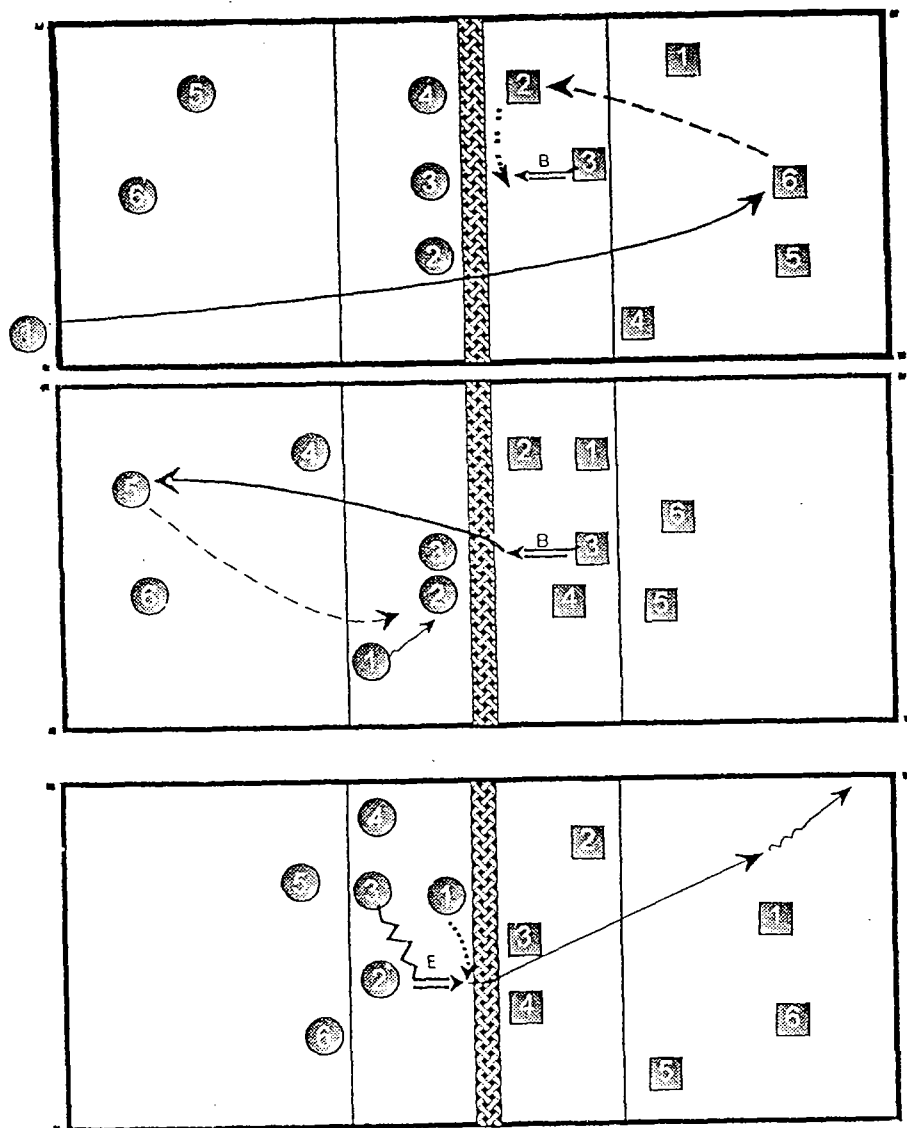
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่ 20	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	" 16	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	" 15	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	" 14	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	" 13	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลีเหนือ	" 12	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	" 10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	" 10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	" 10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	" 9	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	" 9	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	" 8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	" 6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	" 6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	" 5	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ				163	ครั้ง

ภาพประกอบ 20 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนตบเร็ว (A) กลาง ช่าย ขวา เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 20 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบเร็ว (A) กลาง ช่าย ขวา มีความถี่ทั้งหมด 163 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

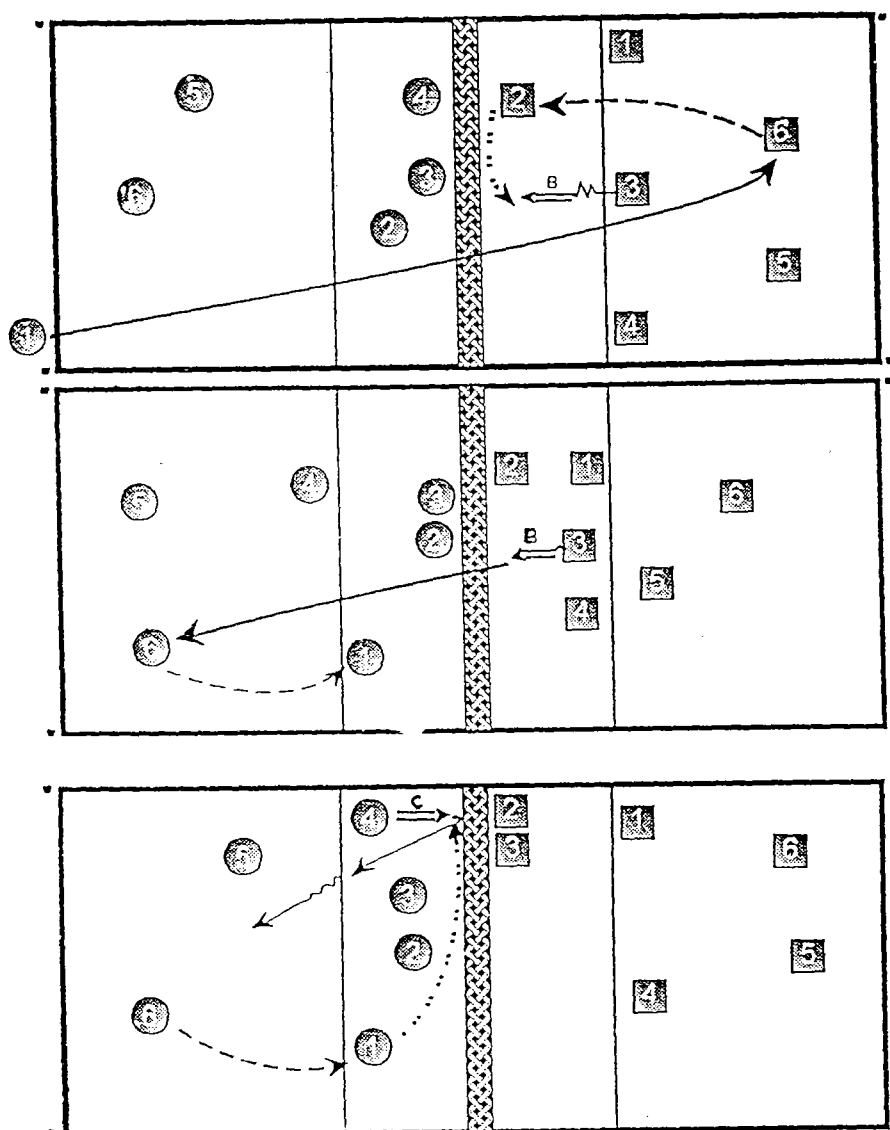
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	คาซัคสถาน	มีความถี่	16	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	15	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	15	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	14	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	11	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	9	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	7	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					163	ครั้ง

ภาพประกอบ 21 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ ฝ่ายเสิร์ฟเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยกระโดดตบด้วย ขาข้างเดียว (E) ขวา เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 21 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่นฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยกระโดดตบด้วยขาข้างเดียว (E) ขวา มีความถี่ทั้งหมด 163 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

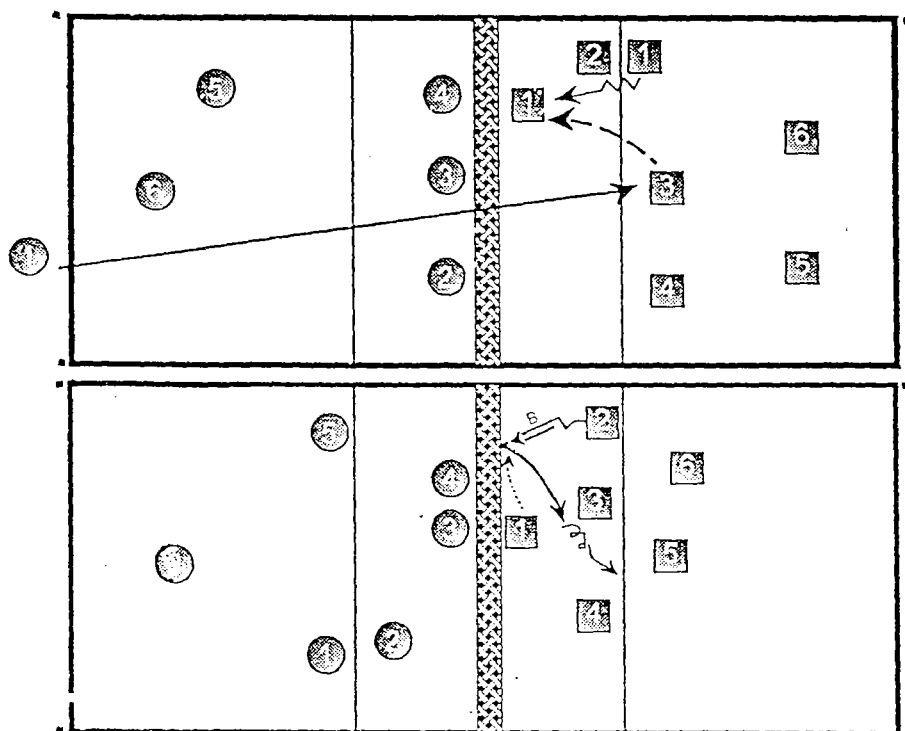
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	คาซัคสถาน	มีความถี่	14	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	14	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	14	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	13	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	11	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	11	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทย	"	11	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	10	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	8	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ 163						ครั้ง

ภาพประกอบ 22 รูปแบบฝ่ายเลิร์ฟ เลิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเลิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะเสียคะแนนโดยตบยาว (C) ช้าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อกของฝ่ายรับแล้วกระดอนลงในสนามของฝ่ายเลิร์ฟ เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 22 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบฝ่าย เลิร์ฟ เลิร์ฟ แล้วฝ่ายรับ เล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเลิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบยาว (C) ช้าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อกของฝ่ายรับแล้วกระดอนลงในสนาม ของฝ่ายเลิร์ฟ มีความถี่ทั้งหมด 157 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่ เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

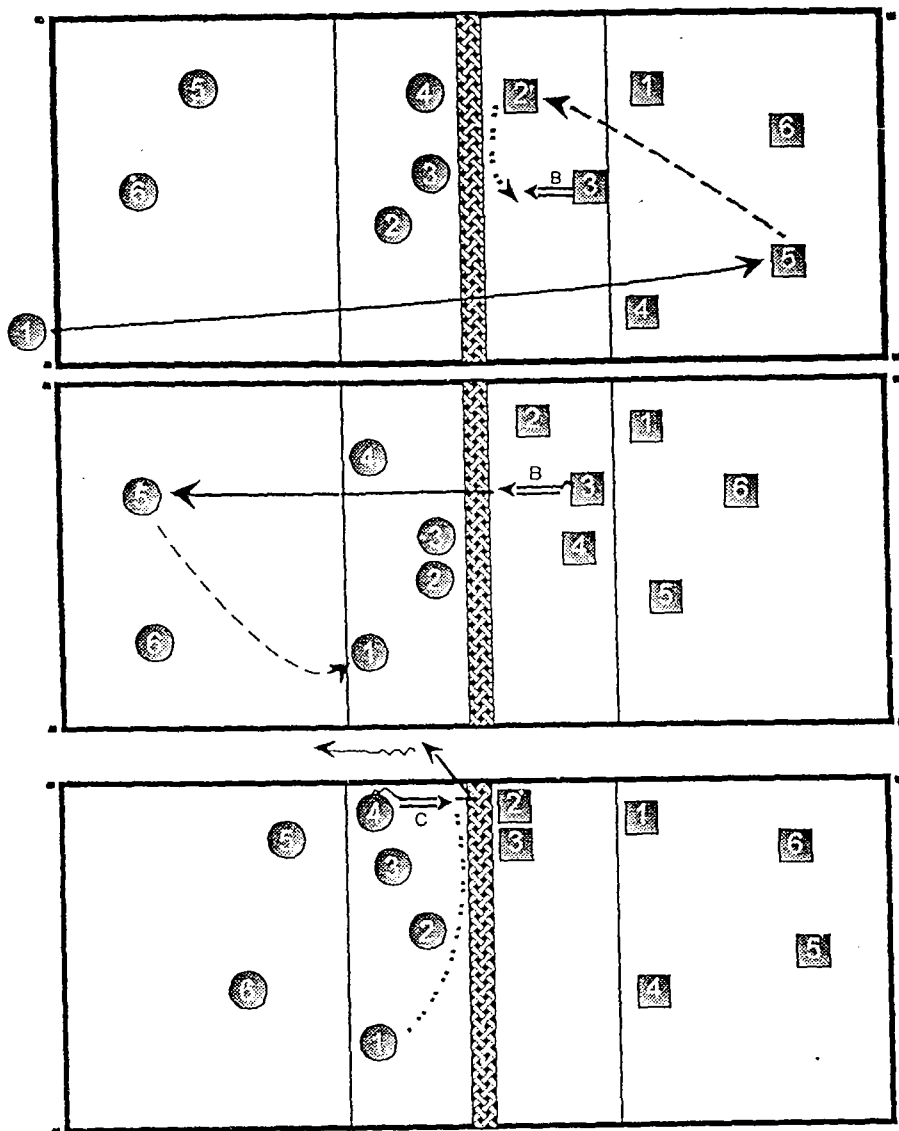
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่	16	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	14	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	13	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลีเหนือ	"	13	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	12	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	12	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	11	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	"	10	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	6	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	4	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					157	ครั้ง

ภาพประกอบ 23 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบ
 กิ่งเร็ว (B) ขวา ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อคอของฝ่ายเสิร์ฟ กระดอนลงสนามของฝ่ายรับ
 เป็นภาพต่อเนื่อง 2 ภาพ

จากภาพประกอบ 23 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่นฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้ว
 ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบกิ่งเร็ว (B) ขวา ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อคอของฝ่าย
 เสิร์ฟ กระดอนลงสนามของฝ่ายรับ มีความถี่ทั้งหมด 151 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ
 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

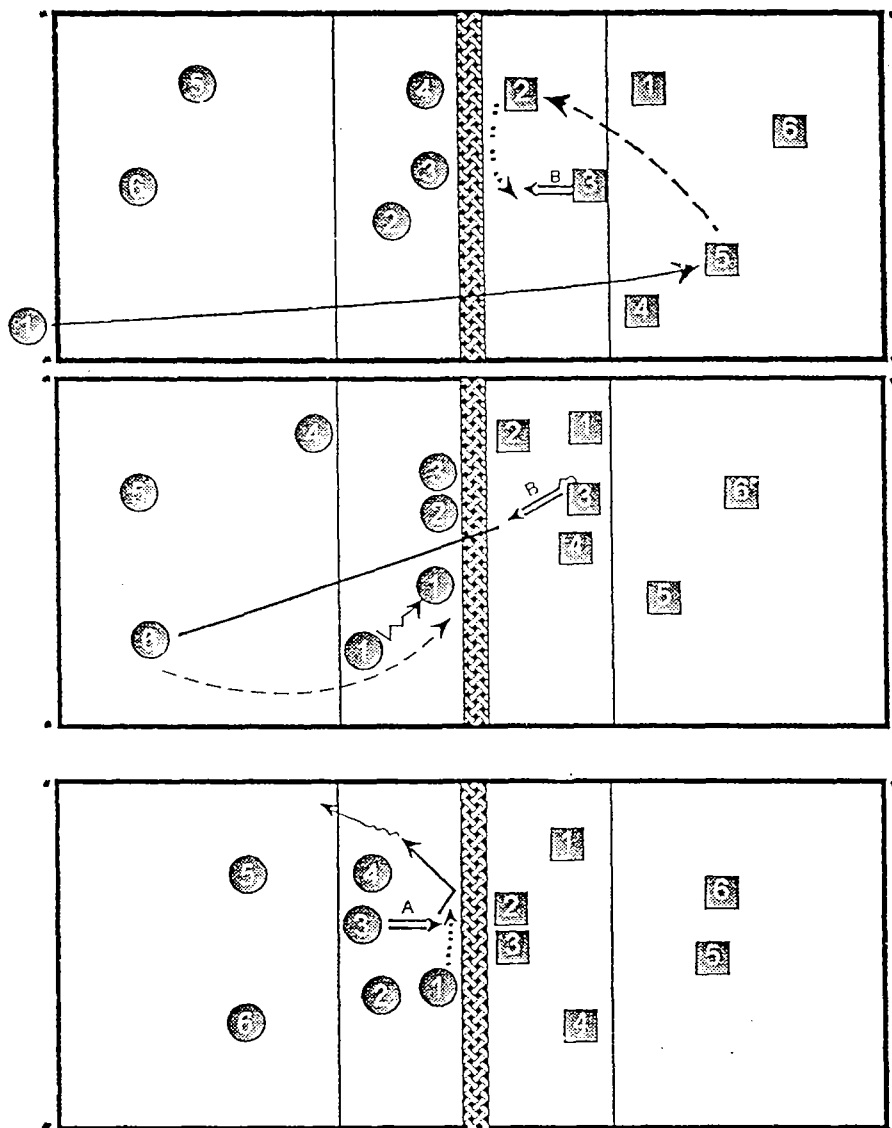
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	คาซัคสถาน	มีความถี่	15	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	13	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	12	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	9	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	6	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					151	ครั้ง

ภาพประกอบ 25 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาว (C) ช้าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนออกนอกสนาม ได้คะแนนโดย เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 25 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟแล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาว (C) ช้าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนออกนอกสนาม มีความถี่ ทั้งหมด 149 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

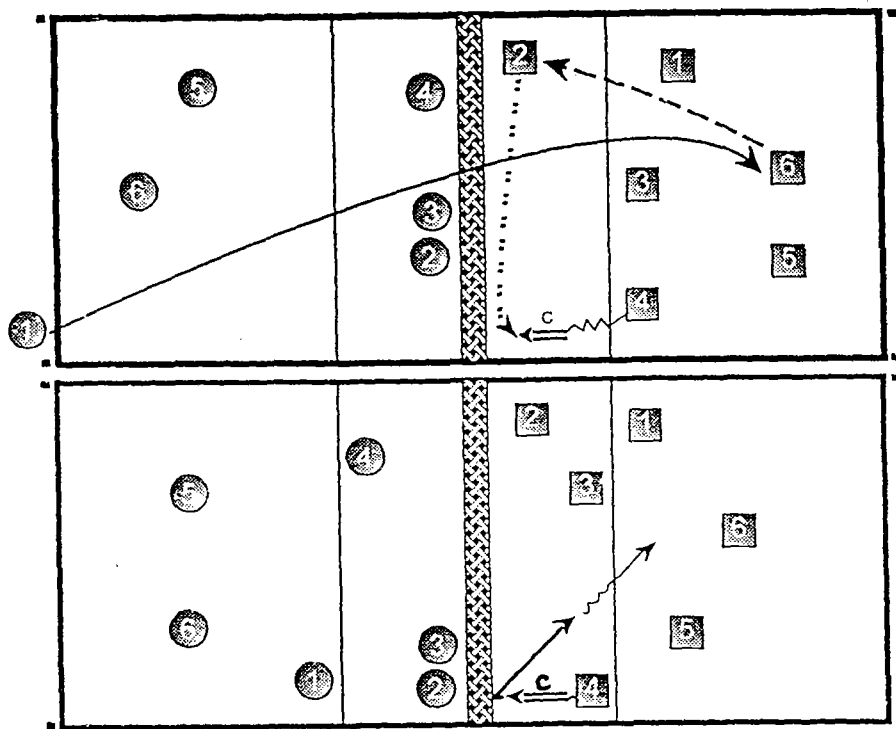
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่	16	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	15	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	13	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	13	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลีเหนือ	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	10	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	"	9	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	9	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	4	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					149	ครั้ง

ภาพประกอบ 26 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะและตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนลงฝ่ายเสิร์ฟ ฝ่ายรับได้คะแนน เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 26 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะและตบทิ้งเร็ว (B) กลางลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะเสียคะแนนโดยตบเร็วกลาง (A) ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนลงฝ่ายเสิร์ฟ มีความถี่ทั้งหมด 144 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

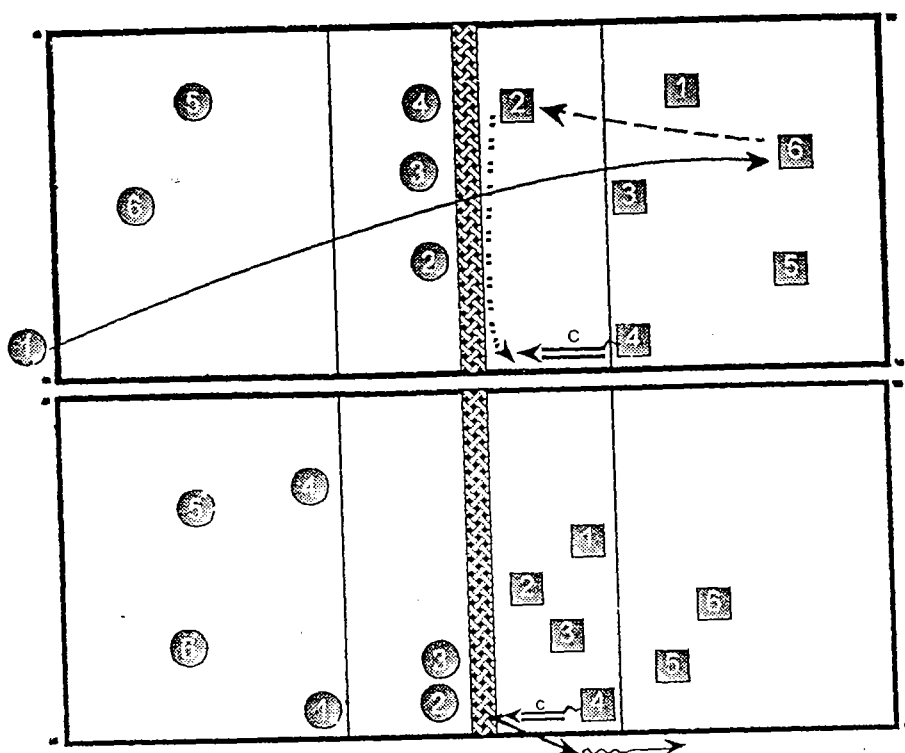
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่	15	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	14	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	13	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	12	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลีเหนือ	"	10	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	4	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					144	ครั้ง

ภาพประกอบ 27 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะเสียคะแนนโดยตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอล โดนบล็อกกระดอนลงฝ่ายรับ ทำให้ฝ่ายเสิร์ฟได้คะแนน เป็นภาพต่อเนื่อง 2 ภาพ

จากภาพประกอบ 27 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะเสียคะแนนโดยตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนลงฝ่ายรับ มีความถี่ทั้งหมด 141 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคูมีดังนี้

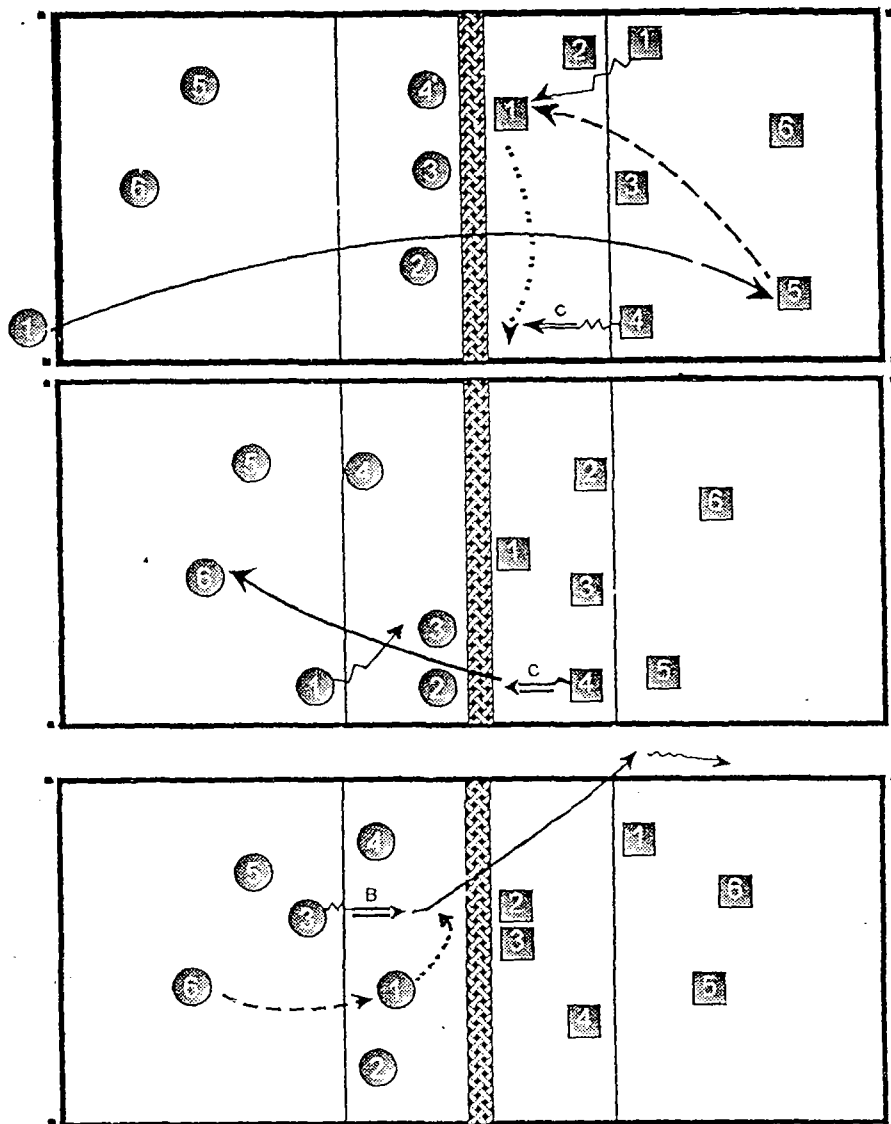
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	จีน	มีความถี่	15	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	11	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทย	"	11	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	11	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	11	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	9	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	4	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					141	ครั้ง

ภาพประกอบ 28 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาว (C)
 ช่าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนนอกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 2 ภาพ

จากภาพประกอบ 28 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่นฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่าย
 รับเล่น 3 จังหวะได้คะแนนโดยตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนนอก
 นอกสนาม มีความถี่หมด 141 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้น
 แต่ละคู่มีดังนี้

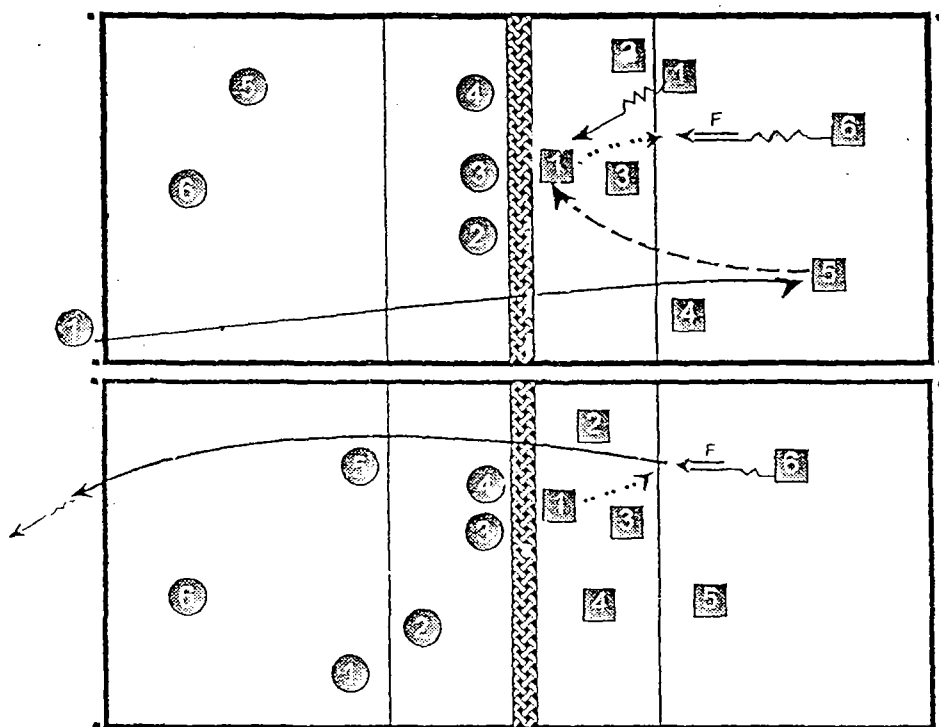
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	จีน	มีความถี่	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	11	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	11	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทย	"	10	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	10	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					141	ครั้ง

ภาพประกอบ 29 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะเสียด้านโดยตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 29 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะและตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะเสียด้าน โดยตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 140 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มิดังนี้

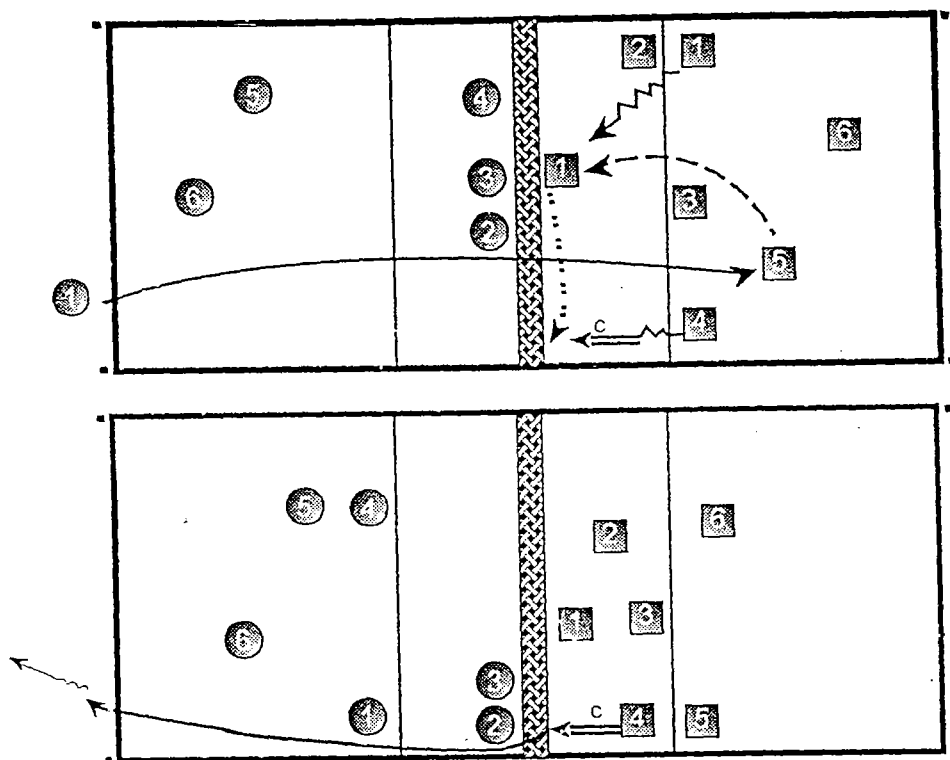
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	คาซัคสถาน	มีความถี่	12	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	11	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	8	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	6	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					140	ครั้ง

ภาพประกอบ 30 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดย กระโดดตบ จากแดนหลัง (F) ขวา ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 2 ภาพ

จากภาพประกอบ 30 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่นฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยกระโดดตบจากแดนหลัง (F) ขวา ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 137 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

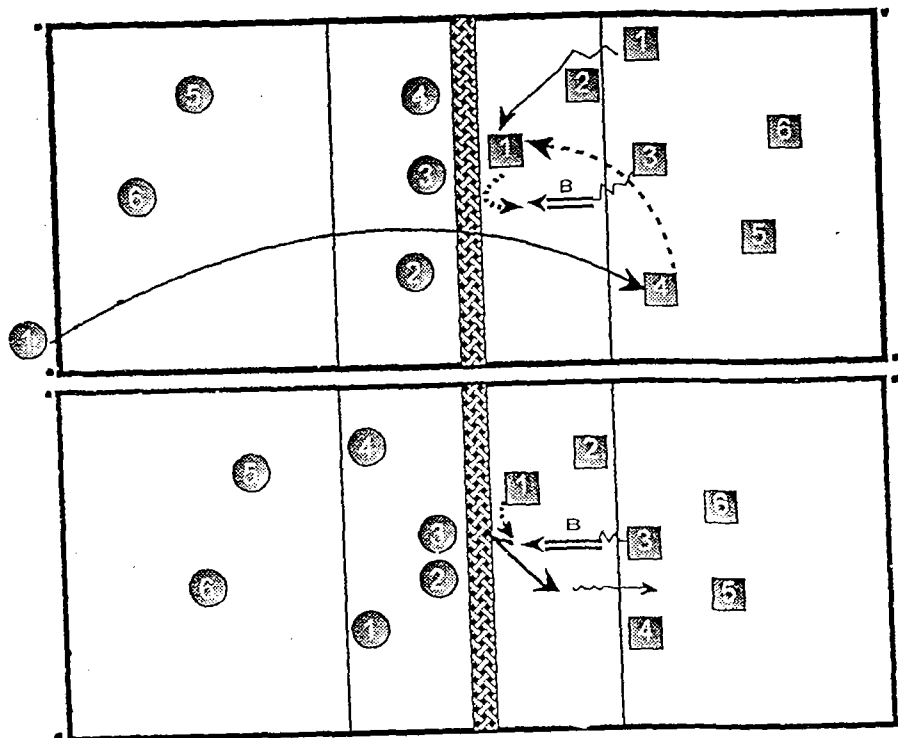
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	คาซัคสถาน	มีความถี่	16	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	12	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	12	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	10	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	9	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	8	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					137	ครั้ง

ภาพประกอบ 31 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะเสยคะแนนโดยตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 2 ภาพ

จากภาพประกอบ 31 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่นฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ เสยคะแนนโดยตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 137 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

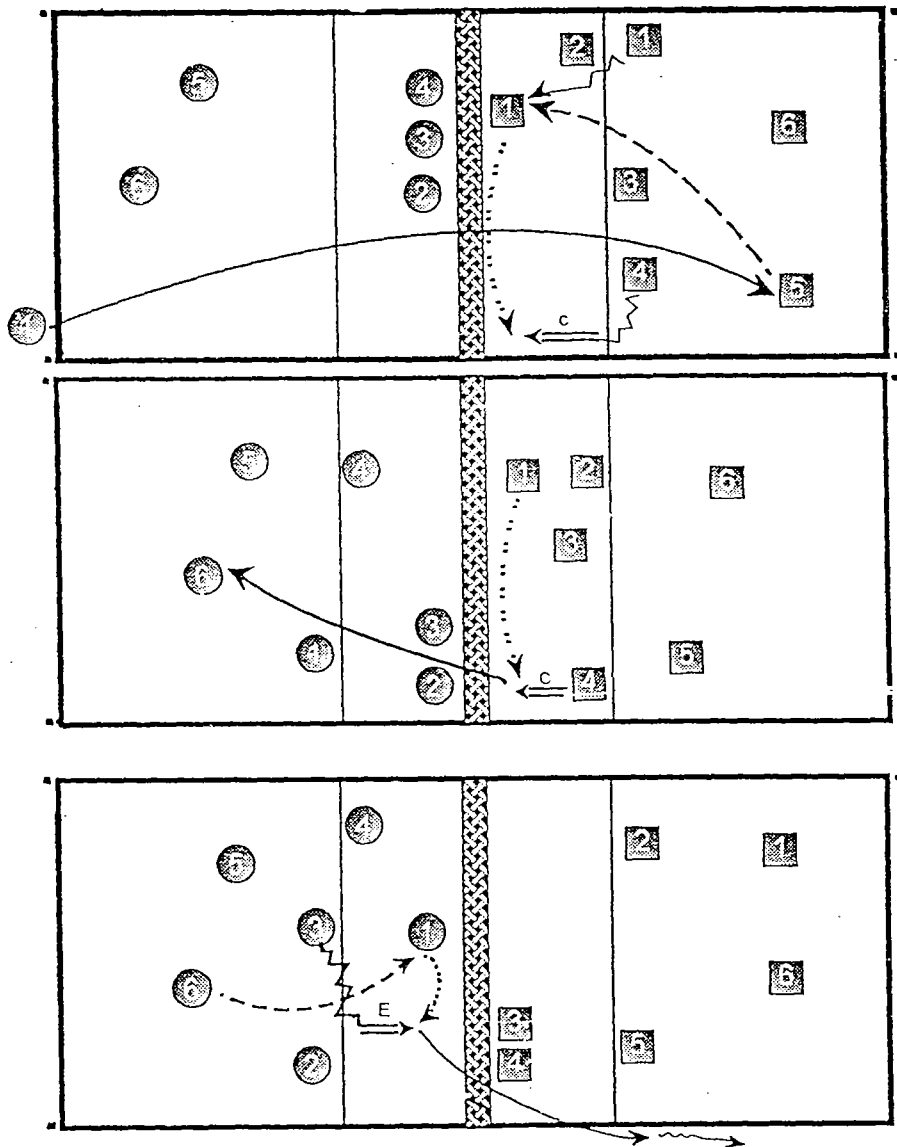
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	ญี่ปุ่น	มีความถี่	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	12	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทย	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	10	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	10	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	7	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					137	ครั้ง

ภาพประกอบ 32 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนลงยังฝ่ายรับ เป็นภาพต่อเนื่อง 2 ภาพ

จากภาพประกอบ 32 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่นฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนลงฝ่ายรับ มีความถี่ทั้งหมด 136 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

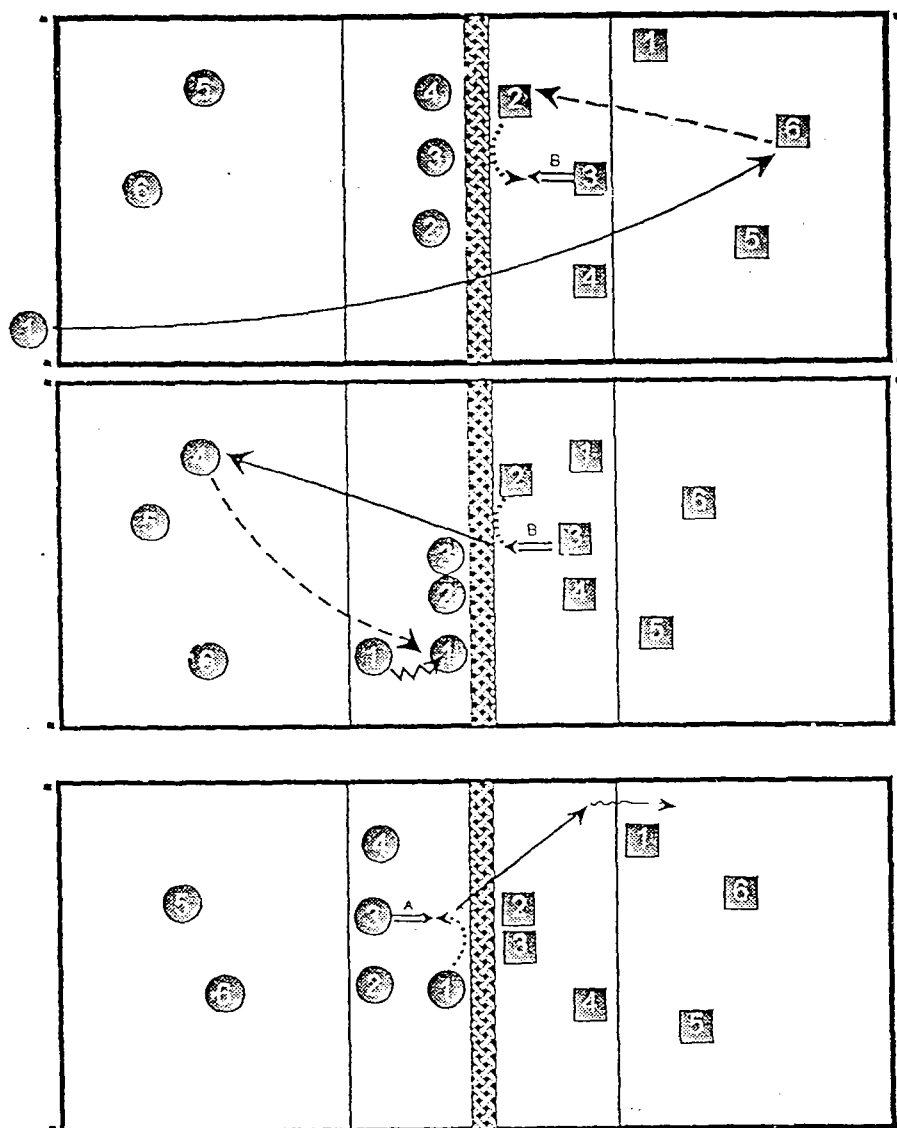
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่	13	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	11	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	11	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	9	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	7	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	4	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					136	ครั้ง

ภาพประกอบ 33 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะเสียคะแนนโดยกระโดดตบด้วยขาข้างเดียว (E) ขวา ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 33 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะเสียคะแนนโดยกระโดดตบด้วยขาข้างเดียว (E) ขวา ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 136 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

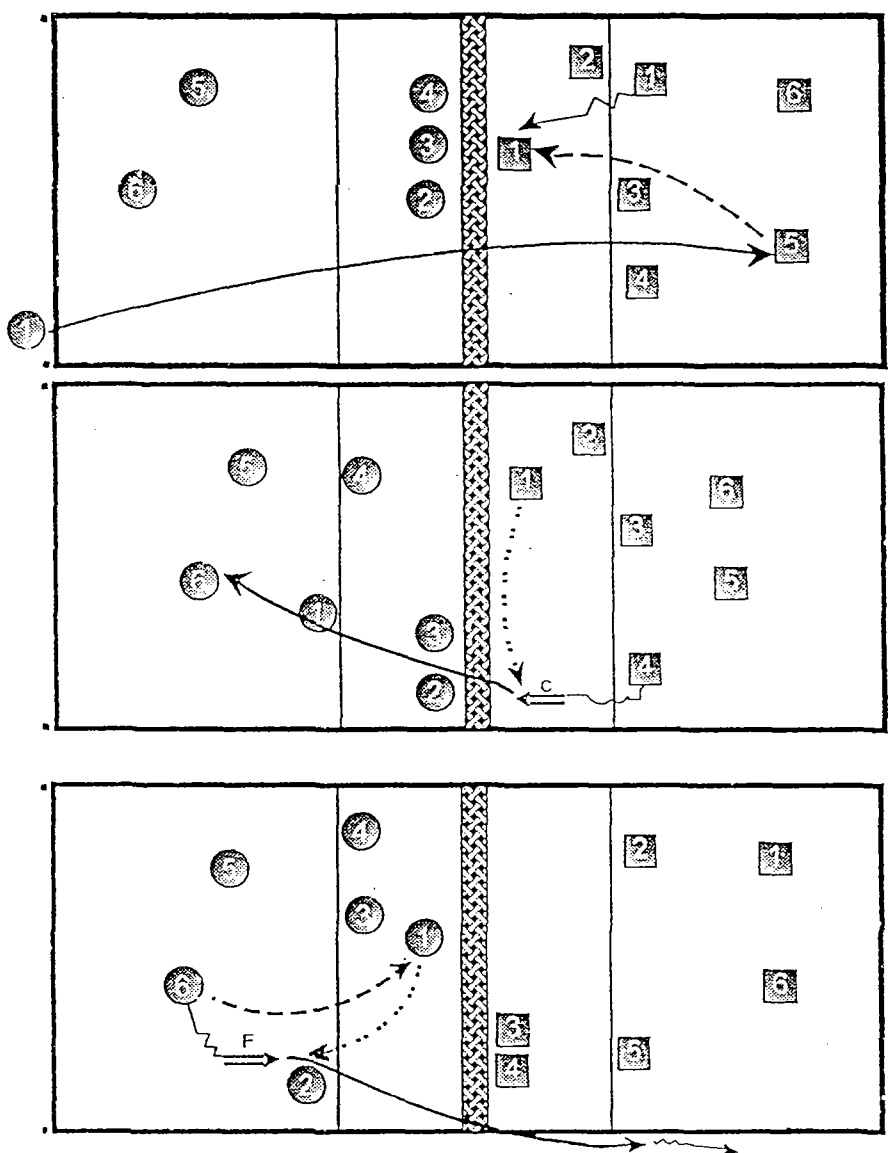
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	คาซัคสถาน	มีความถี่	20	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	13	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	10	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	10	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	5	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					136	ครั้ง

ภาพประกอบ 34 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะได้คะแนนโดยตบเร็ว (A) กลาง ช่าย ขวา เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 34 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะโดยตบเร็ว (A) กลาง ช่าย ขวา มีความถี่ทั้งหมด 135 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มิดังนี้

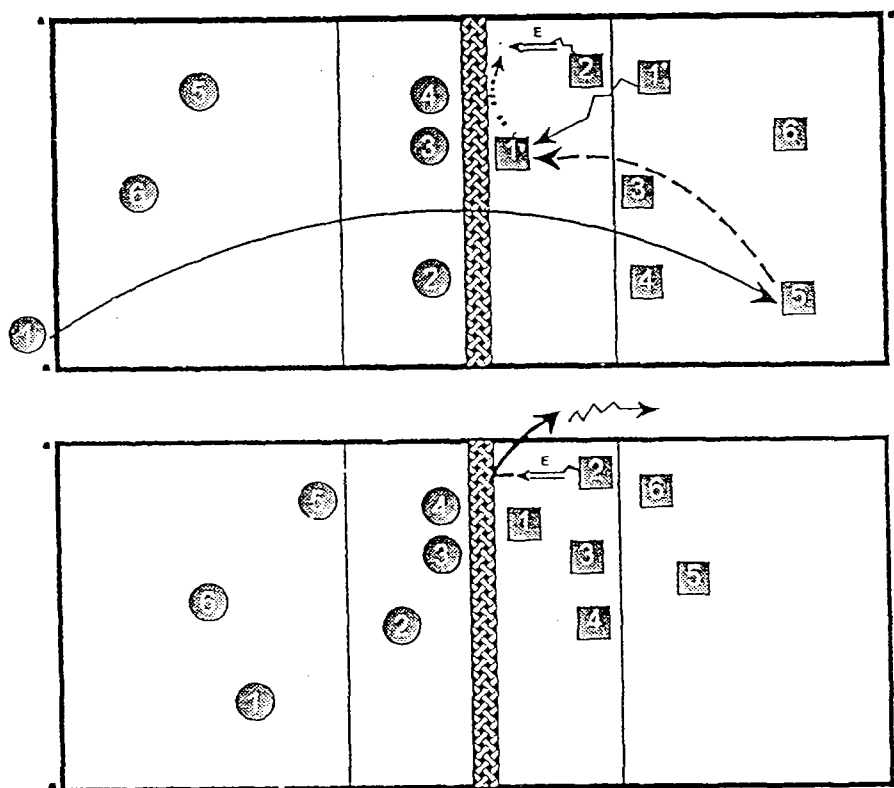
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	จีน	มีความถี่	14	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	14	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลีเหนือ	"	13	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	10	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	4	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					135	ครั้ง

ภาพประกอบ 35 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ เล่น 3 จังหวะเสียด้านโดยกระโดดตบจากแดนหลัง (F) ขวา ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 35 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่นฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ และเล่น 3 จังหวะ เสียด้านโดยกระโดดตบจากแดนหลัง (F) ขวา ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 135 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต).และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่ มีดังนี้

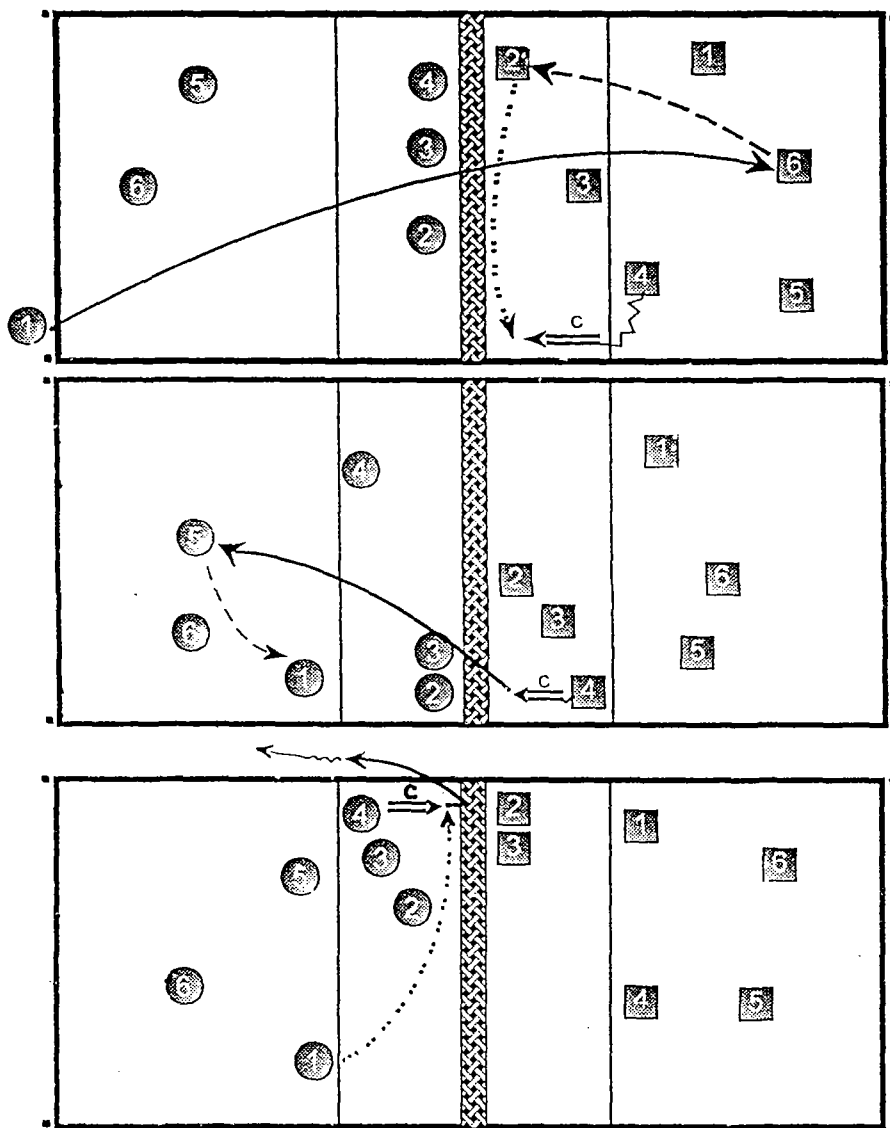
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	11	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	"	11	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	10	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	9	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	9	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					135	ครั้ง

ภาพประกอบ 36 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยกระโดดตบด้วยขาข้างเดียว (E) ขวาลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 2 ภาพ

จากภาพประกอบ 36 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่นฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยกระโดดตบด้วยขาข้างเดียว (E) ขวาลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อกกระดอนออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 135 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3, 4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

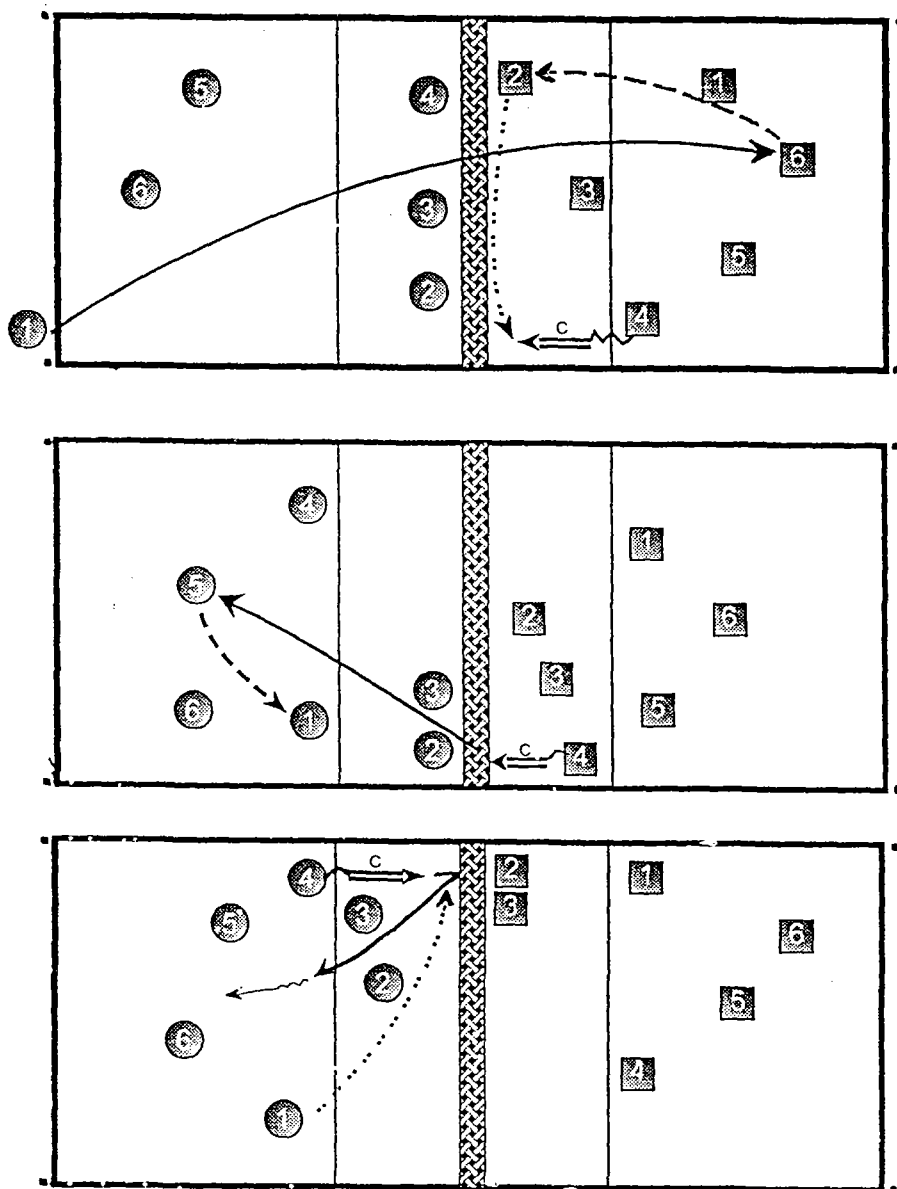
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	11	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	10	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	9	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	8	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทย	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	6	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					135	ครั้ง

ภาพประกอบ 37 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 37 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 134 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคูมี ดังนี้

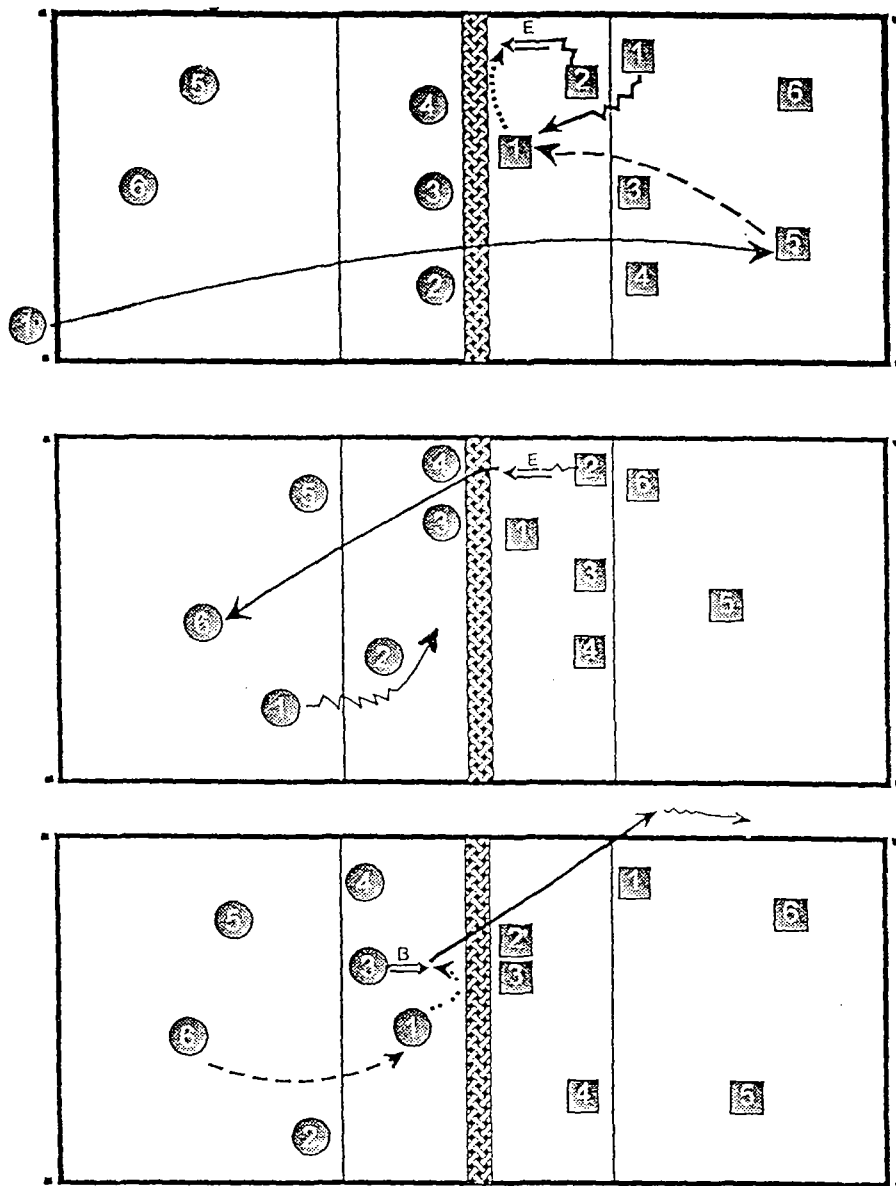
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	จีน	มีความถี่	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	12	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	10	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	10	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	9	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	9	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	6	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					134	ครั้ง

ภาพประกอบ 38 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนลงยังฝ่ายเสิร์ฟ เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 38 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วบอล 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนลงยังฝ่ายเสิร์ฟ มีความถี่ทั้งหมด 132 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

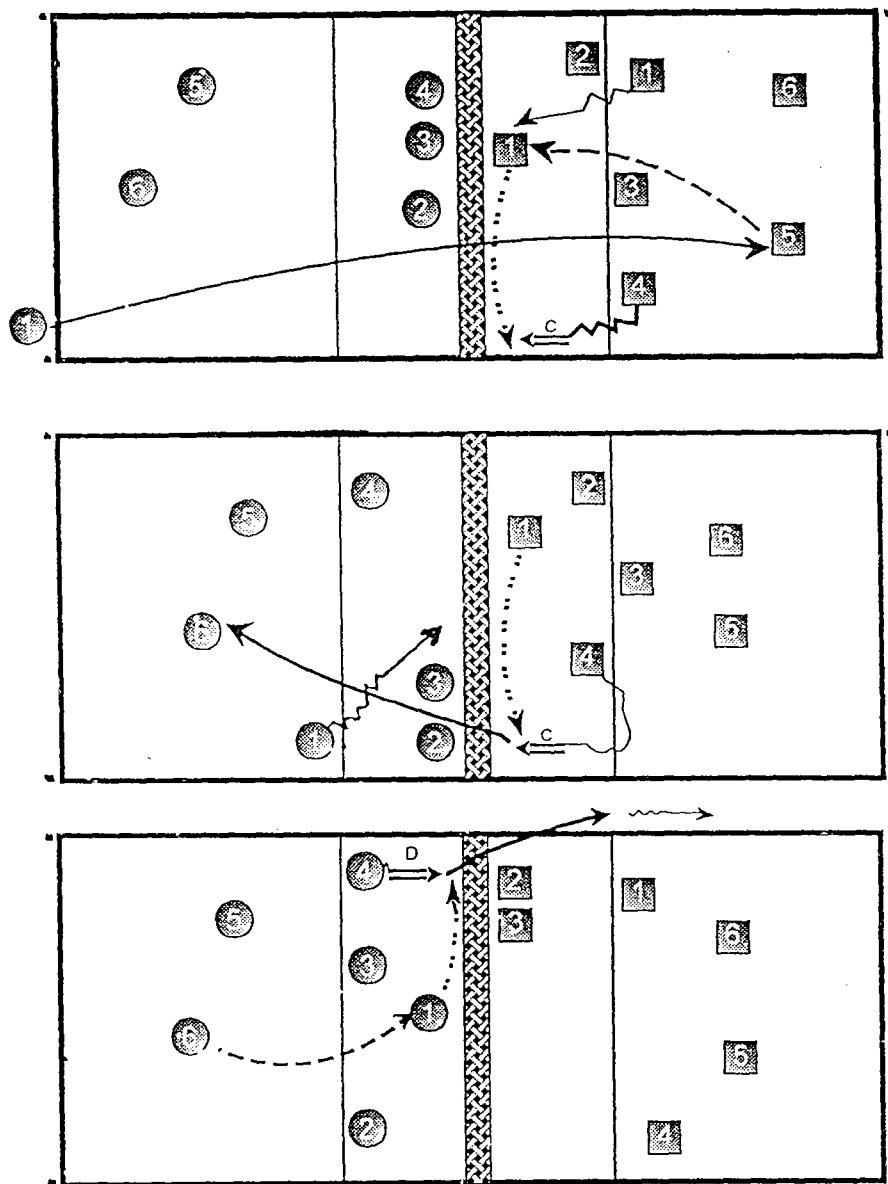
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	คาคซึคสถาน	มีความถี่	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาคซึคสถาน	"	10	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	10	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	9	ครั้ง
ทีม	คาคซึคสถาน	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
ทีม	คาคซึคสถาน	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาคซึคสถาน	"	5	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					132	ครั้ง

ภาพประกอบ 39 รูปแบบฝ่ายเสรีฟ เสรีฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และกระโดดตบด้วยขาข้างเดียว (E) ขวา ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสรีฟ แล้วเล่น 3 จังหวะเสียคะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 39 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบฝ่ายเสรีฟ เสรีฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และกระโดดตบด้วยขาข้างเดียว (E) ขวา ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสรีฟ แล้วเล่น 3 จังหวะเสียคะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 132 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

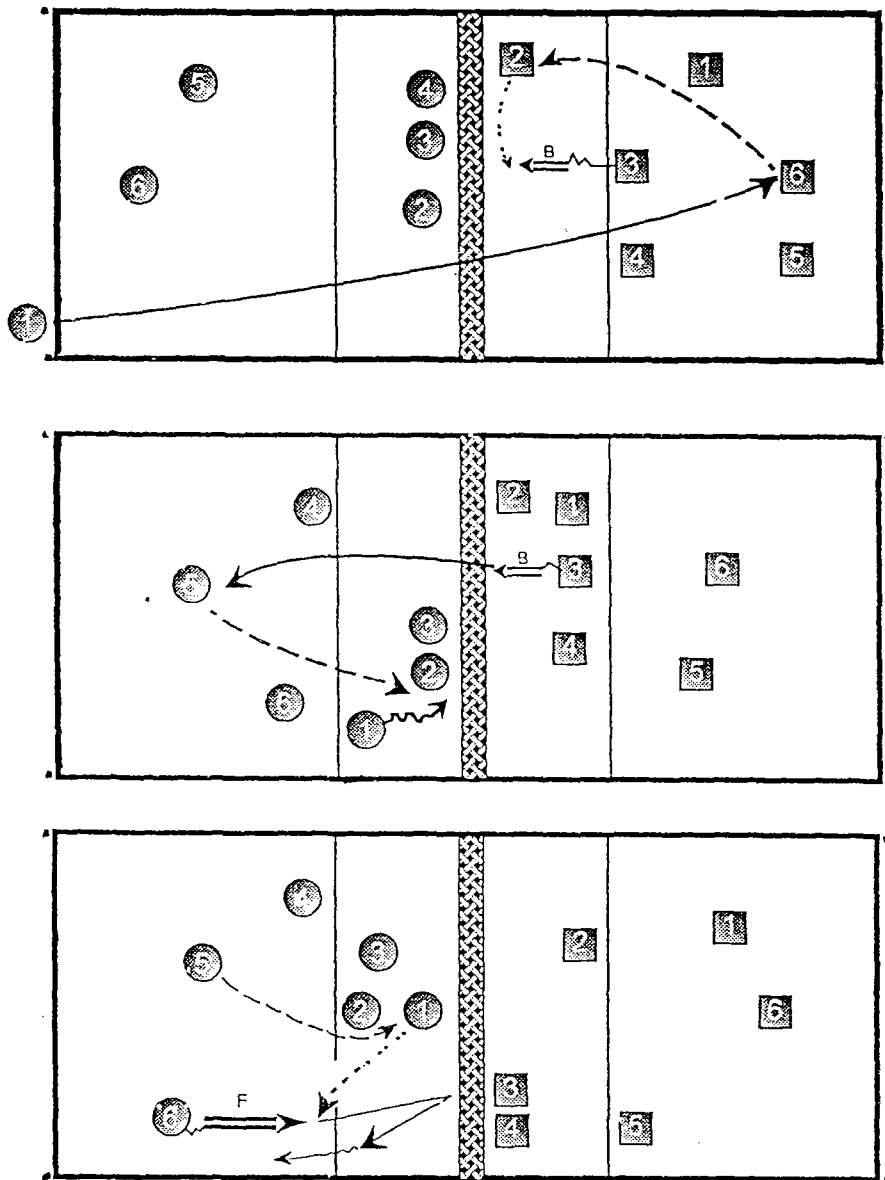
ทีม	คาซัคสถาน	แข่งกับทีม	เกาหลี	มีความถี่	13	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	12	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	11	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	9	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	9	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	7	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					132	ครั้ง

ภาพประกอบ 40 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะเสียด้านโดยตบบอลเรียวาวเรียด ตาช่าย (D) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 40 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะตบเรียวาวเรียด ตาช่าย (D) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 131 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

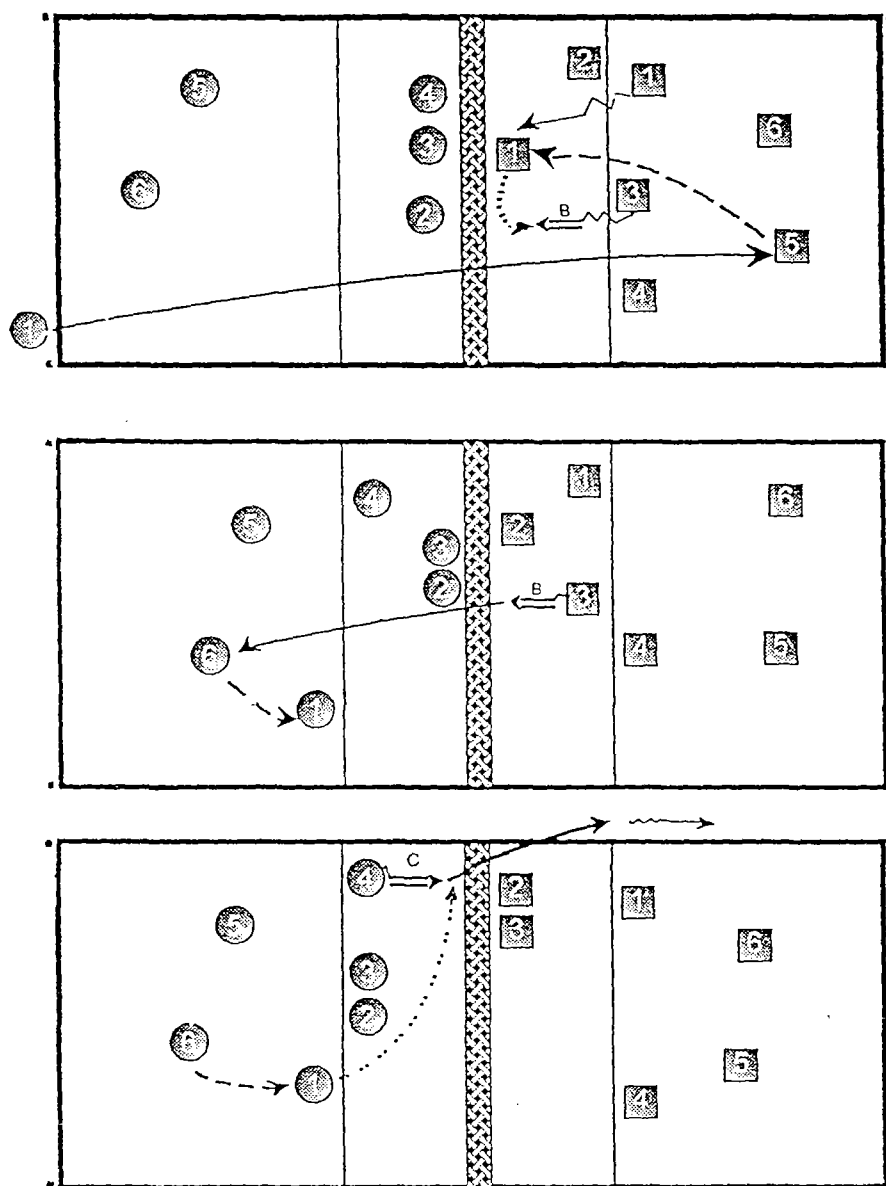
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	จีน	มีความถี่	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	11	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	11	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	11	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	ญี่ปุ่น	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					131	ครั้ง

ภาพประกอบ 41 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟเสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามตาข่ายไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะเสียคะแนนโดยกระโดดตบจากแดนหลัง (F) ขวา ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนลงยังฝ่ายเสิร์ฟ เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 41 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่นฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะและตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามตาข่ายไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะเสียคะแนนโดยกระโดดตบจากแดนหลัง (F) ขวา ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนลงยังฝ่ายเสิร์ฟ มีความถี่ทั้งหมด 130 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

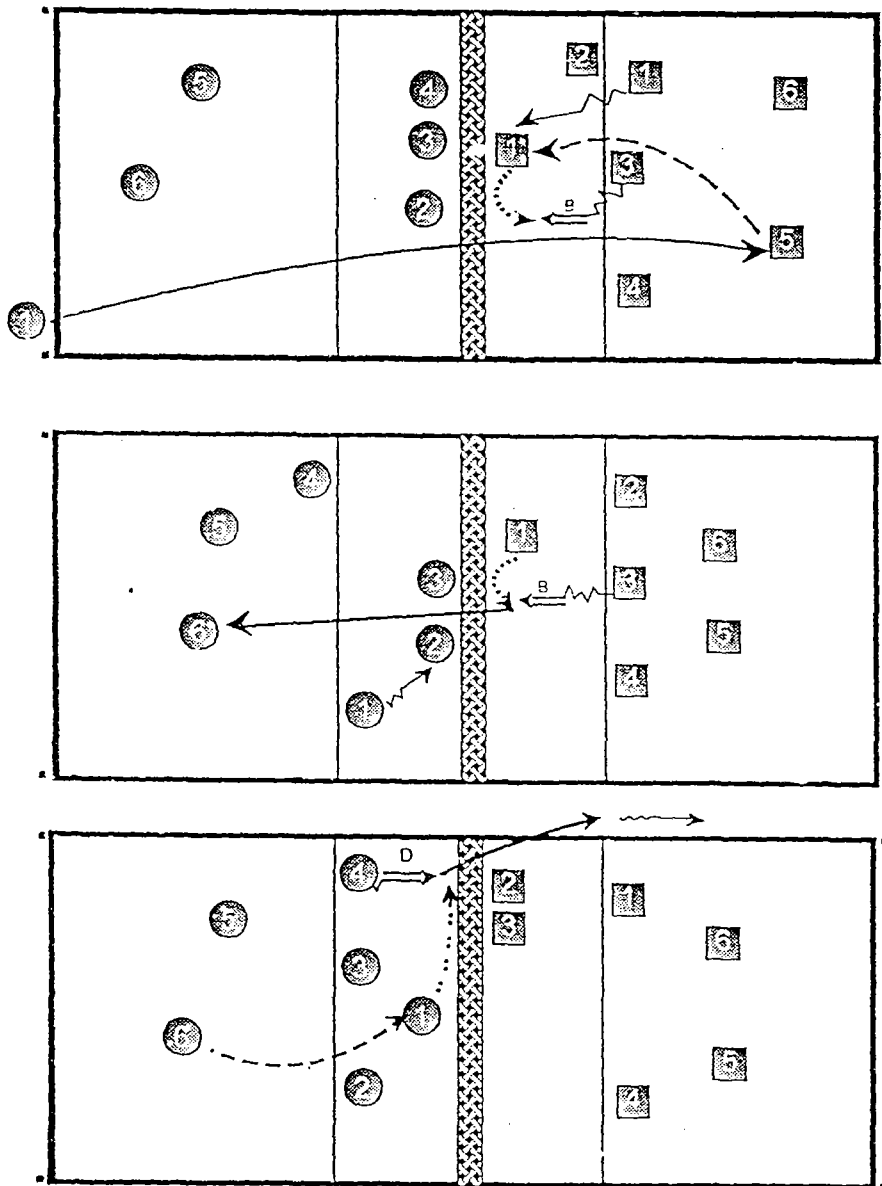
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	จีน	มีความถี่	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	12	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	12	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทย	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	9	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	8	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	8	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ						130 ครั้ง

ภาพประกอบ 42 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟเสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะและตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 42 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่นฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบยาว (C) ช่าย วอลเลย์บอลออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 128 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มิดังนี้

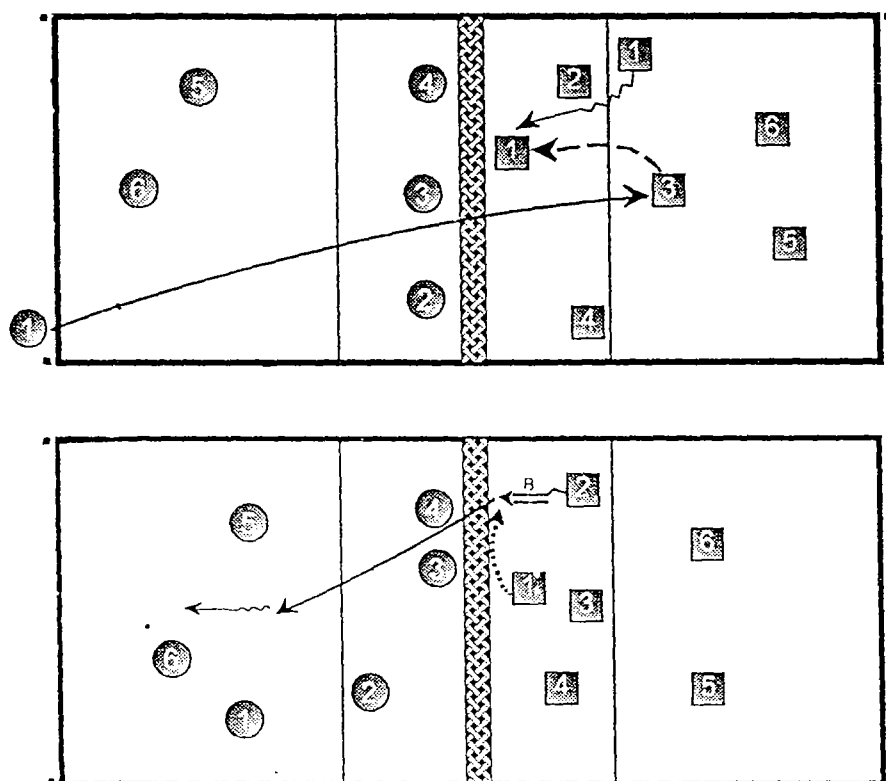
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่	15	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	14	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	10	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลีเหนือ	"	9	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	3	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	3	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					128	ครั้ง

ภาพประกอบ 43 รูปแบบฝ่ายเลิร์ฟ เลิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะและตบกิ่งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเลิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบเร็วยาวเรียดตาข่าย (D) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 43 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบฝ่ายเลิร์ฟ เลิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบกิ่งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเลิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบเร็วยาวเรียดตาข่าย (D) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 127 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่	13	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	12	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	11	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	8	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	7	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	4	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					127	ครั้ง

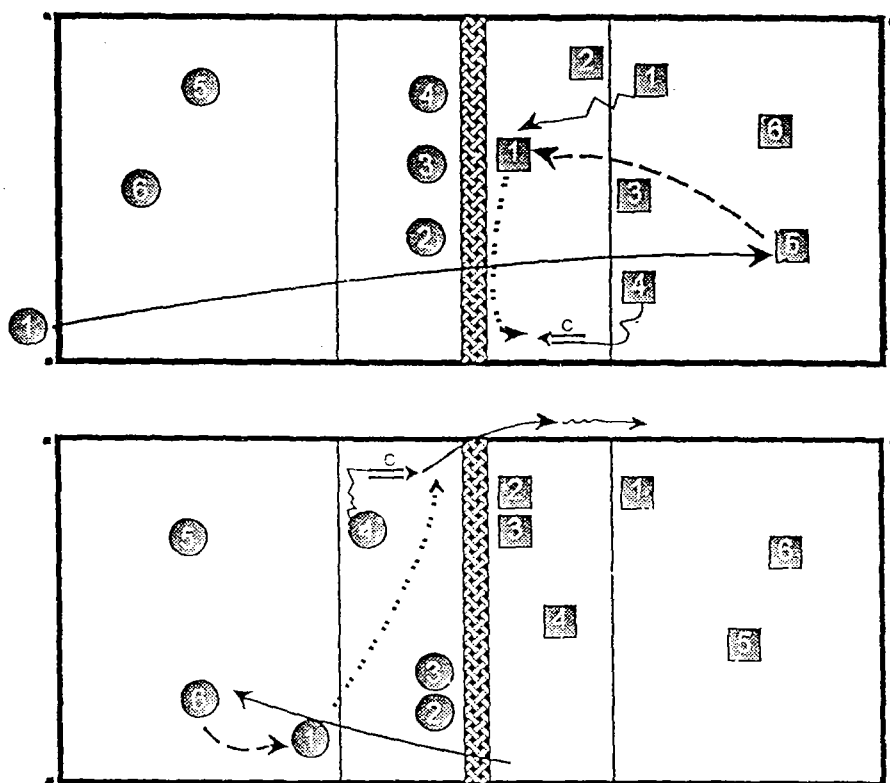

ภาพประกอบ 44 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B) ด้านหลังขวา เป็นภาพต่อเนื่อง 2 ภาพ

จากภาพประกอบ 44 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B) ขวา มีความถี่ทั้งหมด 127 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	คาซัคสถาน	มีความถี่	12	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	10	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	8	ครั้ง

ทีม	จีน	แข่งกับทีม	เกาหลี	มีความถี่	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	7	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	7	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	7	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					127	ครั้ง

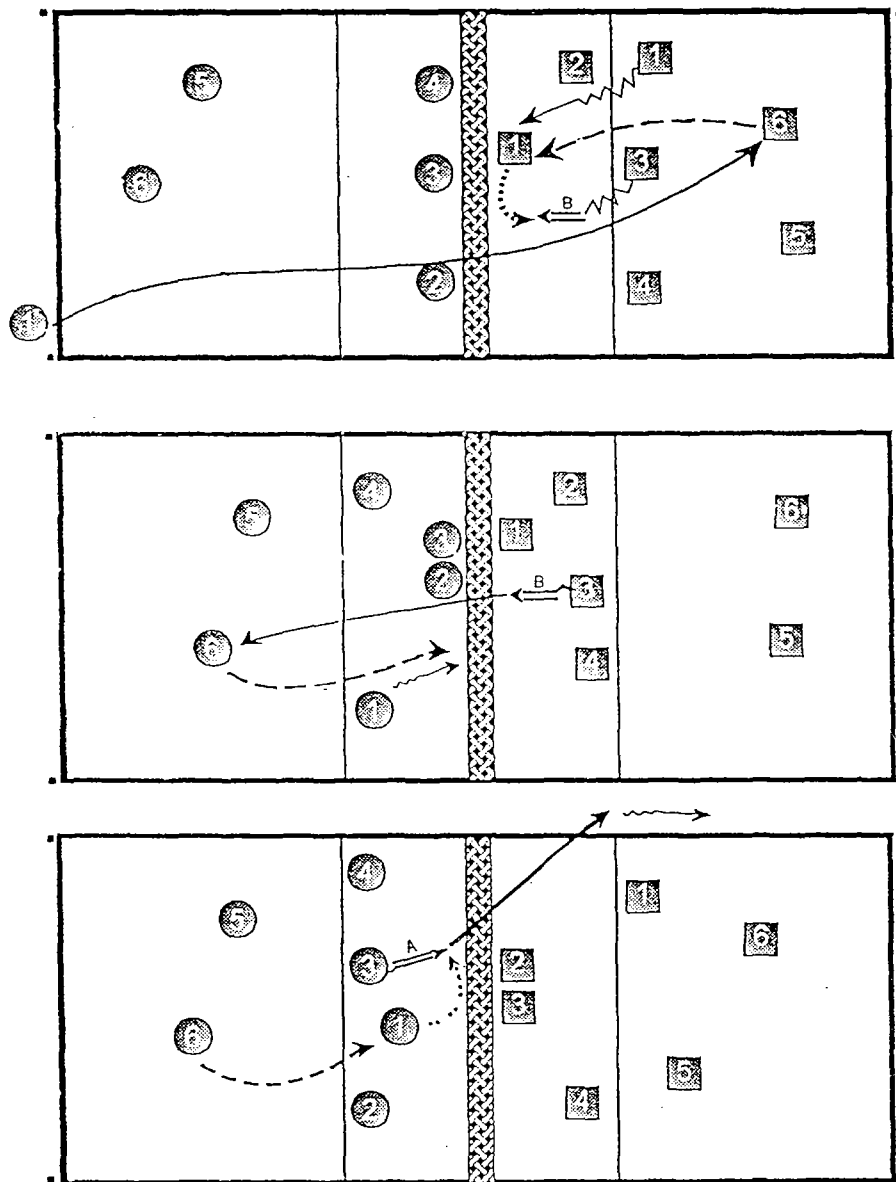

ภาพประกอบ 45 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบยาว (C) ช่าย วอลเลย์บอลออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 2 ภาพ

จากภาพประกอบ 45 ผลการแจกแจงความถี่ได้ รูปแบบการเล่นฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 127 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่	12	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	12	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	11	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	8	ครั้ง

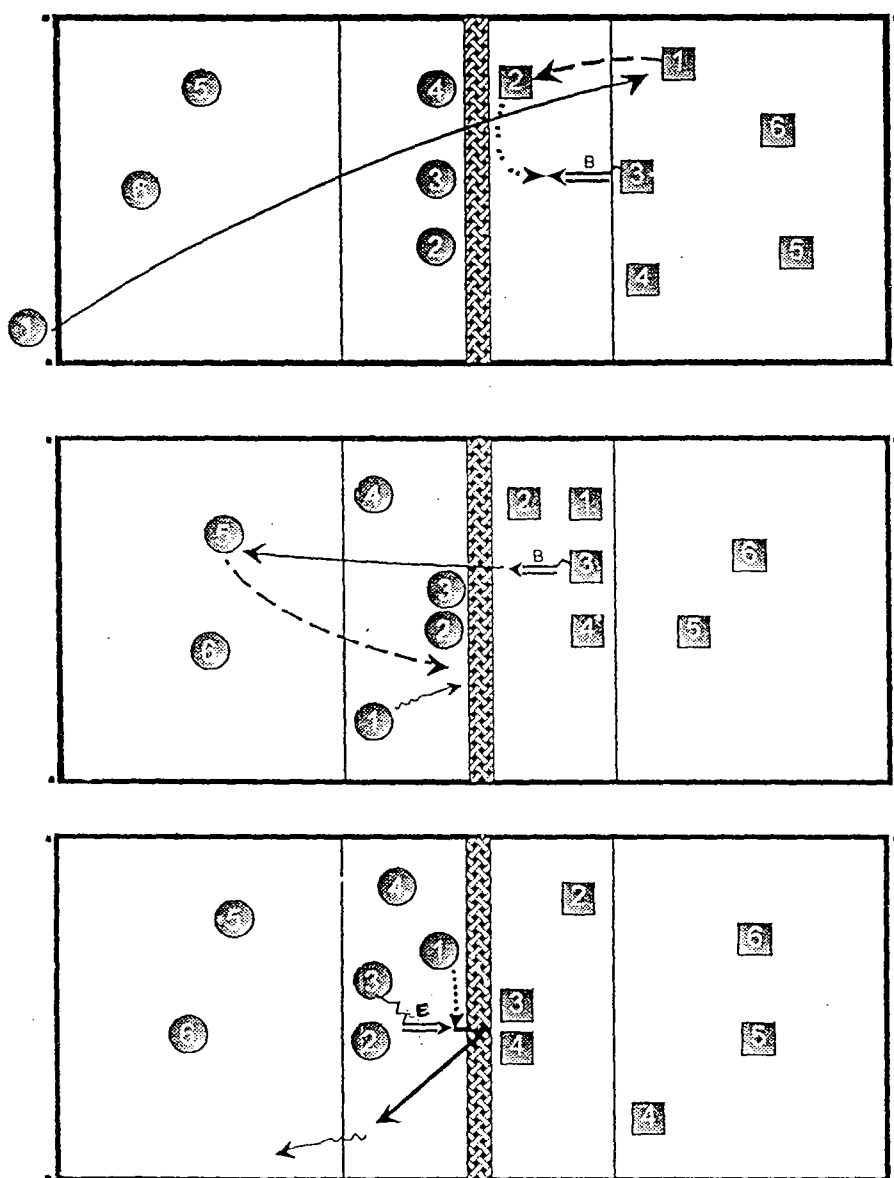
ทีม	จีน	แข่งกับทีม	ไทย	มีความถี่	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	7	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					127	ครั้ง

ภาพประกอบ 46 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 46 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟแล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 126 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3, 4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

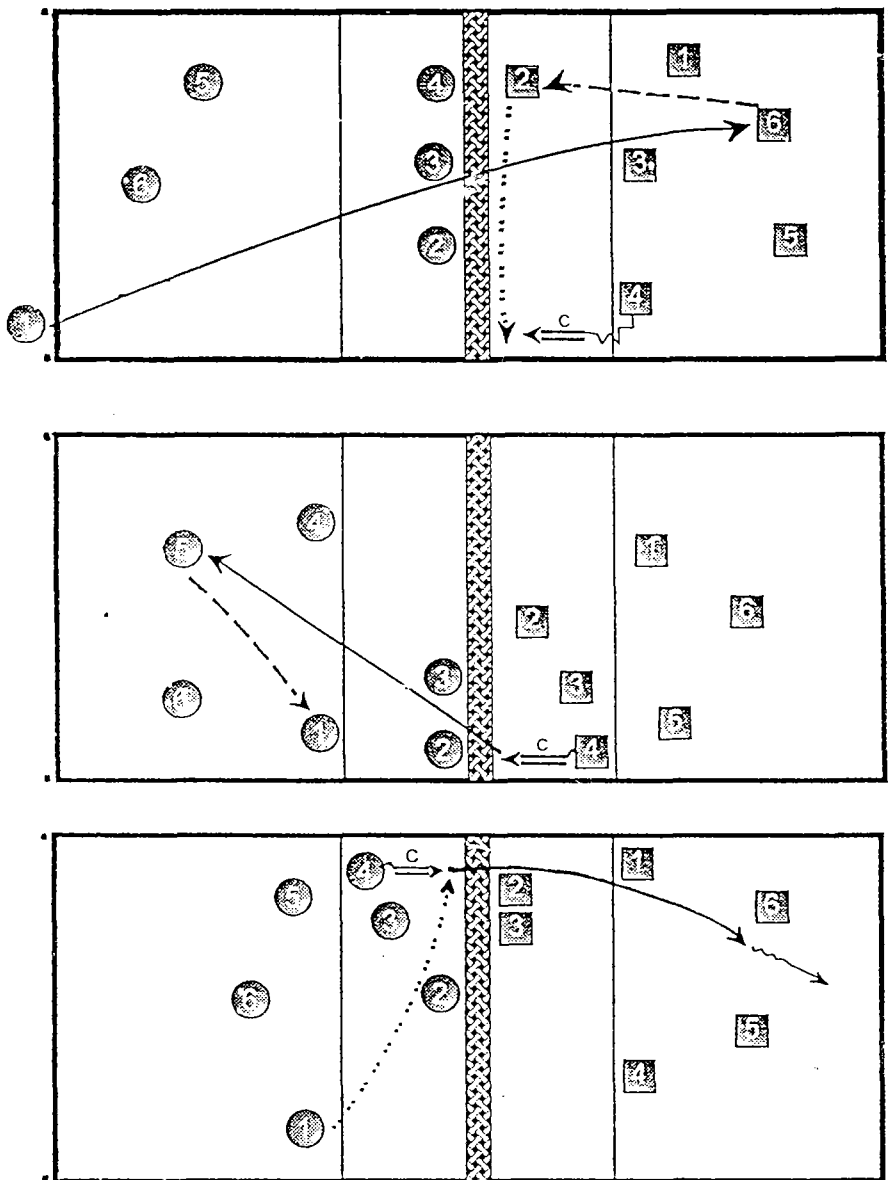
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่	15	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	14	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	10	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลีเหนือ	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	3	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					126	ครั้ง

ภาพประกอบ 47 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเสิร์ฟ ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะเสียคะแนนโดยกระโดดตบด้วยขาข้างเดียว (E) ขวา ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อกกระดอนลงฝ่ายเสิร์ฟ เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 47 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่นฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะเสียคะแนนโดยกระโดดตบด้วยขาข้างเดียว (E) ขวา ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อกกระดอนลงฝ่ายเสิร์ฟ มีความถี่ทั้งหมด 125 ครั้ง (จากการเล่น 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

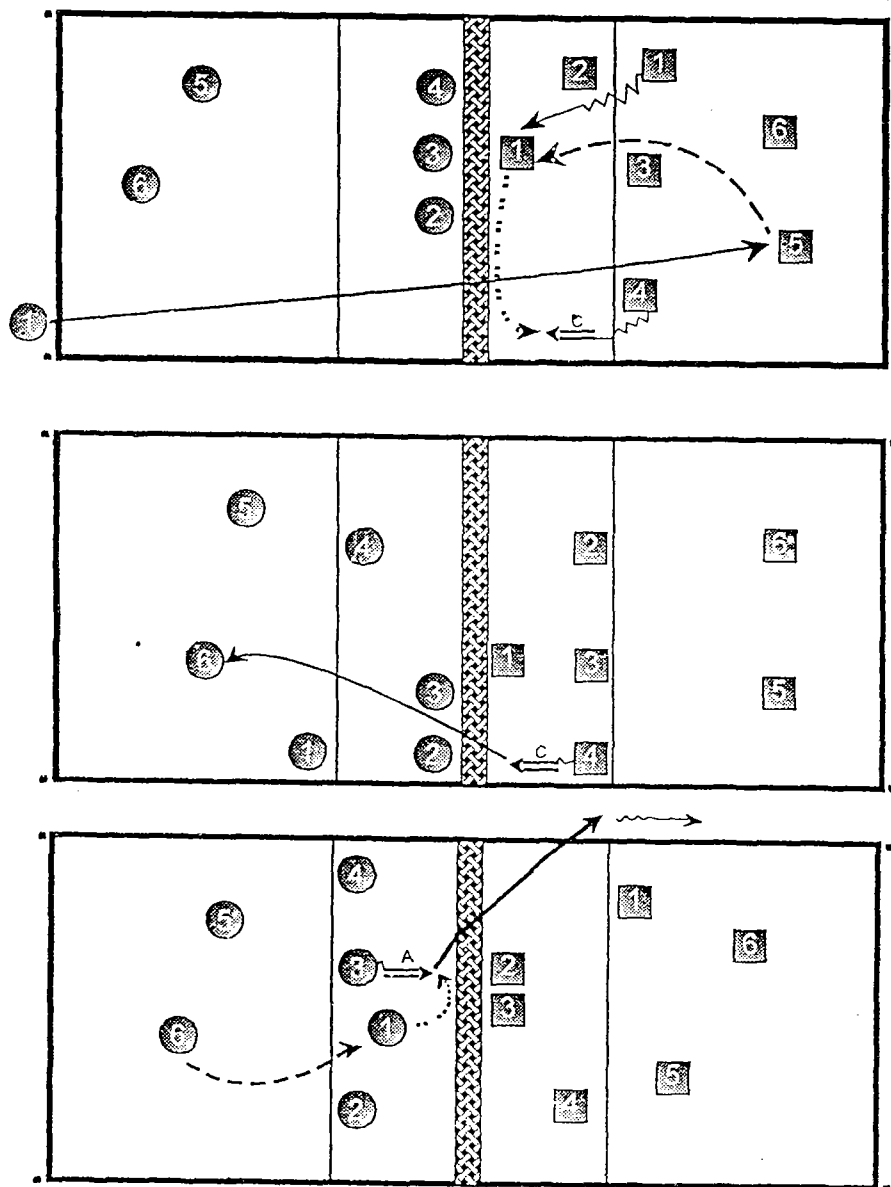
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	เกาหลี	มีความถี่	14	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	10	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	10	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	9	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทย	"	9	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	9	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					125	ครั้ง

ภาพประกอบ 48 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาว (C) ช่าย เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 48 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ด้านช่าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาว (C) ช่าย มีความถี่ทั้งหมด 125 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

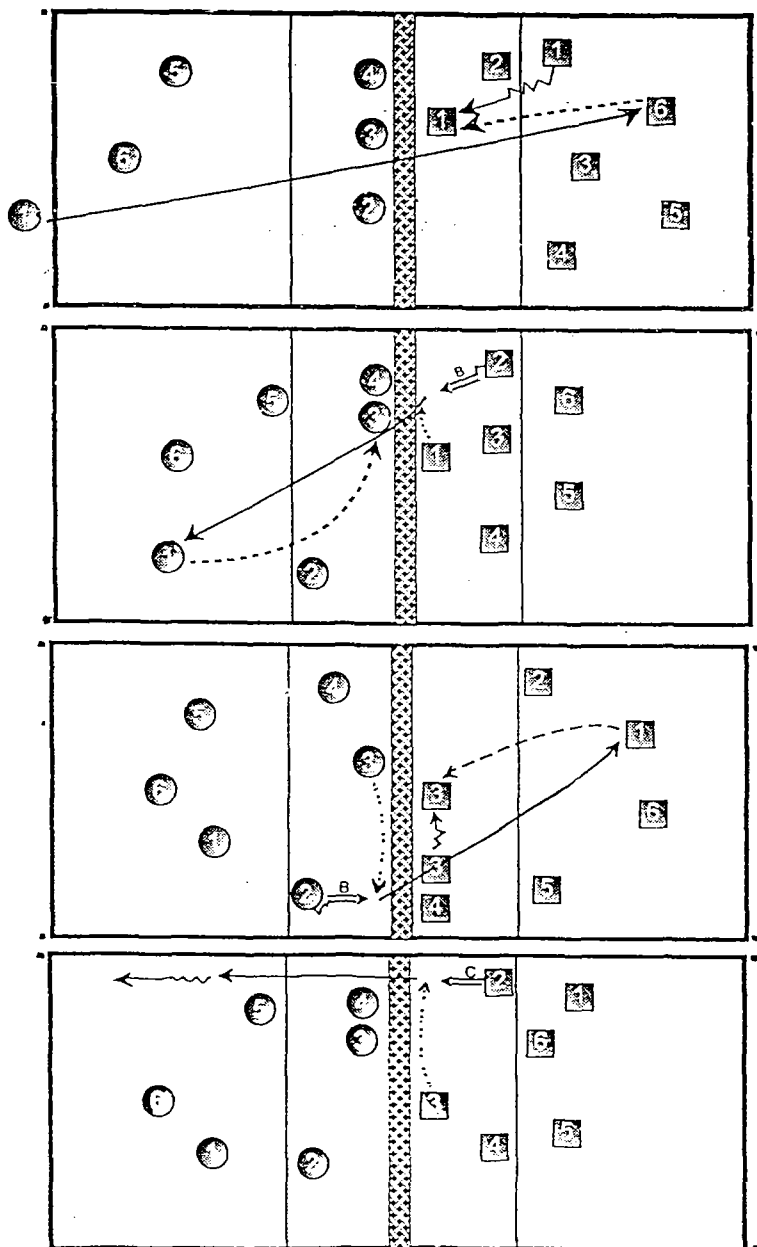
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	คาซัคสถาน	มีความดี	13	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	12	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทย	"	9	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	7	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
รวมความดีของรูปแบบนี้คือ					125	ครั้ง

ภาพประกอบ 49 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 49 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่นฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 125 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	คาซัคสถาน	มีความถี่	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	10	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	9	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	9	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					125	ครั้ง

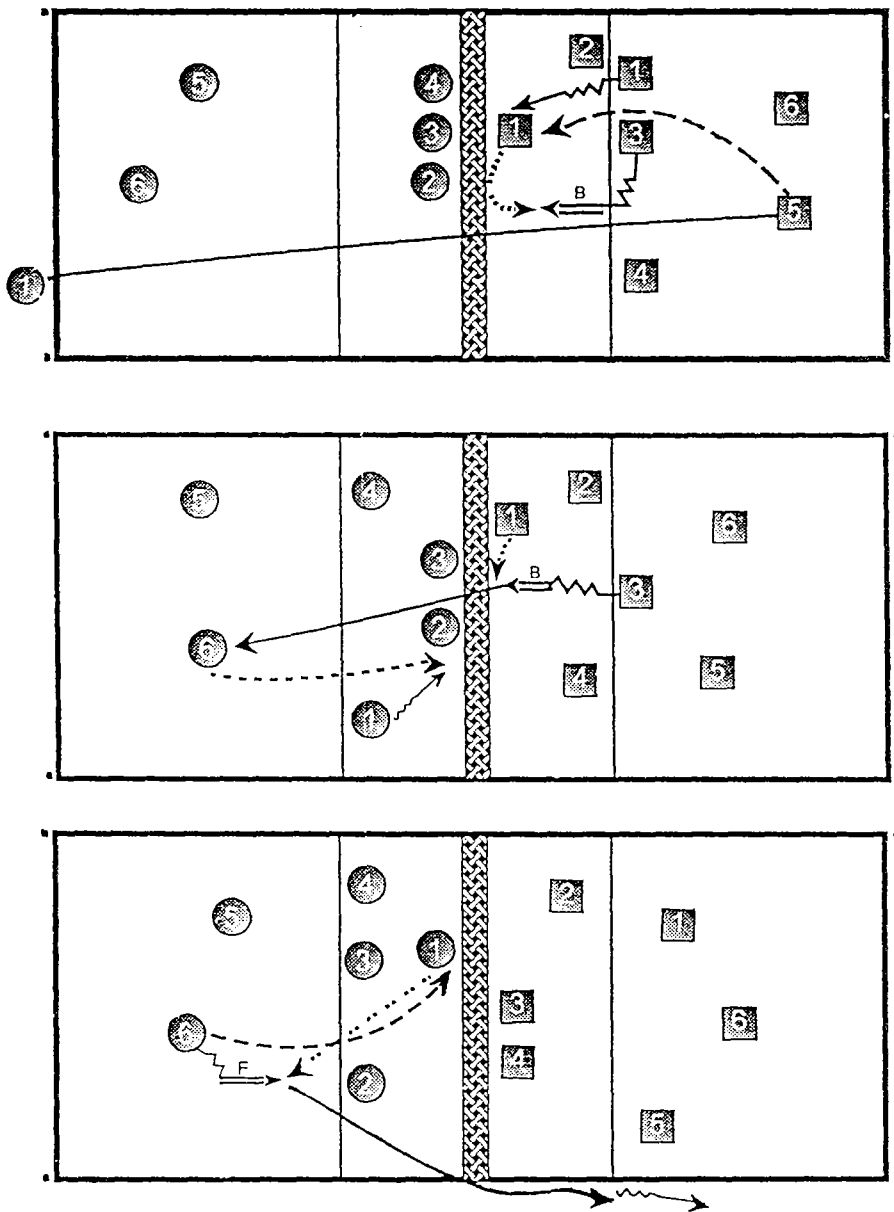

ภาพประกอบ 50 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) ขวาลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟแล้วเล่น 3 จังหวะ แล้วตบทิ้งเร็ว (B) ขวาลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายรับ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาว (C) ขวา เป็นภาพต่อเนื่อง

4 ภาพ

จากภาพประกอบ 50 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบฝ่ายเสรีฟ เสรีฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะด้วยการตบบอลกึ่งเร็ว (B) ขวา ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสรีฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ แล้วตบกึ่งเร็ว (B) ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายรับ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาว (C) ขวา มีความถี่ทั้งหมด 125 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี ดังนี้

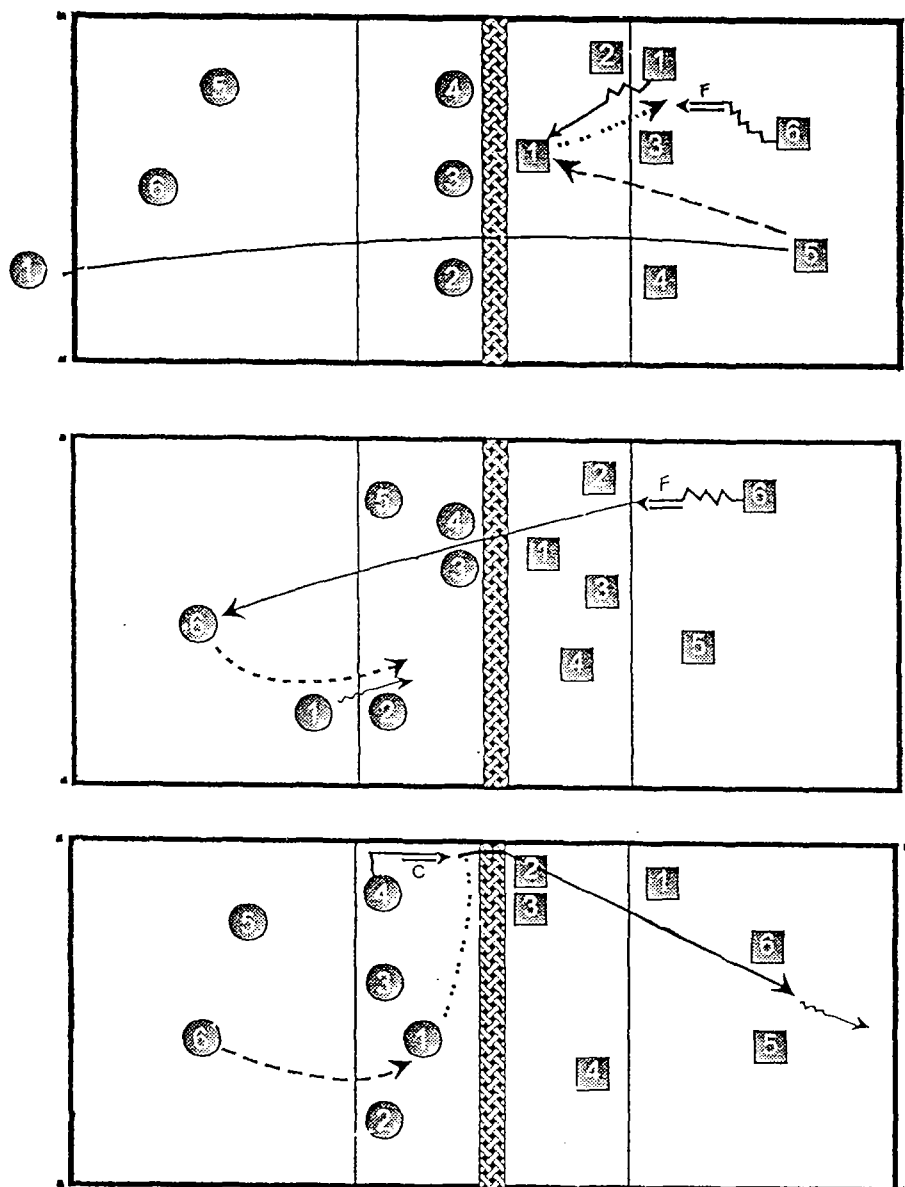
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	เกาหลี	มีความถี่	13	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	9	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	9	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	9	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	9	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	9	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	6	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					125	ครั้ง

ภาพประกอบ 51 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยกระโดดตบจากแดนหลัง (F) ขวา ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 51 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ แล้วตบทิ้งเร็ว (B) ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยกระโดดตบจากแดนหลัง (F) ขวา ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 124 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มิดังนี้

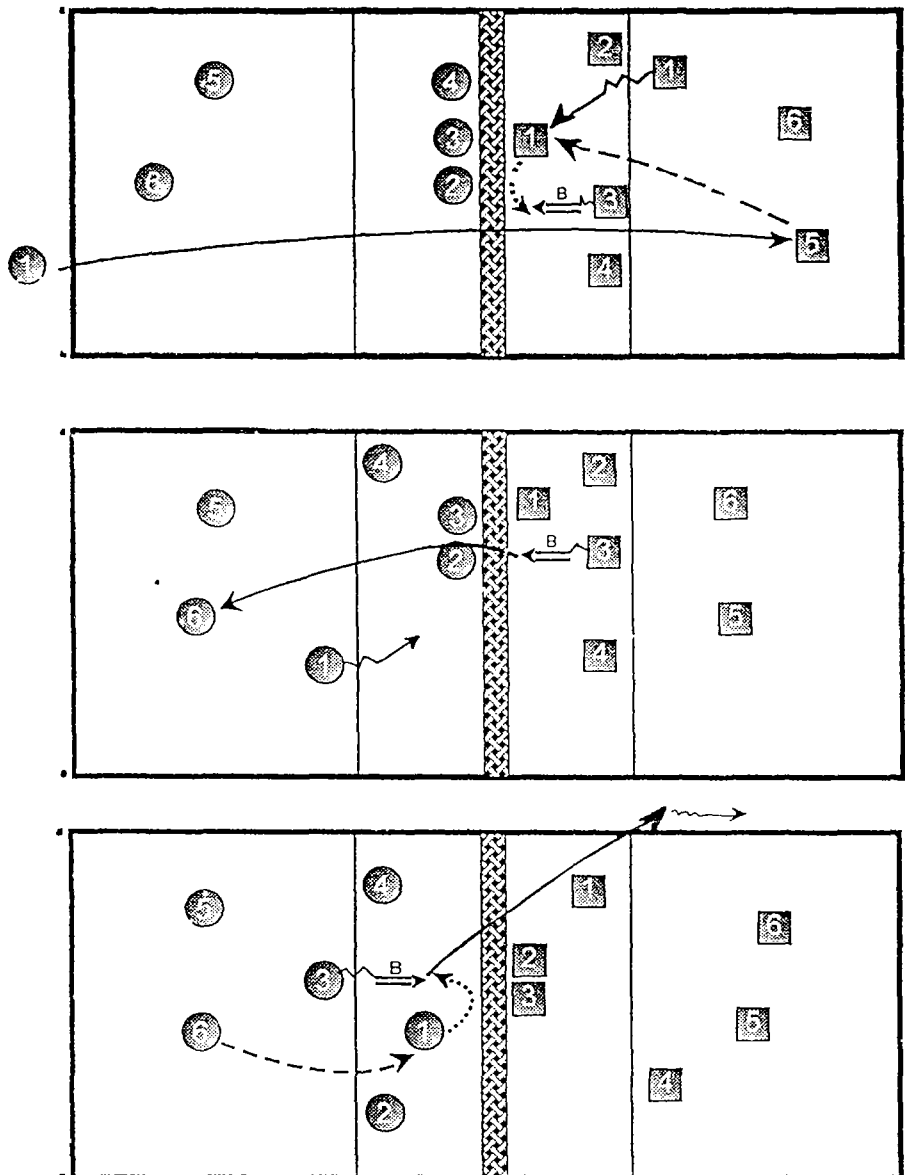
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	10	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทย	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	9	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	8	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	4	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					124	ครั้ง

ภาพประกอบ 52 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบจากแดนหลัง (F) ขวา ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้ว 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาว (C) ซ้าย เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 52 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบจากแดนหลัง (F) ขวา ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาว (C) ซ้าย มีความถี่ทั้งหมด 121 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

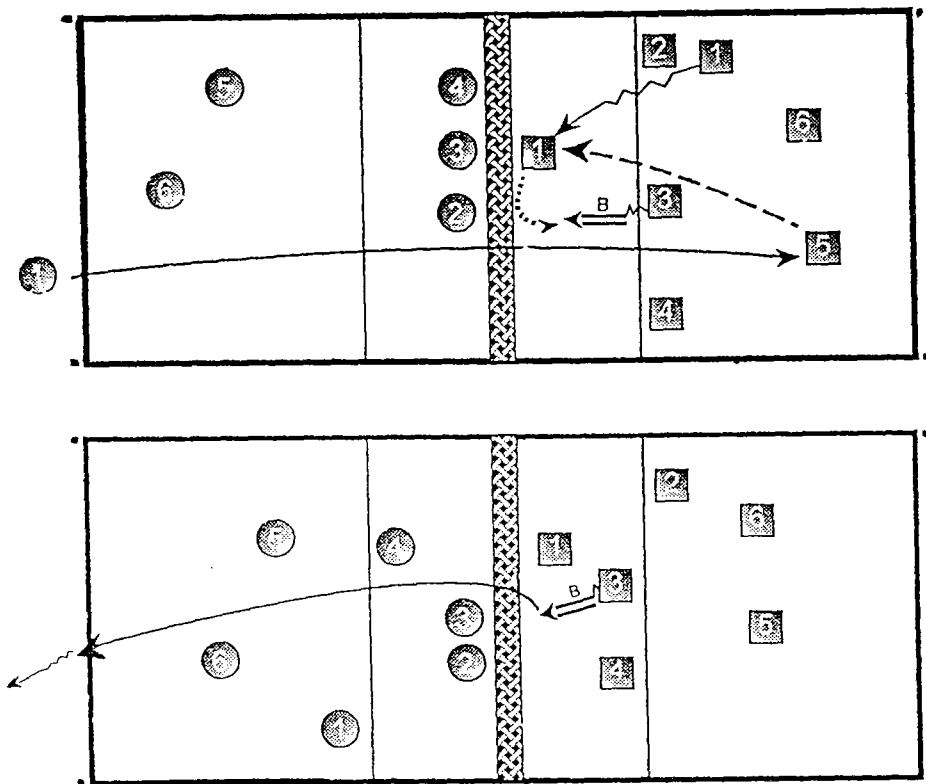
ทีม	จีน	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความดี	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	9	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	8	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	8	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
รวมความดีของรูปแบบนี้คือ					121	ครั้ง

ภาพประกอบ 53 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบกังเร็ว (B)
 กลาง ลูกวอลเลย์บอลเข้ามาฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบกังเร็ว (B)
 กลาง ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 53 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบกังเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลเข้ามาฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบกังเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 121 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่	15	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	11	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	10	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลีเหนือ	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	8	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	6	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	4	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	3	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					121	ครั้ง

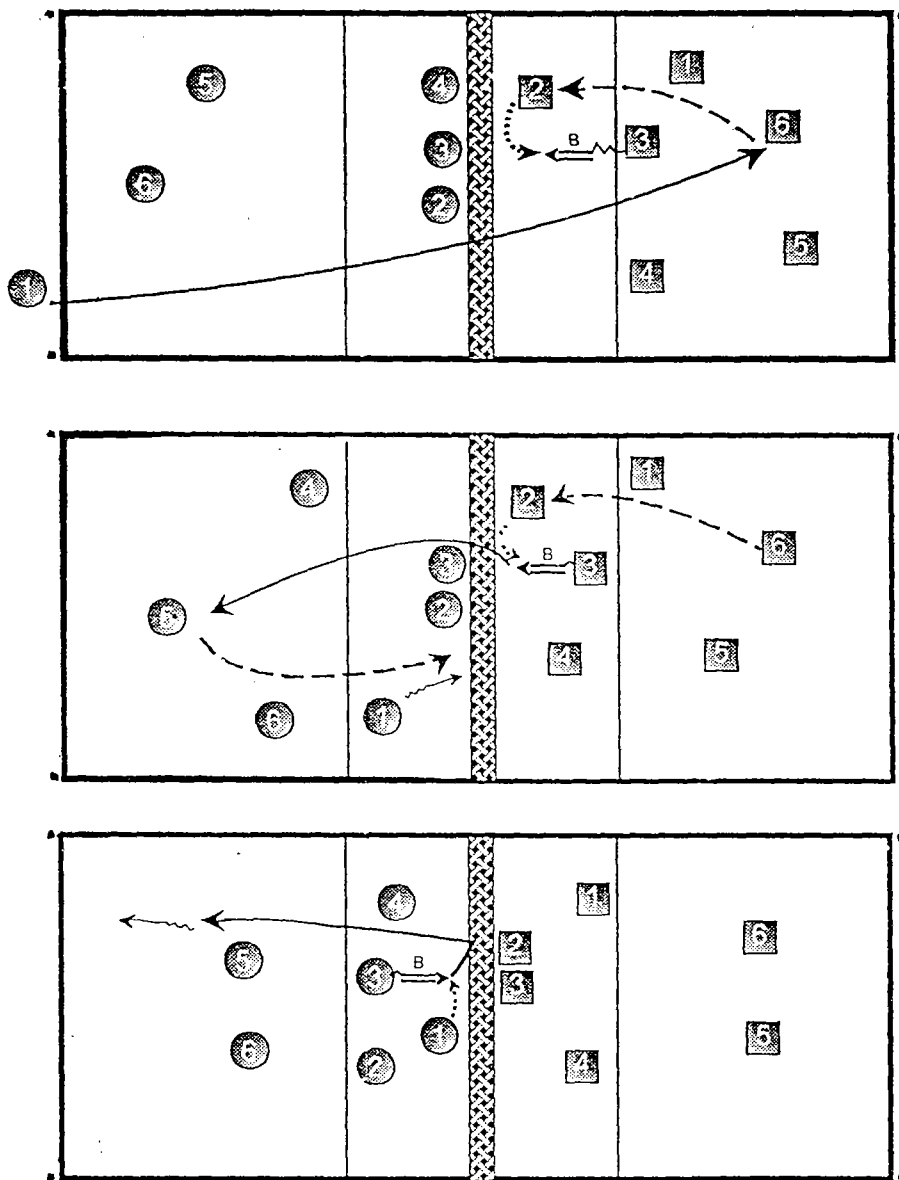

ภาพประกอบ 54 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยรีบเร็ว
(B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 2 ภาพ

จากภาพประกอบ 54 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยรีบเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 119 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	คาซัคสถาน	มีความถี่	13	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	13	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง

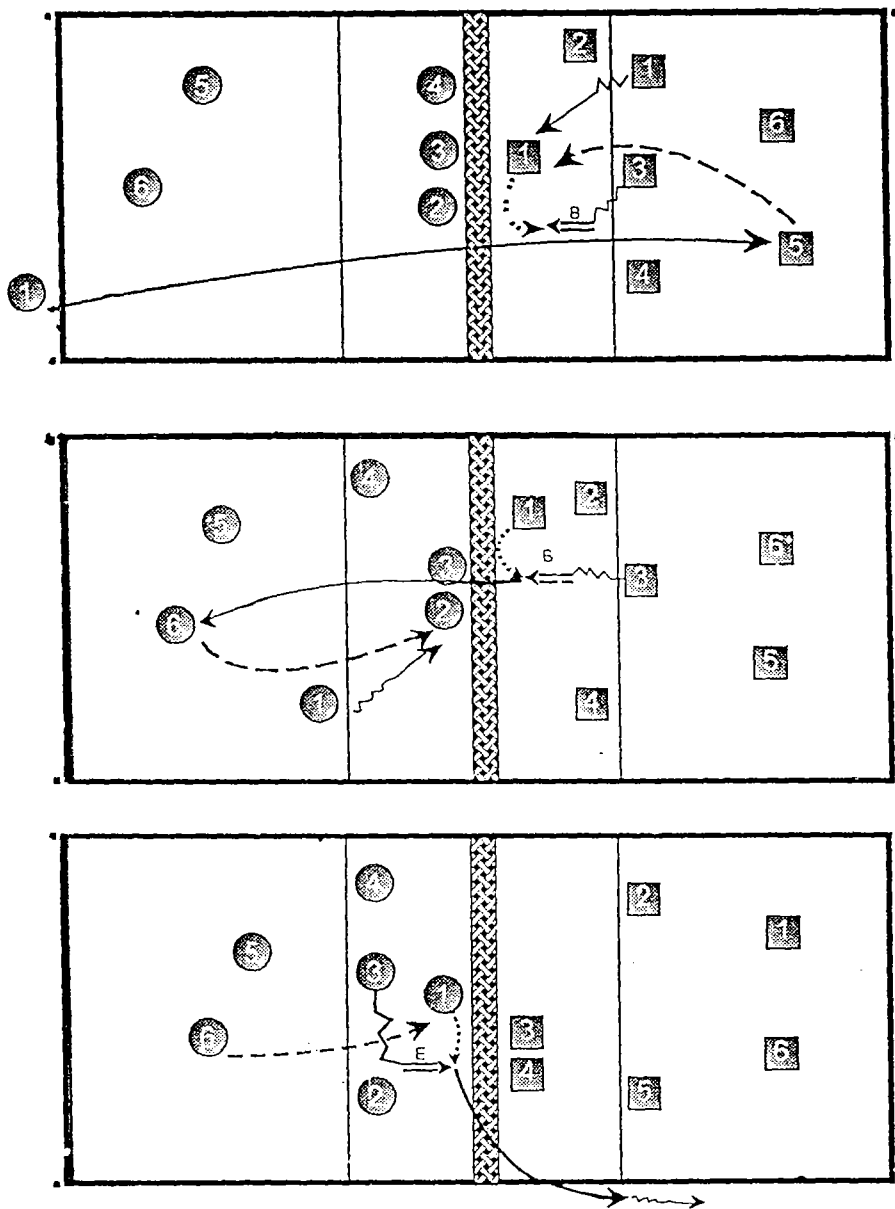
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	เกาหลีเหนือ	มีความถี่	8	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	4	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					119	ครั้ง

ภาพประกอบ 55 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอล โดนบล็อก กระดอนลงยังฝ่ายเสิร์ฟ เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 55 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนลงยังฝ่ายเสิร์ฟ มีความถี่ทั้งหมด 116 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคูมี ดังนี้

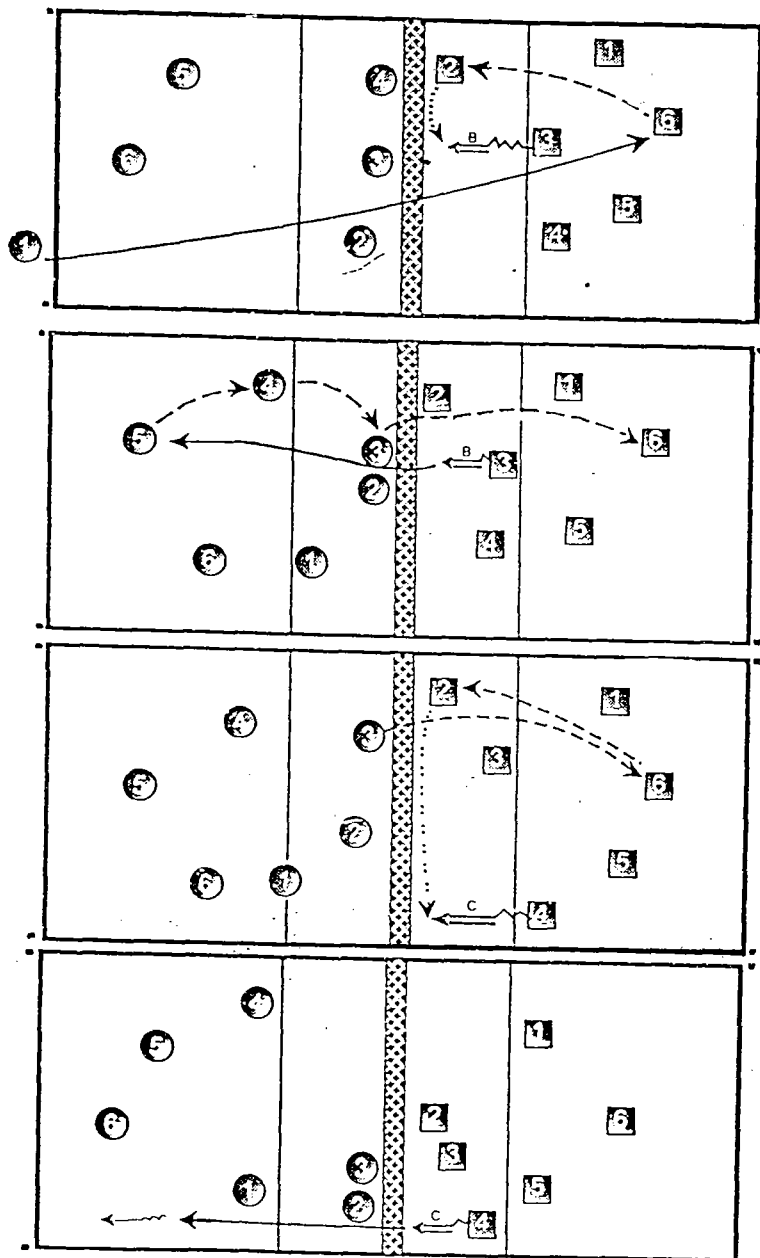
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่	14	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	12	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	11	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	11	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	4	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	2	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					116	ครั้ง

ภาพประกอบ 56 รูปแบบฝ่ายเลิร์ฟ เลิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบกิ่งเร็ว (B) กลาง ลูควอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเลิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยกะโดดตบด้วยขา ข้างเดียว (E) ขวาลูควอลเลย์บอลออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 56 ผลการแจกแจงความถี่ได้ รูปแบบฝ่ายเสรีฟ เสรีฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสรีฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยกระโดดตบด้วยขาข้างเดียว (E) ขวาลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 113 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

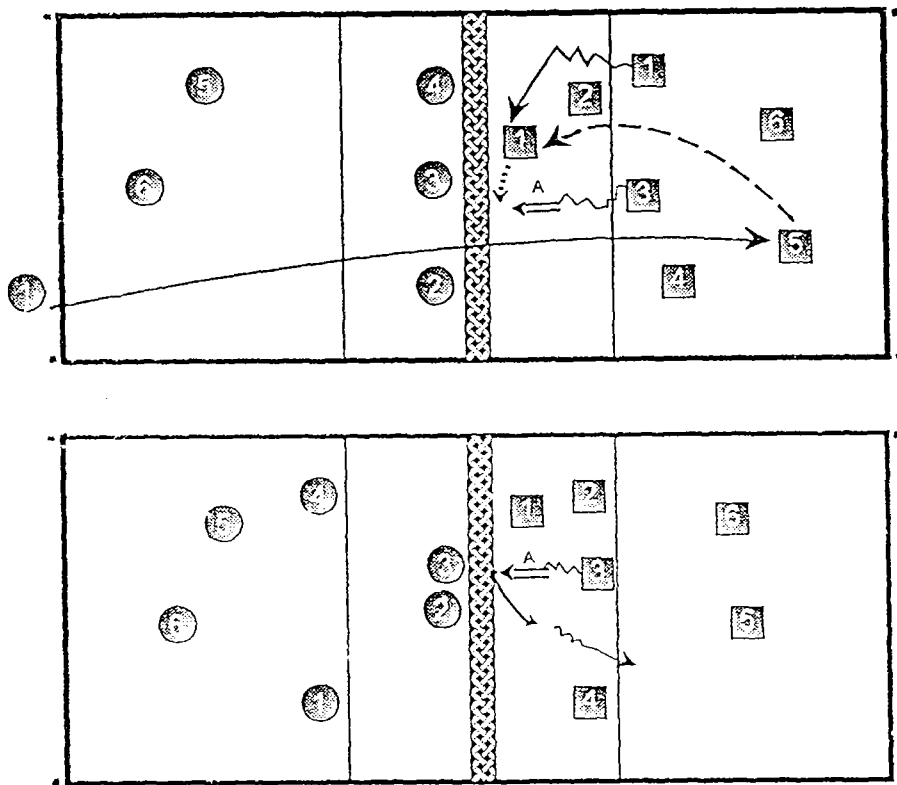
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	คาสซัสสถาน	มีความดี	13	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	12	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	7	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	7	ครั้ง
ทีม	คาสซัสสถาน	"	เกาหลี	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาสซัสสถาน	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาสซัสสถาน	"	4	ครั้ง
ทีม	คาสซัสสถาน	"	ไทเป	"	3	ครั้ง
รวมความดีของรูปแบบนี้คือ					113	ครั้ง

ภาพประกอบ 57 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วตบข้ามไป เมื่อเล่นครบ 3 จังหวะ ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ ตบยาว (C) ข้าย เป็นภาพต่อเนื่อง 4 ภาพ

จากภาพประกอบ 57 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วตบข้ามไป เมื่อเล่นครบ 3 จังหวะ ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาว (C) ซ้าย มีความถี่ทั้งหมด 105 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3, 4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่	10	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	10	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	10	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	10	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	2	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					105	ครั้ง

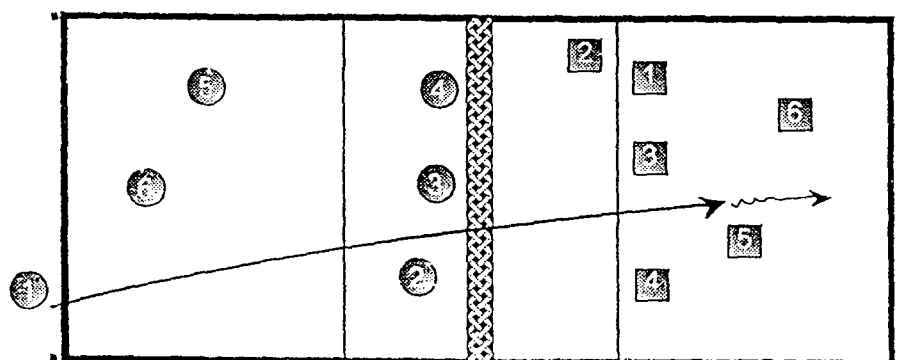
ภาพประกอบ 58 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบเร็ว

(A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนลงฝ่ายรับ เป็นภาพต่อเนื่อง 2 ภาพ

จากภาพประกอบ 58 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนลงฝ่ายรับ มีความถี่ทั้งหมด 100 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	คาซัคสถาน	มีความถี่	9	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลีเหนือ	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	ญี่ปุ่น	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	8	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	จีน	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	7	ครั้ง

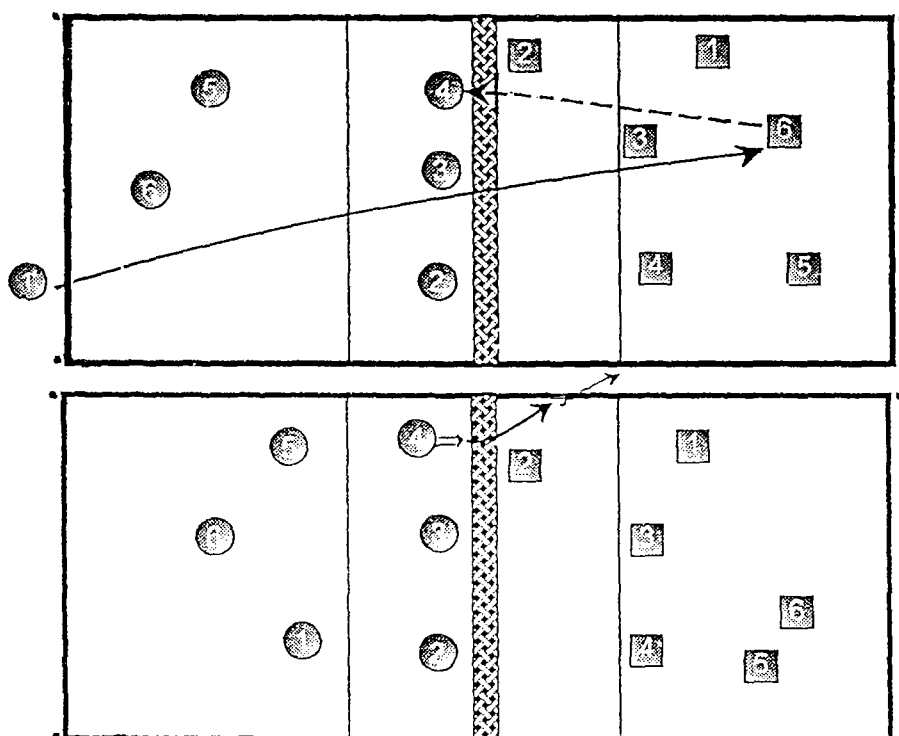
ทีม	ไทย	แข่งขันกับทีม	คาซัคสถาน	มีความถี่	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	6	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	5	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	3	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					100	ครั้ง

ภาพประกอบ 59 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วข้ามไปยังฝ่ายรับได้คะแนนโดยฝ่ายรับรับไม่ได้

จากภาพประกอบ 59 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วข้ามไปยังฝ่ายรับ ได้คะแนนโดยฝ่ายรับรับไม่ได้ มีความถี่ทั้งหมด 99 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	จีน	มีความถี่	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	9	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลีเหนือ	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	8	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	7	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	5	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	"	5	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	5	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					99	ครั้ง

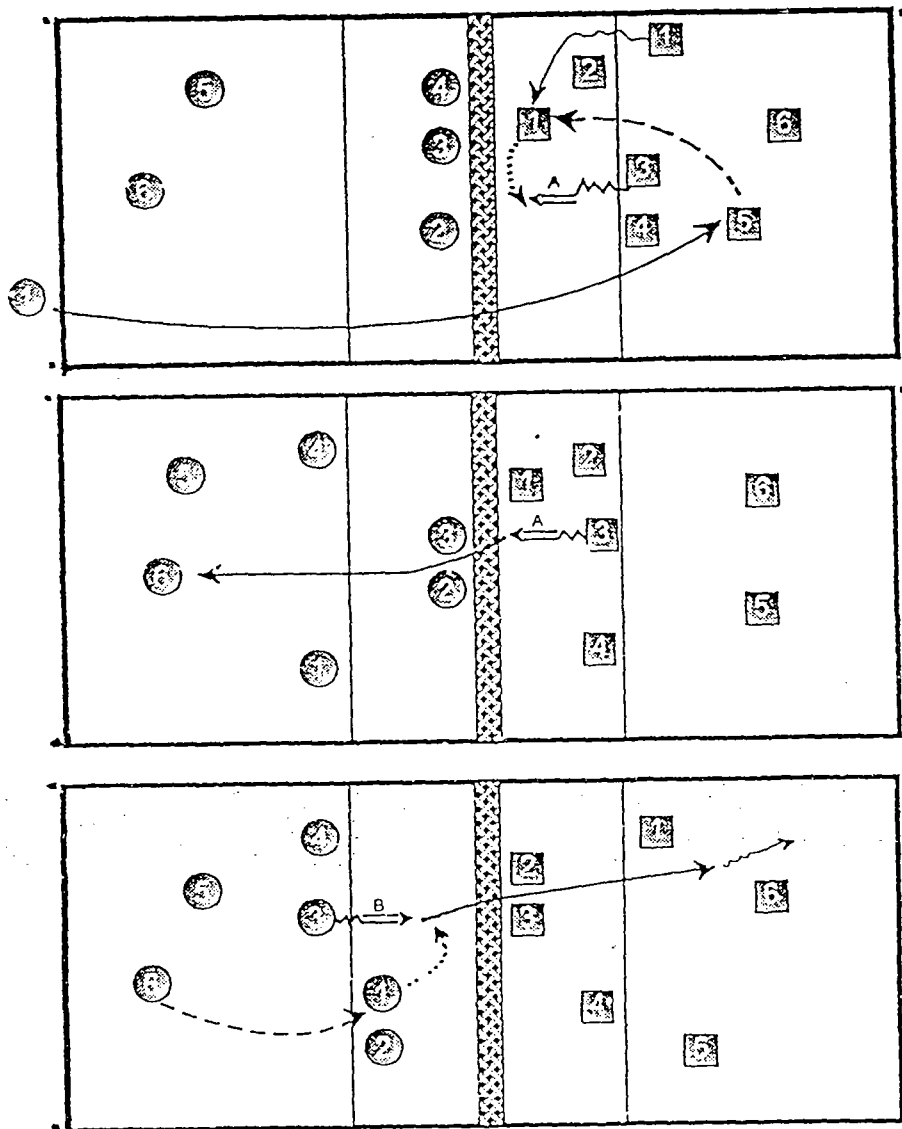

ภาพประกอบ 60 รูปแบบฝ่ายเสรีฟ เสรีฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 1 จังหวะ ได้คะแนนโดย
ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสรีฟแล้วกระโดดตบลูกวอลเลย์บอลลงสนามทางฝ่ายรับ
เป็นภาพต่อเนื่อง 2 ภาพ

จากภาพประกอบ 60 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสรีฟ เสรีฟ
แล้วฝ่ายรับเล่น 1 จังหวะ ได้คะแนนโดยลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสรีฟ แล้วกระโดดตบ
ลูกวอลเลย์บอลลงสนามทางฝ่ายรับ มีความถี่ทั้งหมด 98 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต)
และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

ทีม	จีน	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่	10	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	6	ครั้ง

ทีม	จีน	แข่งกับทีม	เกาหลี	มีความถี่	6	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	6	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					98	ครั้ง

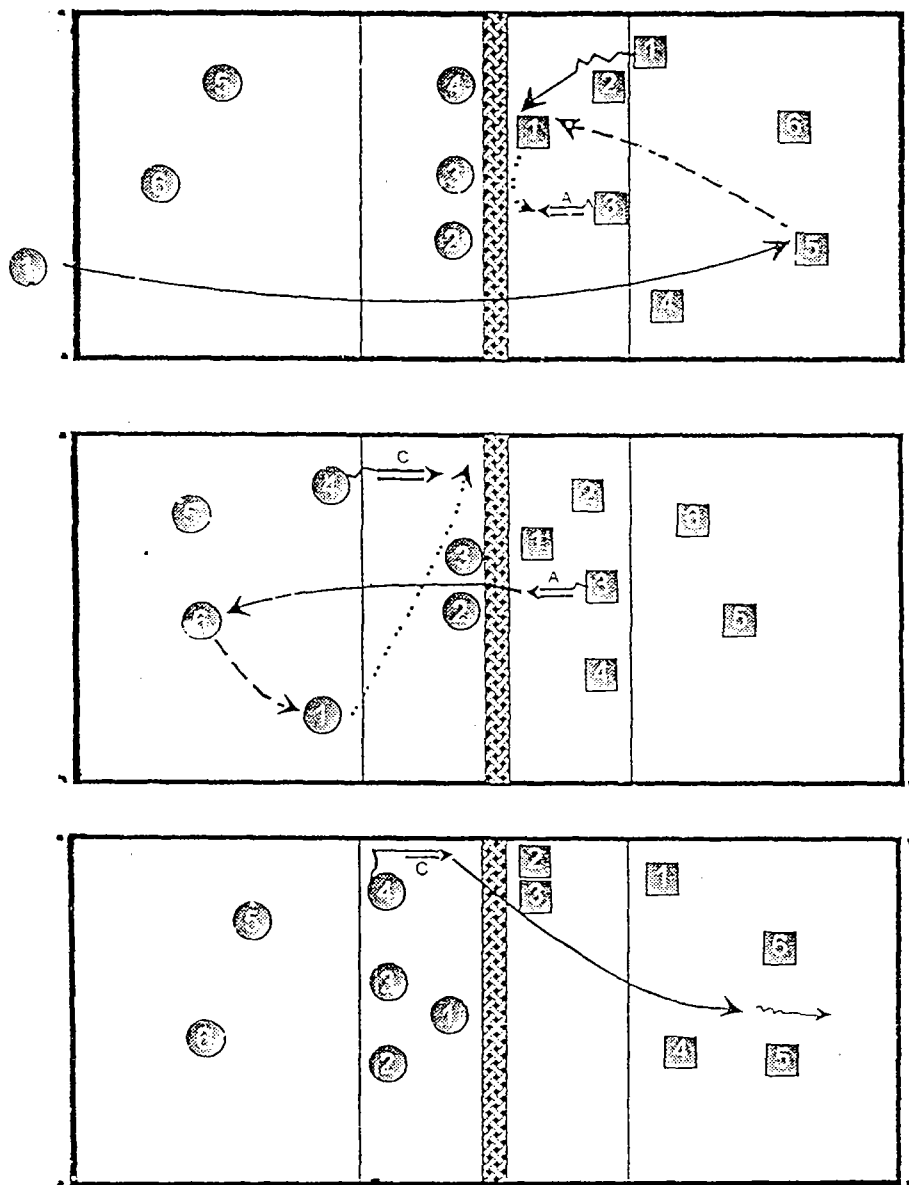
ภาพประกอบ 61 รูปแบบฝ่ายเลิร์ฟ เลิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A)

กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเลิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยกึ่งเร็ว

(B) กลาง เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 61 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเลิร์ฟ เลิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเลิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบด้วยกึ่งเร็ว (B) กลาง มีความถี่ทั้งหมด 95 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

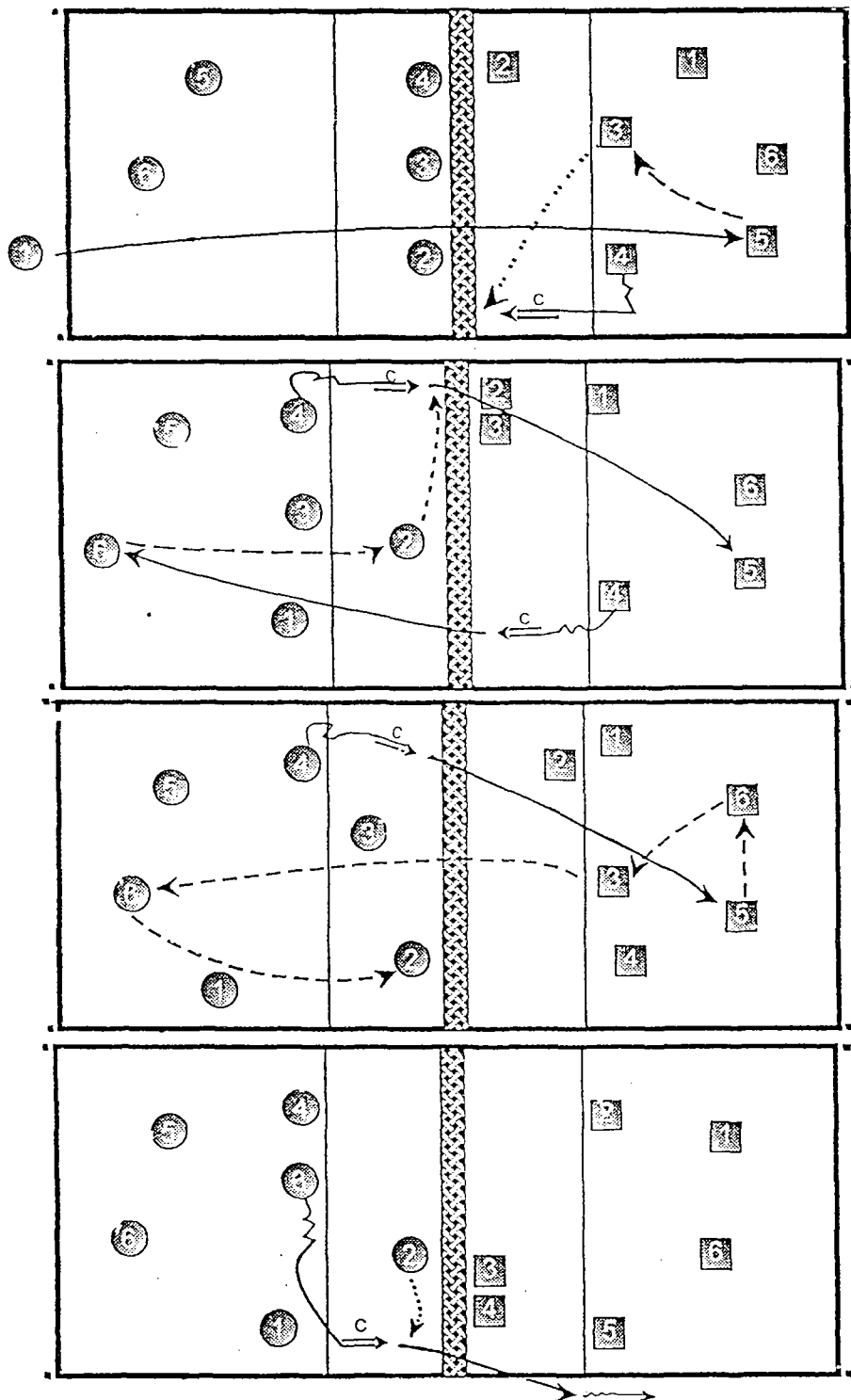
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	ญี่ปุ่น	มีความถี่	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลีเหนือ	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	4	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	4	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	"	3	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	2	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					95	ครั้ง

ภาพประกอบ 62 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาว (C) ข้าย เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 62 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะและตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาว (C) ข้าย มีความถี่ทั้งหมด 91 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

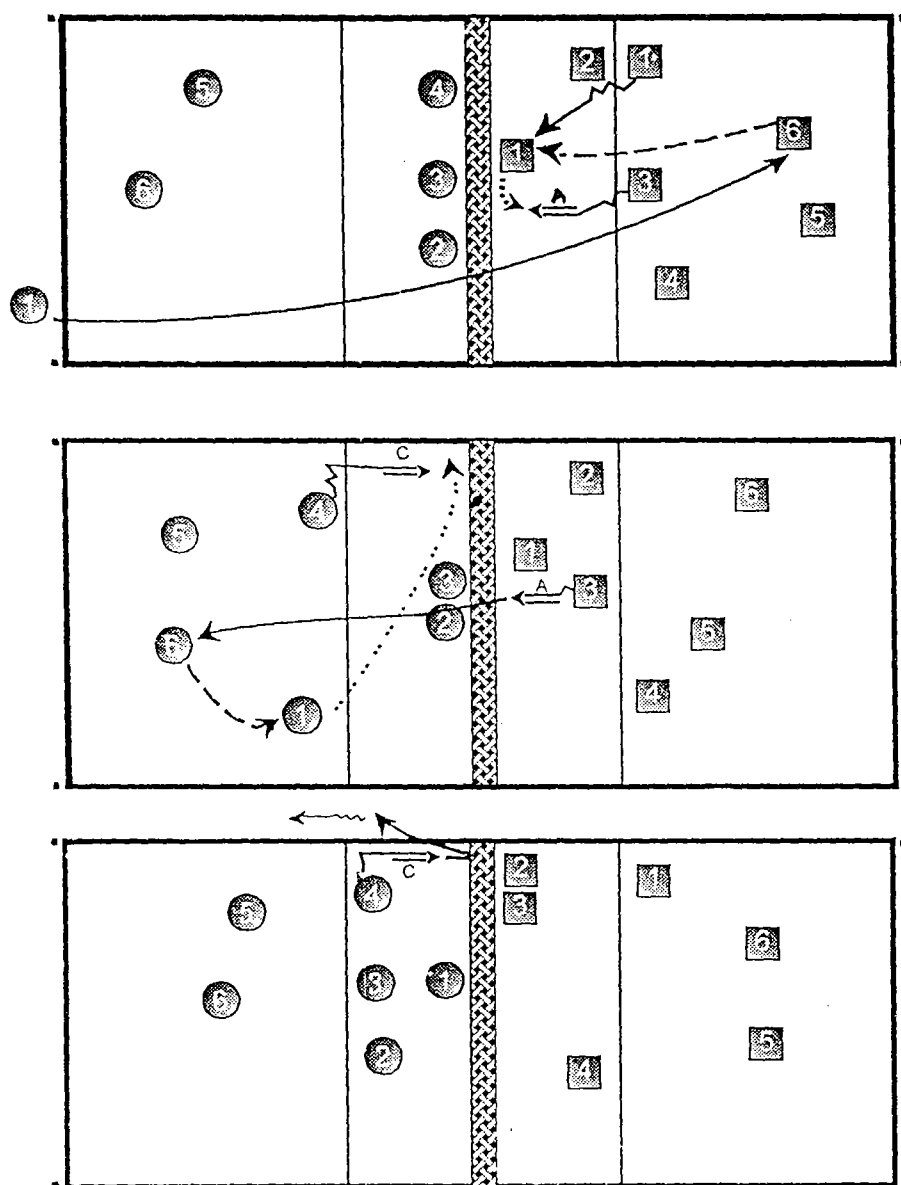
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	8	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	5	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	4	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	3	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	2	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					91	ครั้ง

ภาพประกอบ 63 รูปแบบฝ่ายเลิฟ เลิฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเลิฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ แล้วตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายรับ เล่น 3 จังหวะ แล้วตีข้ามไปยังฝ่ายเลิฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนน โดยการกระโดดตบยาว (C) ขวา ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 4 ภาพ

จากภาพประกอบ 63 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะและตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ แล้วตีกลับไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยกระโดดตบบอลยาว (C) ขวา ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 86 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

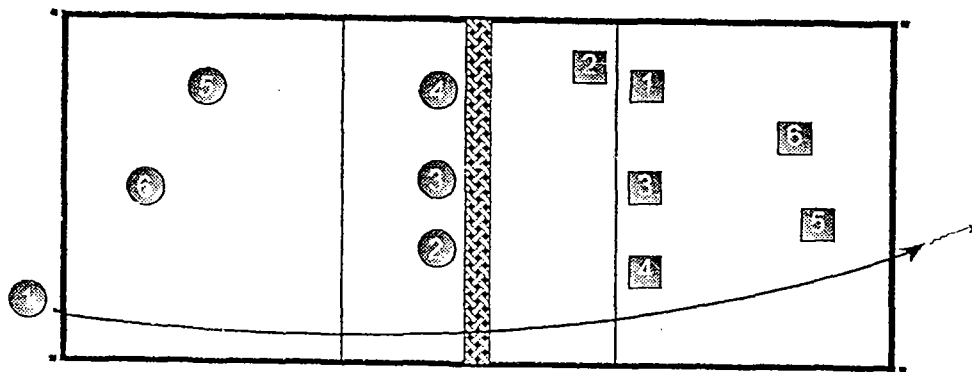
ทีม	ไทเป	แข่งกับทีม	เกาหลี	มีความถี่	9	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	2	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					86	ครั้ง

ภาพประกอบ 64 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A)
 กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาว (C)
 ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนนอกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 64 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ
 แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3
 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนนอกนอกสนาม
 มีความถี่ทั้งหมด 83 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

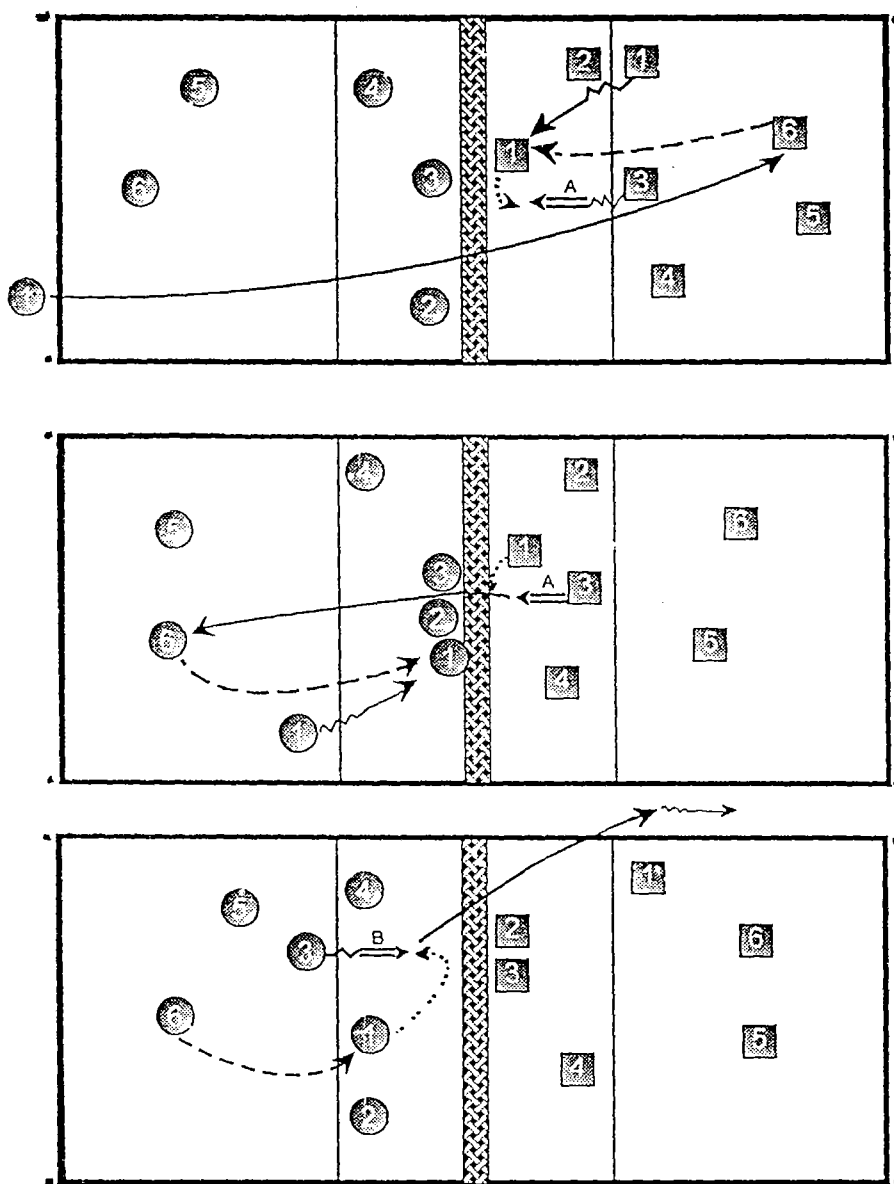
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	ญี่ปุ่น	มีความดี	8	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	7	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	7	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	4	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	3	ครั้ง
รวมความดีของรูปแบบนี้คือ					83	ครั้ง

ภาพประกอบ 65 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วเสียคะแนนโดยลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม

จากภาพประกอบ 65 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วเสียคะแนนโดย ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 81 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

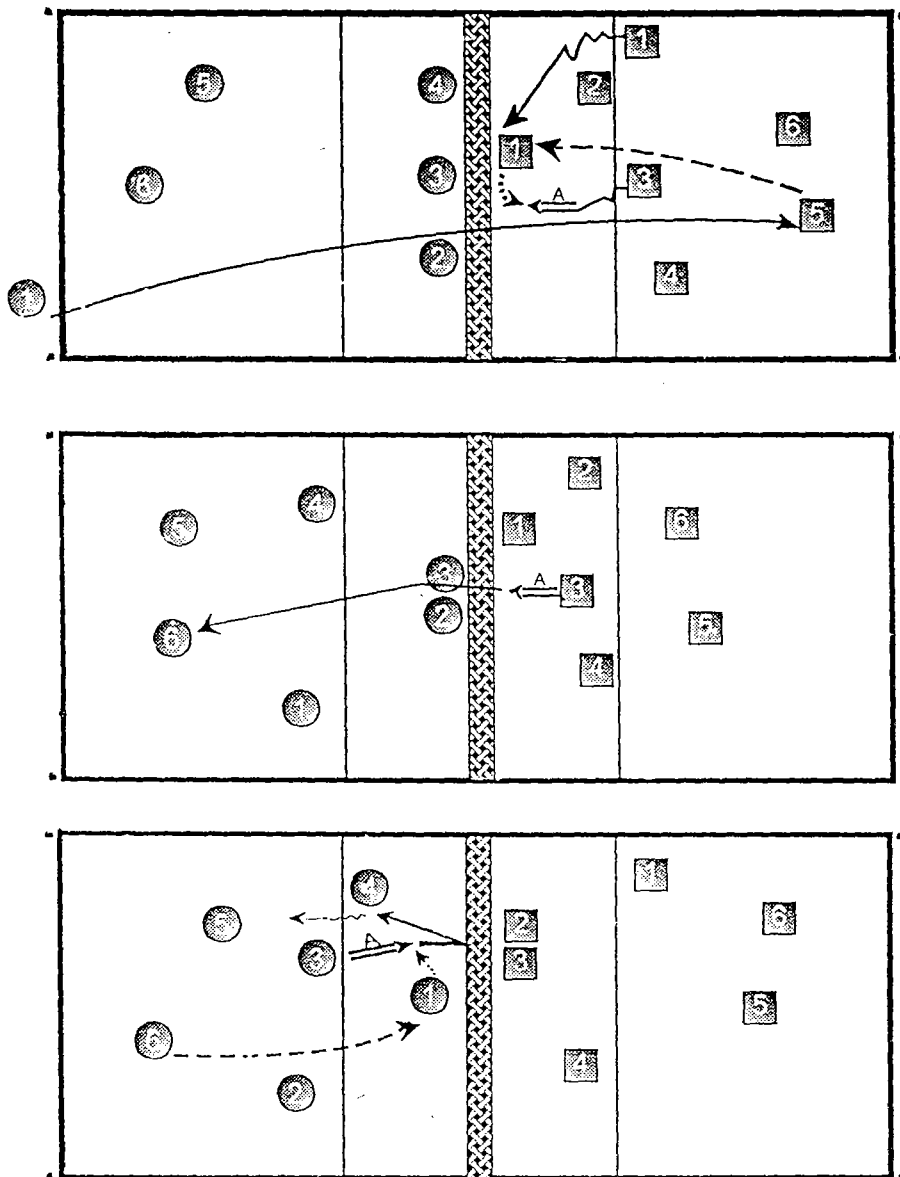
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	เกาหลีเหนือ	มีความถี่	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	7	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	6	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	5	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	"	5	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	3	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					81	ครั้ง

ภาพประกอบ 66 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 66 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่นฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 81 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

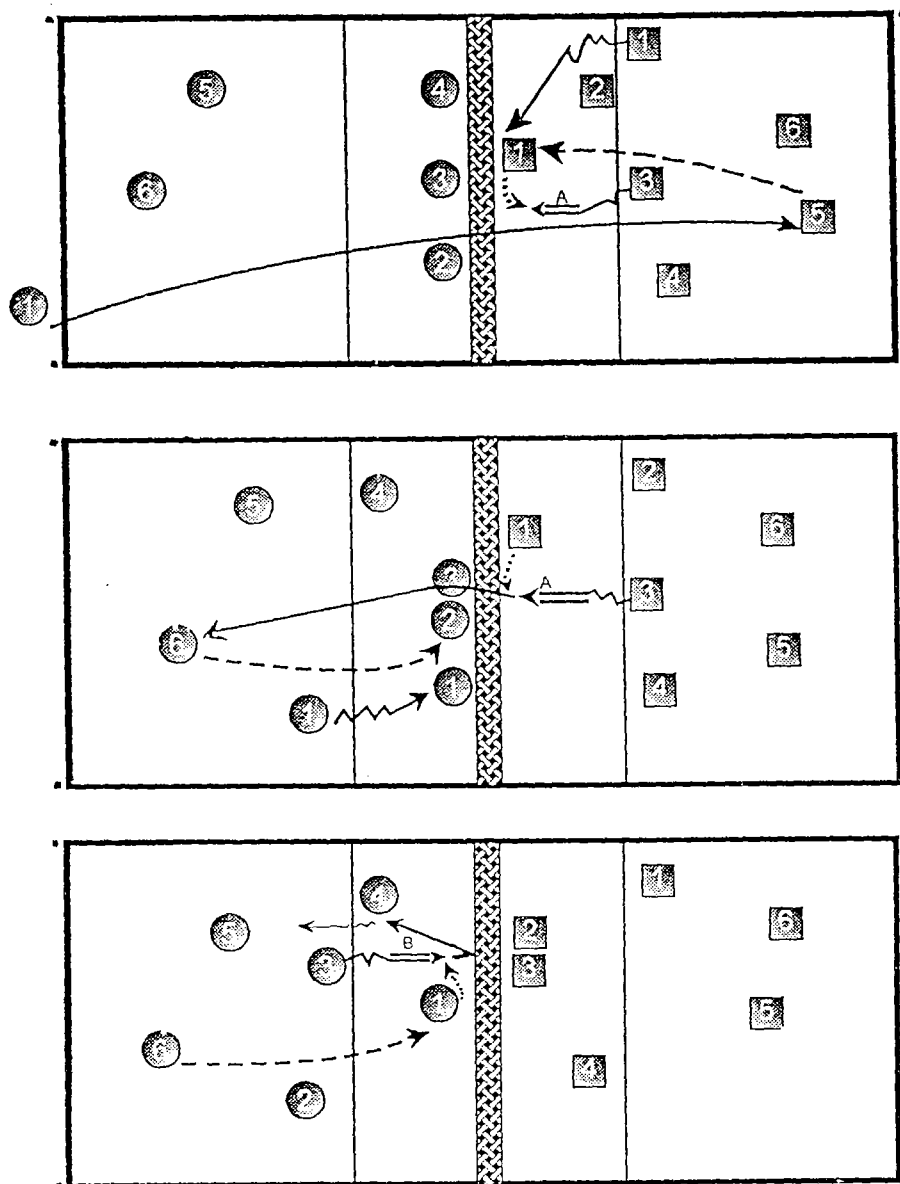
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	ญี่ปุ่น	มีความถี่	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	7	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	5	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	5	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	2	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					81	ครั้ง

ภาพประกอบ 67 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนลงยังฝ่ายเสิร์ฟ เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 67 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนลงยังฝ่ายเสิร์ฟ มีความถี่ทั้งหมด 80 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

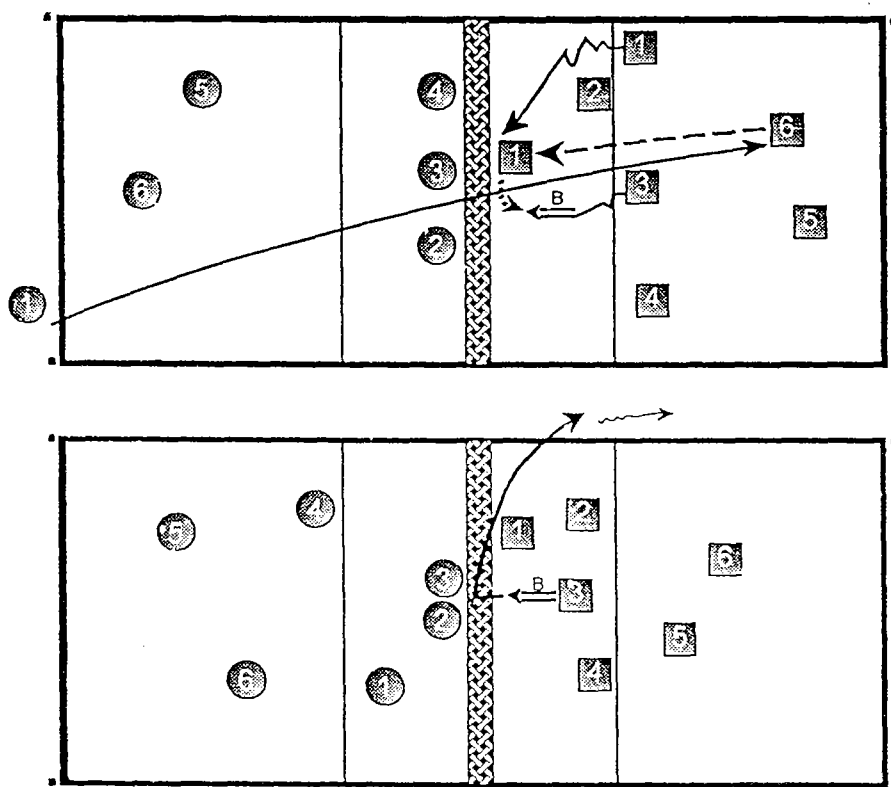
ทีม	ไทเป	แข่งกับทีม	เกาหลีเหนือ	มีความถี่	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	6	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	5	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	3	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	2	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					80	ครั้ง

ภาพประกอบ 68 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A)
 กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B)
 กลาง ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนลงยังฝ่ายเสิร์ฟ เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 68 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนลงยังฝ่ายเสิร์ฟ มีความถี่ทั้งหมด 80 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	ญี่ปุ่น	มีความถี่	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	7	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	7	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	4	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					80	ครั้ง

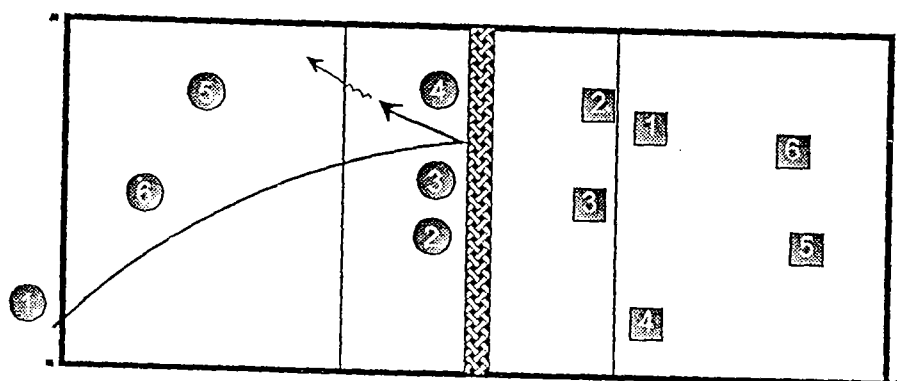

ภาพประกอบ 69 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลกระดอนนอกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 2 ภาพ

จากภาพประกอบ 69 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลกระดอนนอกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 79 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคูมี ดังนี้

ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	คาซัคสถาน	มีความถี่	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	7	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	6	ครั้ง

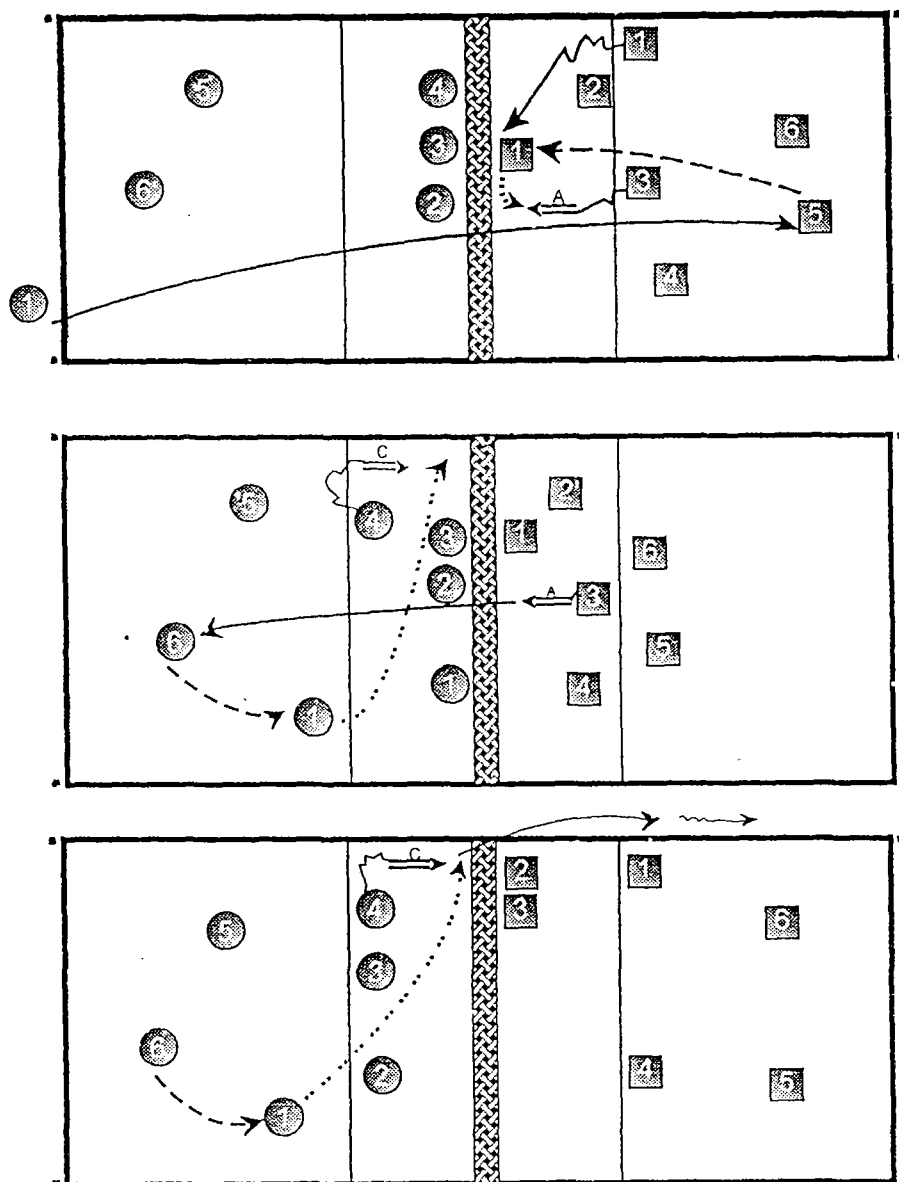
ทีม	ไทเป	แข่งขันกับทีม	เกาหลีเหนือ	มีความถี่	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	4	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	3	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	3	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					79	ครั้ง

ภาพประกอบ 70 รูปแบบฝ่ายเสรีฟ เสรีฟ แล้วเสียคะแนนโดยลูกวอลเลย์บอล โดนตาข่าย

จากภาพประกอบ 70 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสรีฟ เสรีฟแล้ว เสียคะแนนโดยลูกวอลเลย์บอลโดนตาข่าย มีความถี่ทั้งหมด 78 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

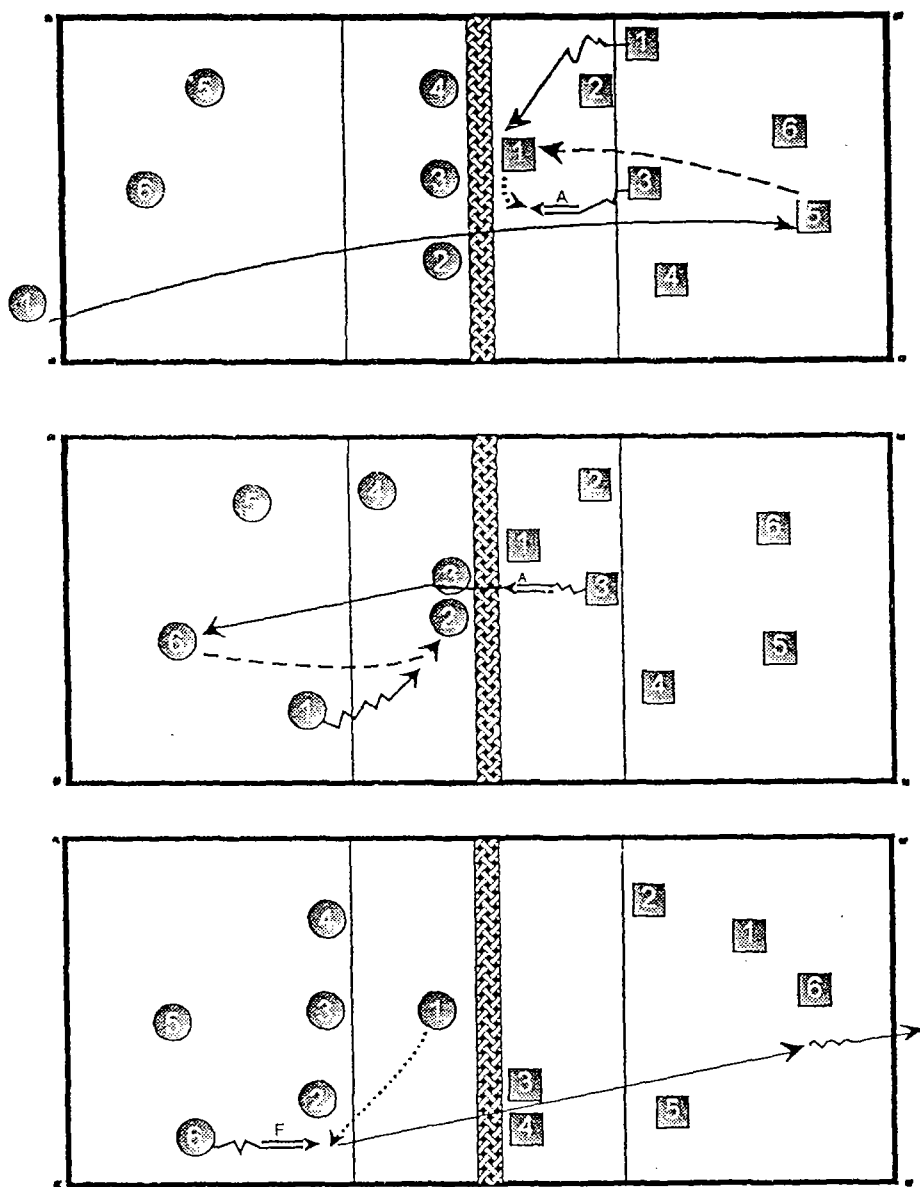
ทีม	ไทเป	แข่งกับทีม	เกาหลี่เหนือ	มีความถี่	9	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี่เหนือ	"	7	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	6	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี่เหนือ	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี่เหนือ	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี่	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	3	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					78	ครั้ง

ภาพประกอบ 71 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟแล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 71 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะและตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟแล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบยาว (C) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 77 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

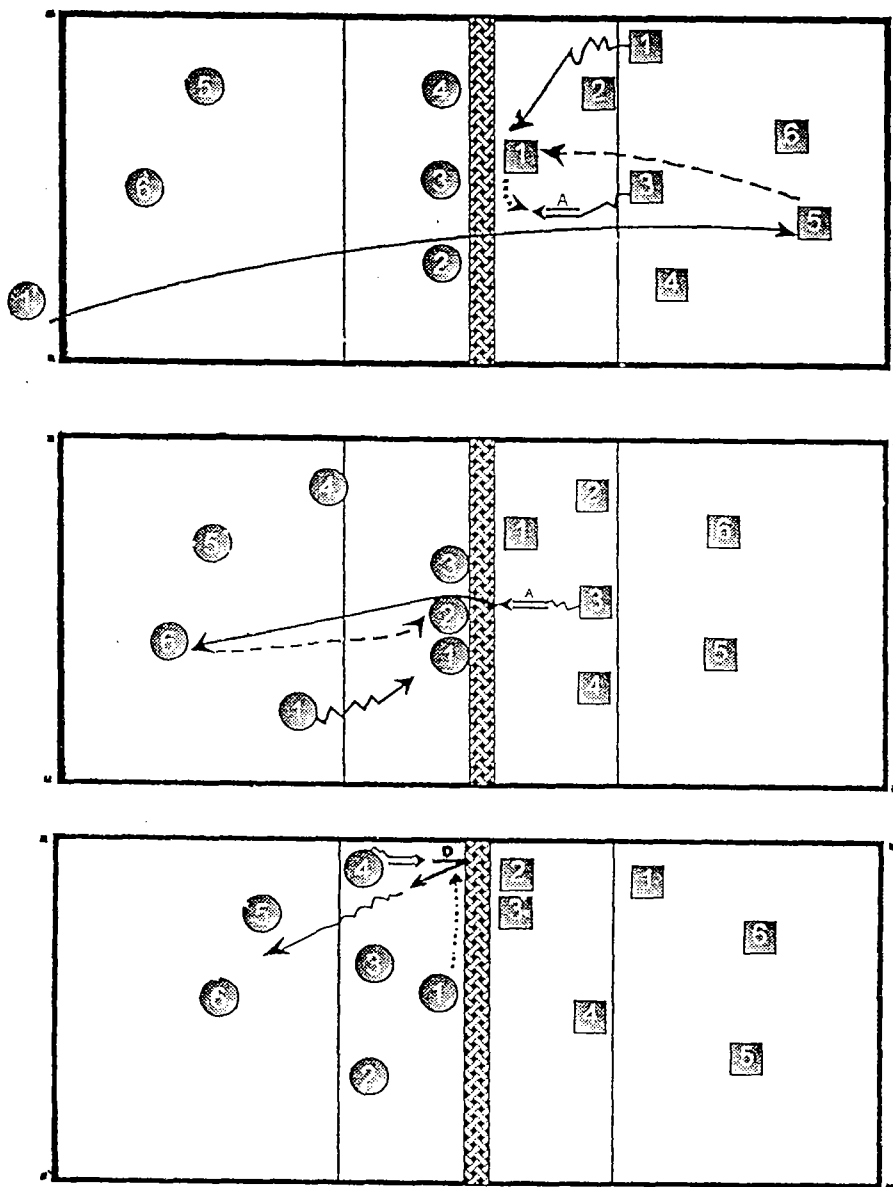
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	คาส์คสถาน	มีความถี่	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	7	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	6	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาส์คสถาน	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาส์คสถาน	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	4	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	4	ครั้ง
ทีม	คาส์คสถาน	"	ไทเป	"	4	ครั้ง
ทีม	คาส์คสถาน	"	เกาหลี	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					77	ครั้ง

ภาพประกอบ 72 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยกระโดดตบจากแดนหลัง (F) ขวา เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 72 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะได้คะแนนโดยกระโดดตบจากแดน (F) ขวา มีความถี่ทั้งหมด 77 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

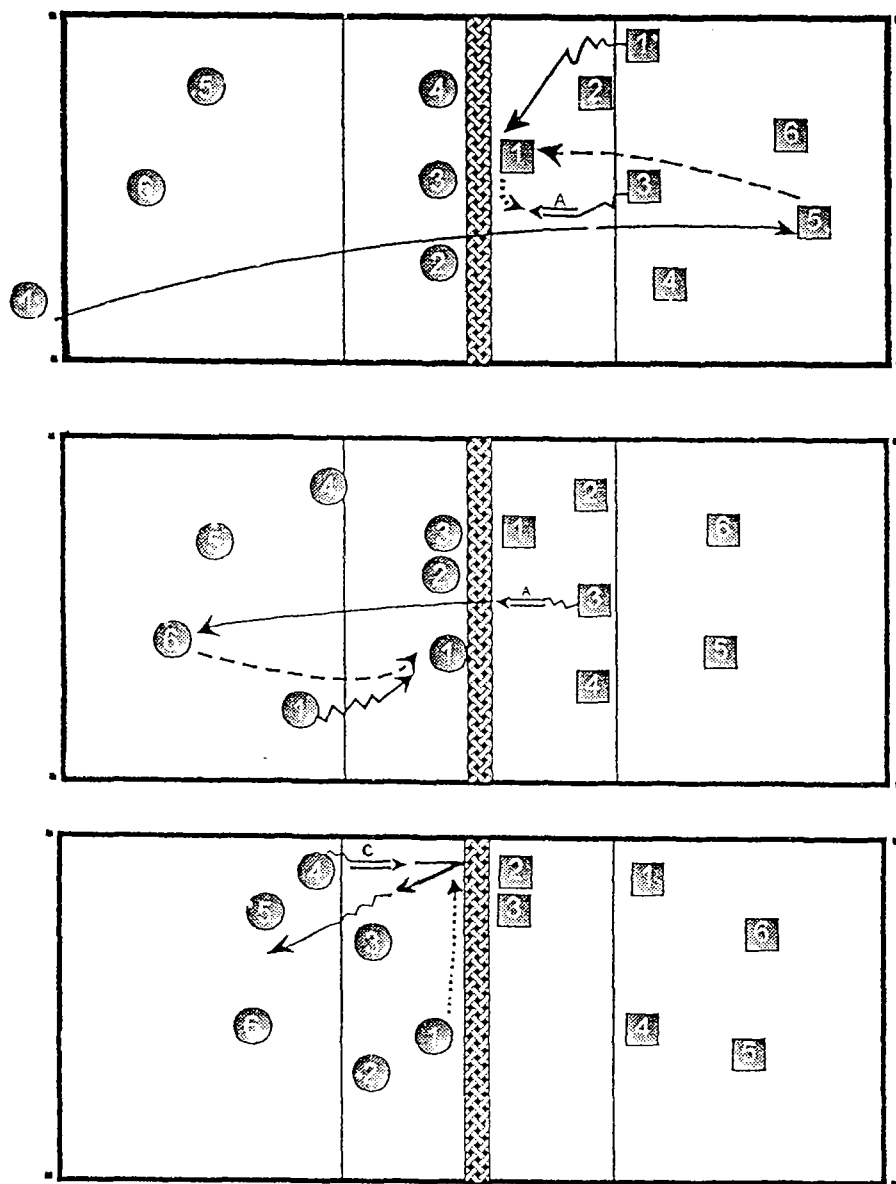
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	ญี่ปุ่น	มีความถี่	10	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	จีน	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	จีน	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลีเหนือ	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	5	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	3	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	3	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	2	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					77	ครั้ง

ภาพประกอบ 73 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบเร็วยาวเรียดตาข่าย (D) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อกกระดอนลงยังฝ่ายเสิร์ฟ เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 73 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ โดยตบเร็วยาวเรียดตาข่าย (D) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนลงยังฝ่ายเสิร์ฟ มีความถี่ทั้งหมด 75 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

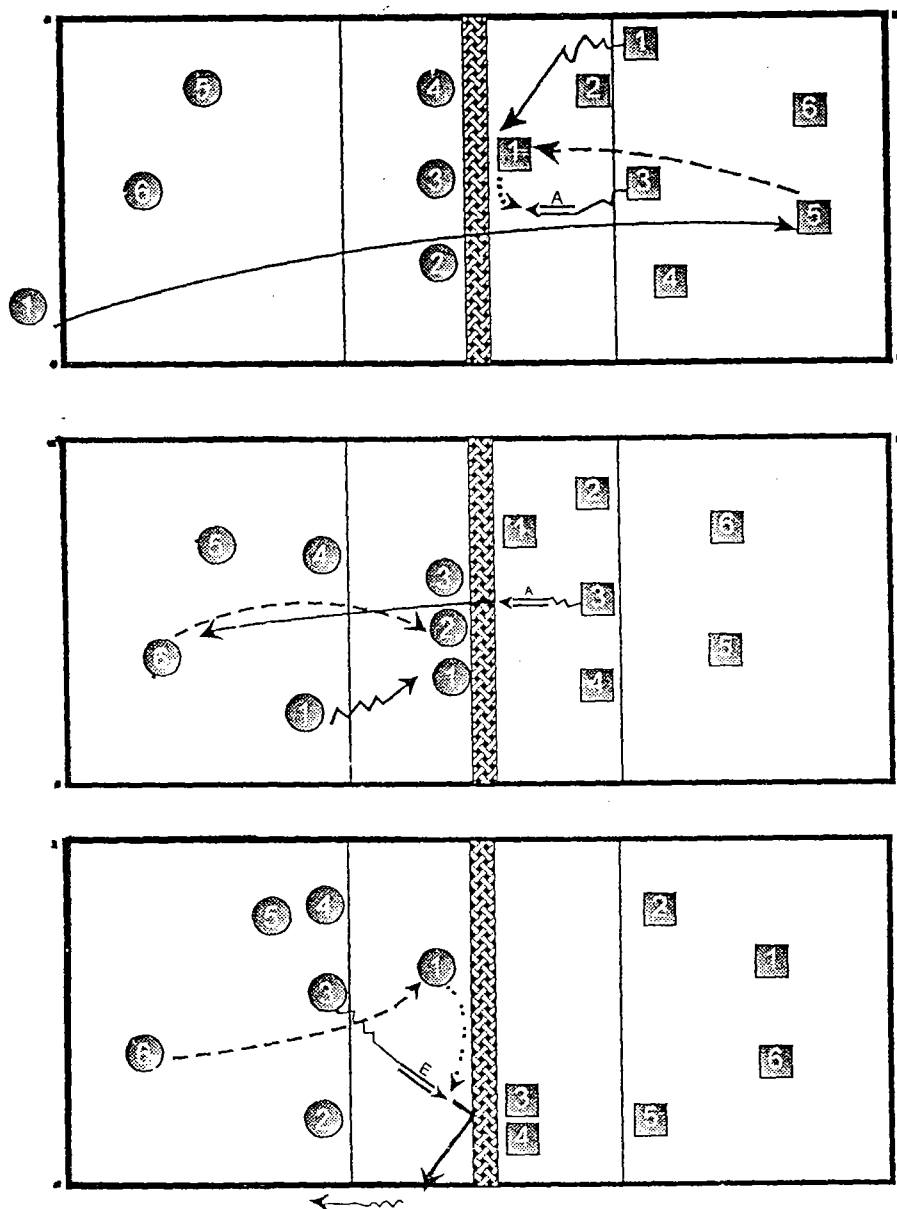
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	ญี่ปุ่น	มีความถี่	7	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	4	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	3	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					75	ครั้ง

ภาพประกอบ 74 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A)
 กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบยาว (C)
 ข้าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนลงยังฝ่ายเสิร์ฟ เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 74 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้ว
 ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3
 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบยาว (C) ข้าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนลงยังฝ่ายเสิร์ฟ
 มีความถี่ทั้งหมด 75 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคูมี
 ดังนี้

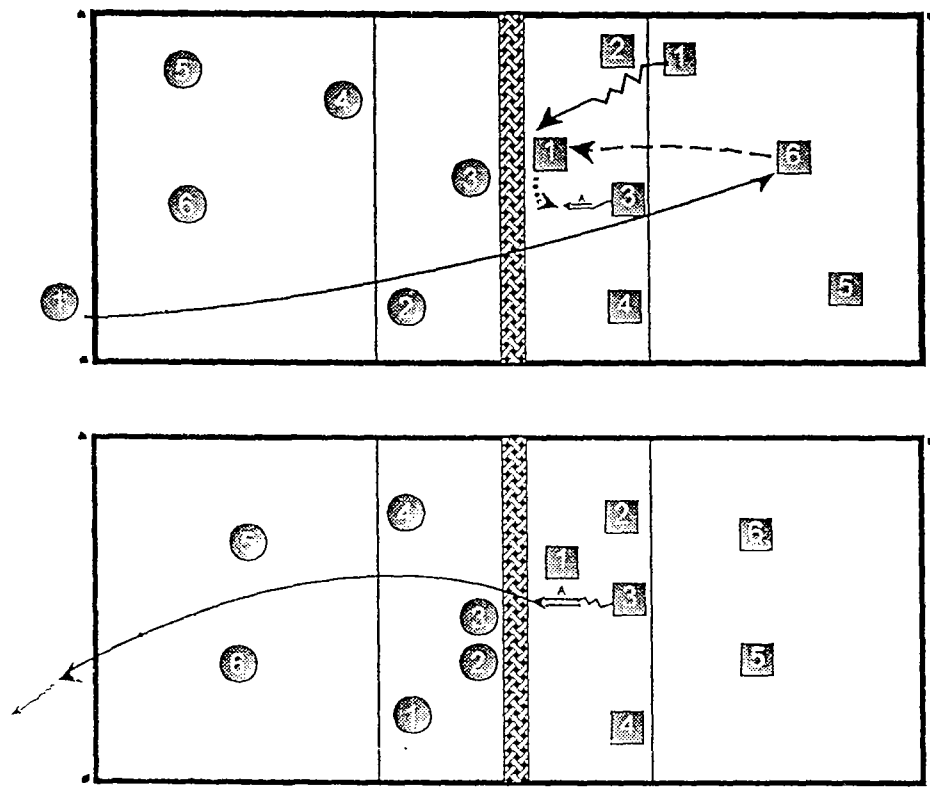
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	คาซัคสถาน	มีความถี่	7	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลีเหนือ	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	5	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	3	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	"	3	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					75	ครั้ง

ภาพประกอบ 75 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะได้คะแนนโดยกระโดดด้วยขาข้างเดียว (E) ขวา ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 75 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะได้คะแนนโดยกระโดดด้วยขาข้างเดียว (E) ขวา ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 72 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	ญี่ปุ่น	มีความถี่	9	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	9	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	7	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	5	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	2	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					72	ครั้ง

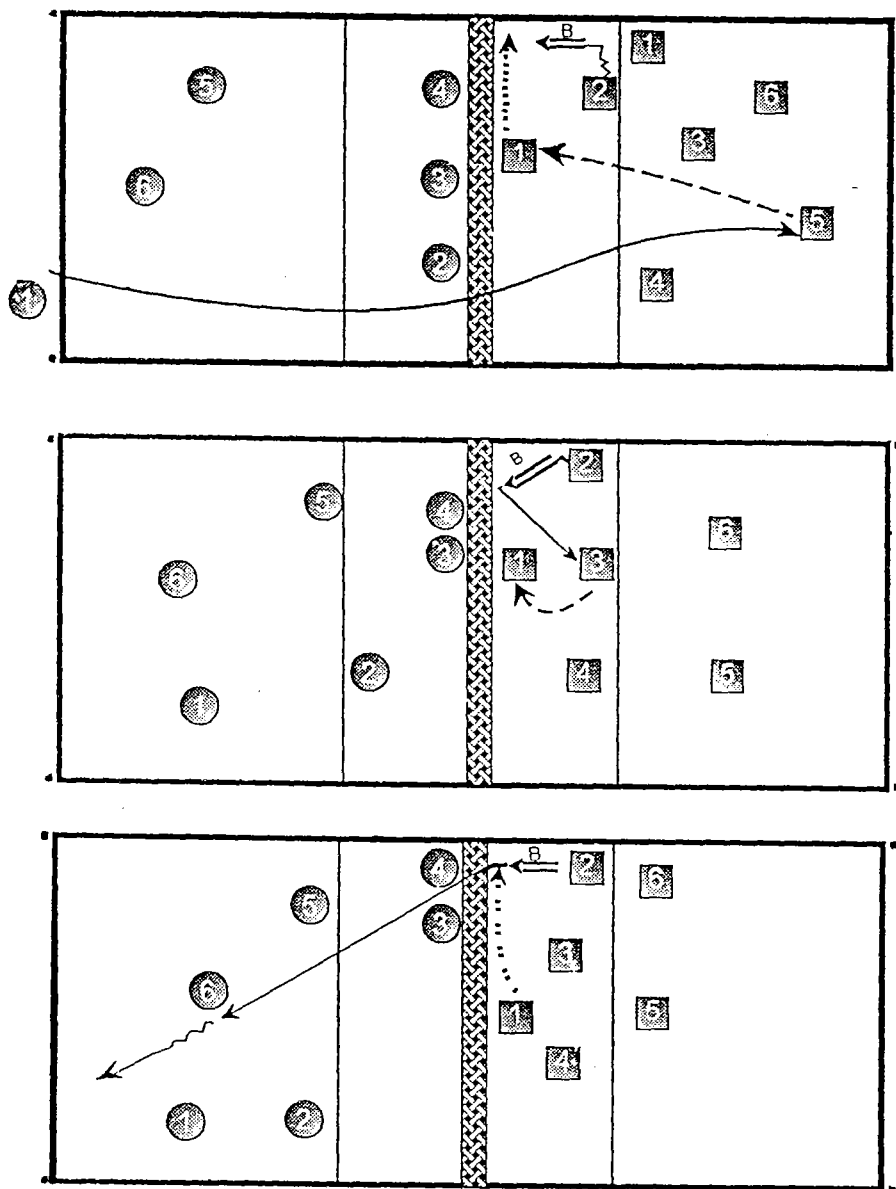

ภาพประกอบ 76 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 2 ภาพ

จากภาพประกอบ 76 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 72 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	เกาหลี	มีความถี่	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	7	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทย	"	6	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทย	"	6	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทย	"	5	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง

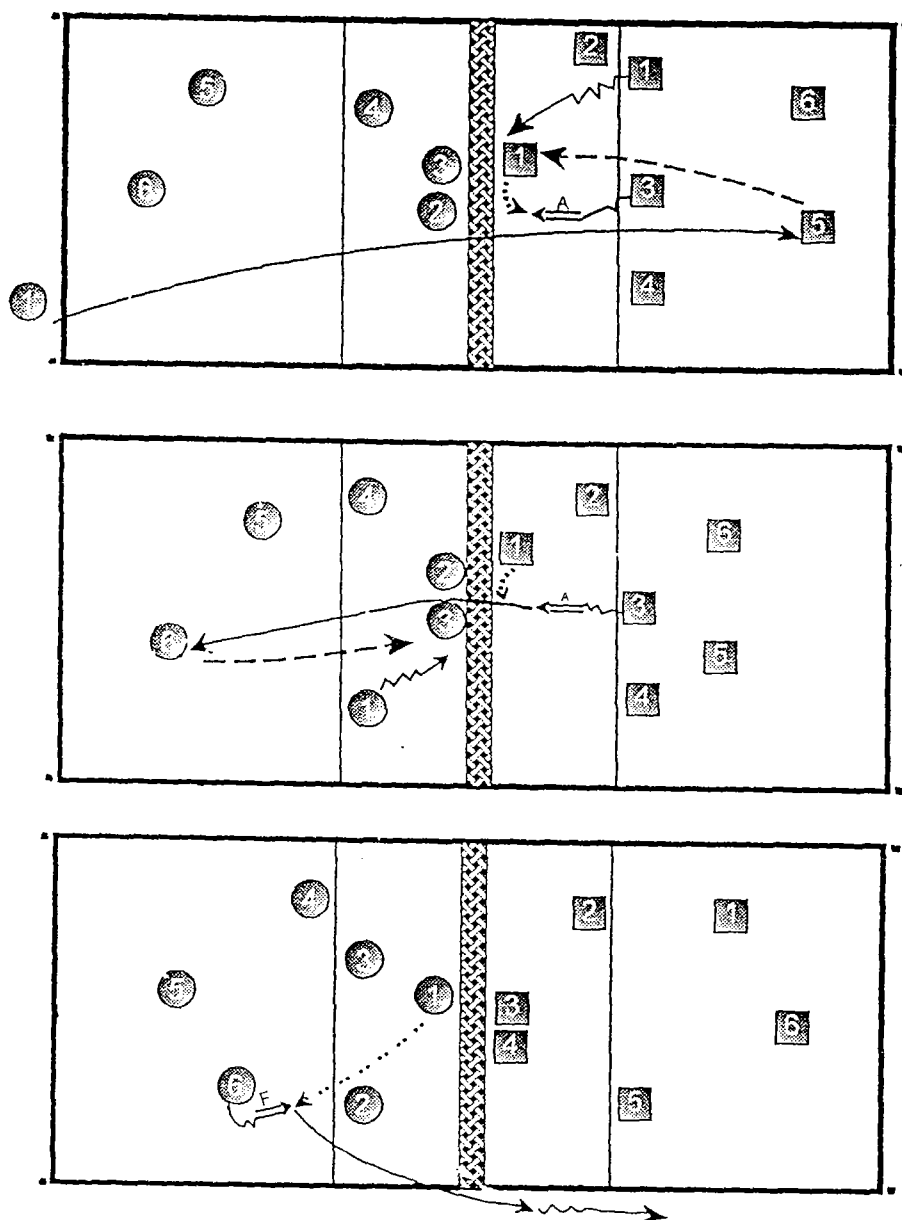
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	คาซัคสถาน	มีความถี่	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	4	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	3	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	2	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					72	ครั้ง

ภาพประกอบ 77 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) ขวาลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก จากนั้นเล่นอีก 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B) ขวา เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 77 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) ขวาลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก จากนั้นเล่นอีก 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B) ขวา มีความถี่ทั้งหมด 72 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3, 4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

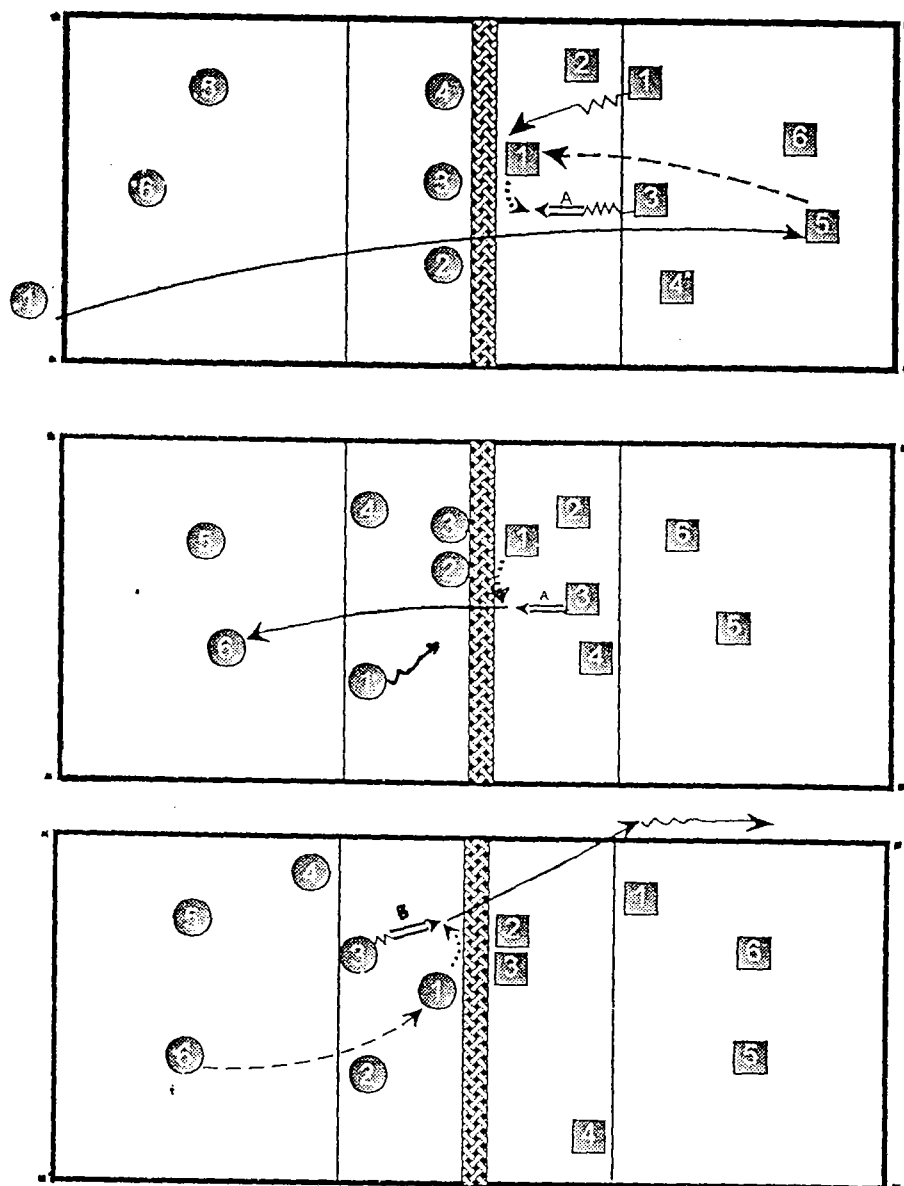
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	7	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	6	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	6	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	3	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	2	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					72	ครั้ง

ภาพประกอบ 78 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยกระโดดตบจากแดนหลัง (F) ขวา ลูกวอลเลย์บอลออกข้างสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 78 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยกระโดดตบจากแดนหลัง (F) ขวา มีความถี่ทั้งหมด 71 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มิดังนี้

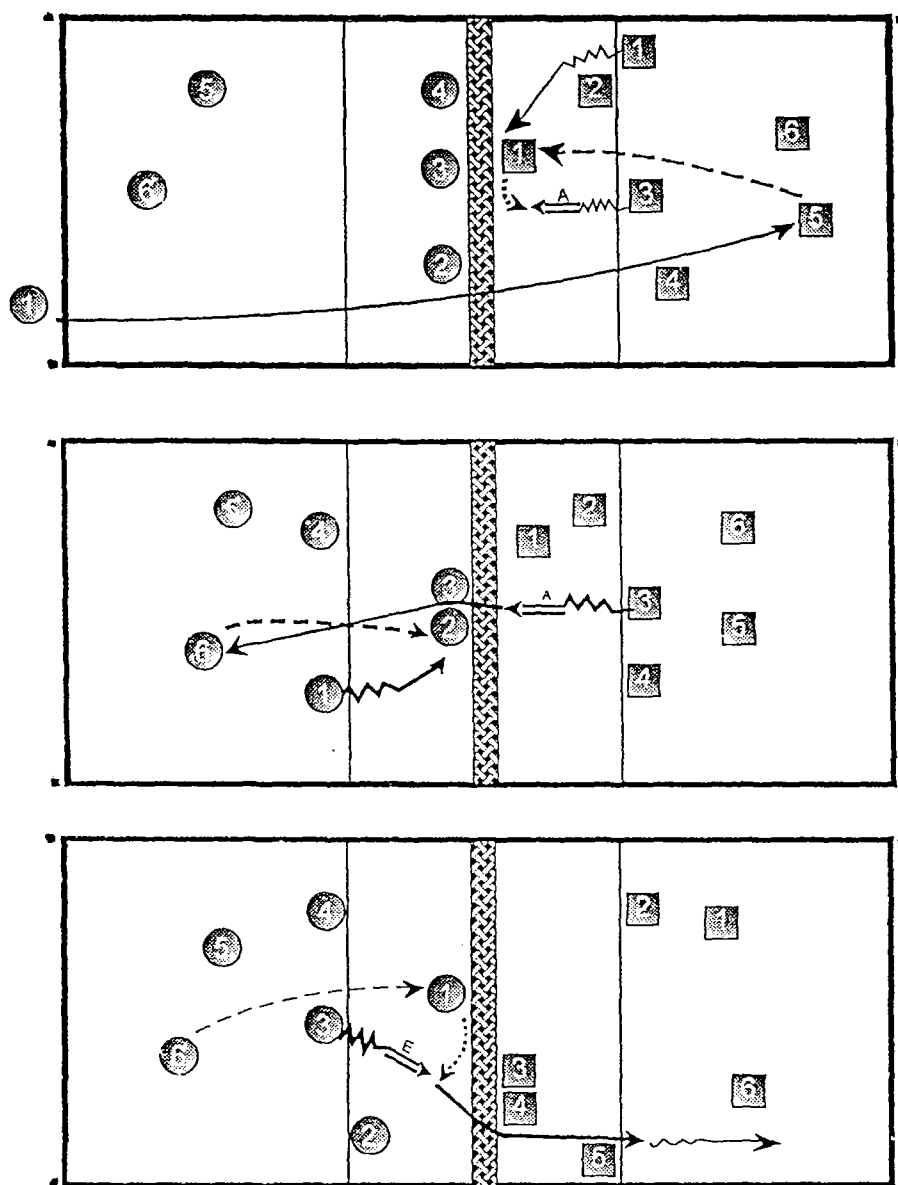
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่	8	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	7	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	6	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลีเหนือ	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	3	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลีเหนือ	"	3	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	3	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					71	ครั้ง

ภาพประกอบ 79 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 79 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B) ช่าย ลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 69 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

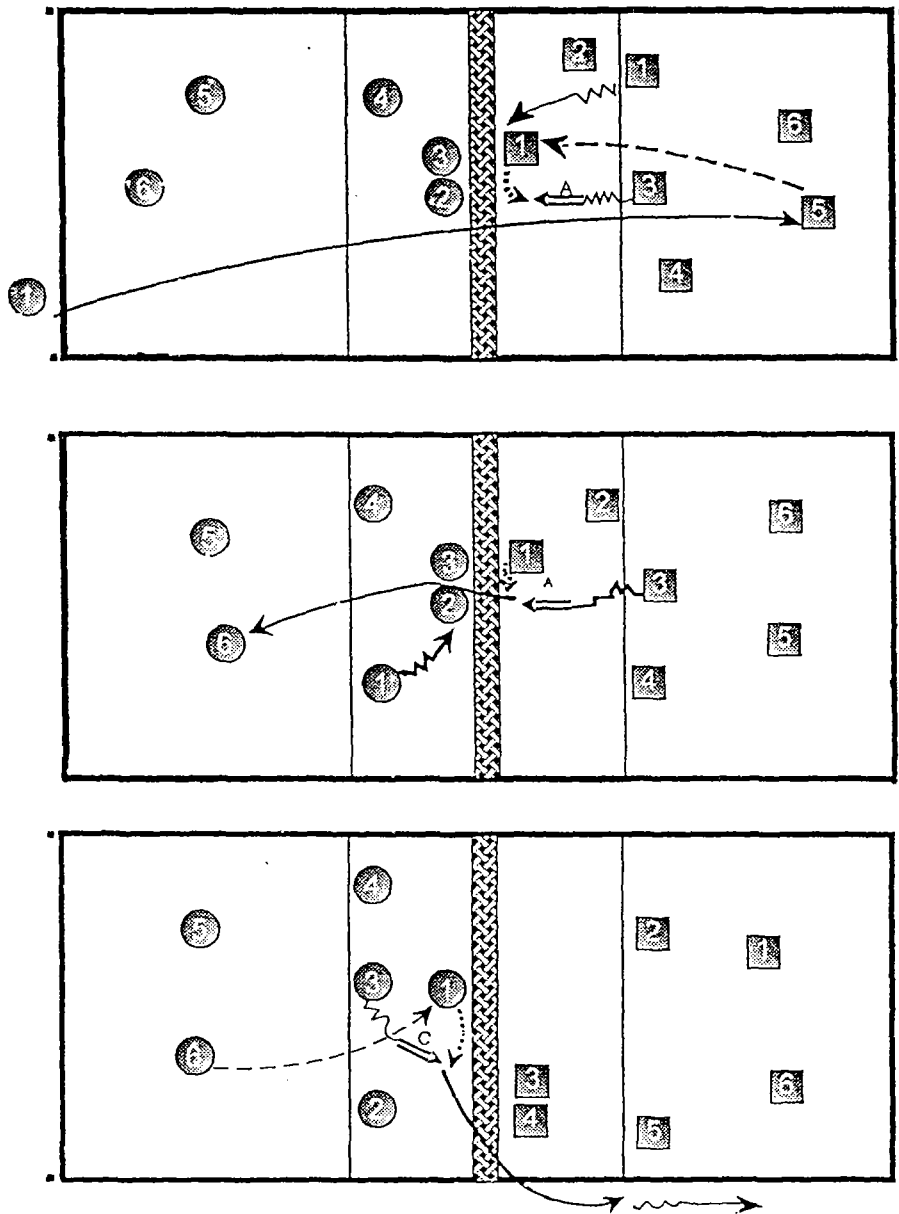
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	จีน	มีความถี่	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	7	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	6	ครั้ง
ทีม	เกาหลีเหนือ	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	5	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
ทีม	เกาหลี	"	ญี่ปุ่น	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
ทีม	เกาหลี	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลีเหนือ	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลีเหนือ	"	3	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	3	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					69	ครั้ง

ภาพประกอบ 80 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยกระโดดตบด้วยขาข้างเดียว (E) ขวา เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 80 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยกระโดดตบด้วยขาข้างเดียว (E) ขวา มีความถี่ทั้งหมด 67 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

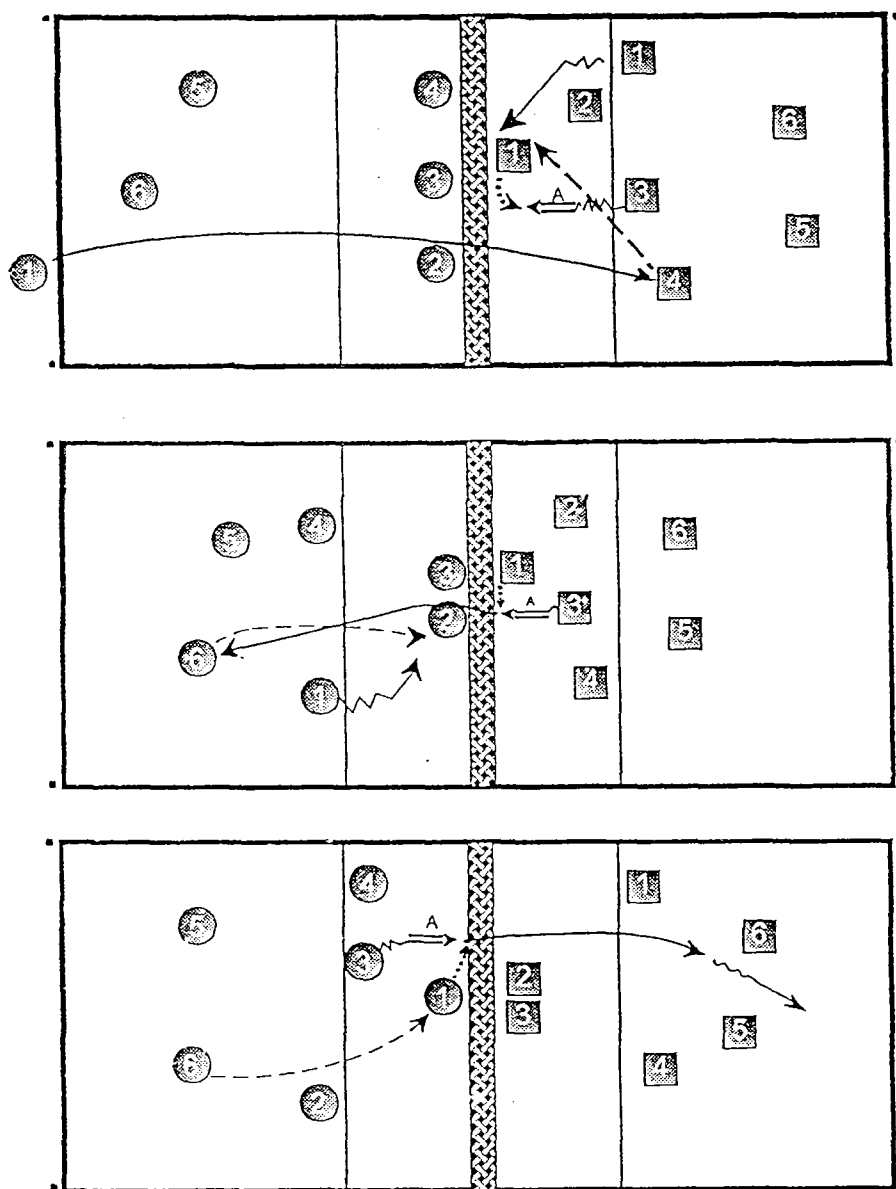
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	จีน	มีความถี่	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	7	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	5	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	3	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	3	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	2	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	2	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					67	ครั้ง

ภาพประกอบ 81 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยกระโดดตบด้วยขาข้างเดียว (E) ขวาลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม ฝ่ายรับได้คะแนน เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 81 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยกระโดดตบด้วยขาข้างเดียว (E) ขวาลูกวอลเลย์บอลออกนอกสนาม ฝ่ายรับได้คะแนน มีความถี่ทั้งหมด 66 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

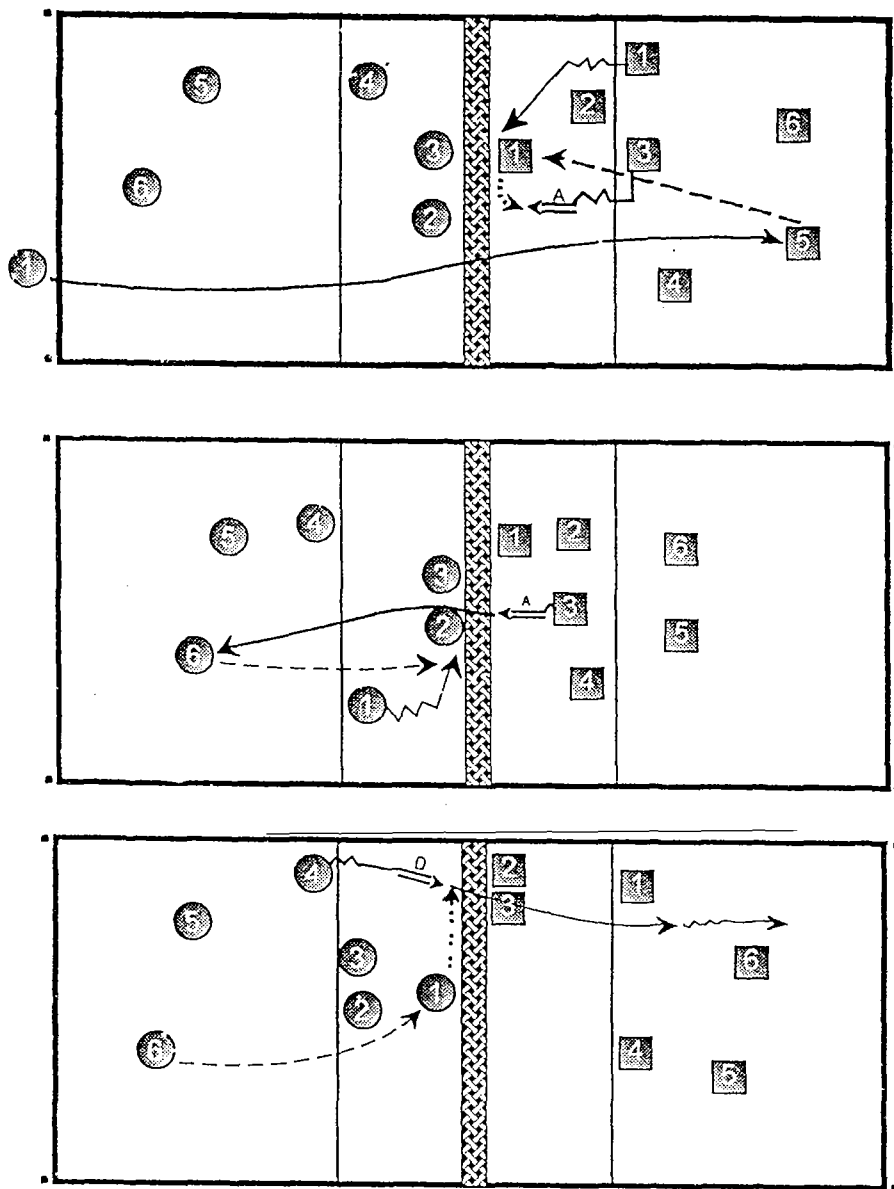
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	ญี่ปุ่น	มีความถี่	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	6	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	2	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	2	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	2	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	2	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					66	ครั้ง

ภาพประกอบ 82 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟแล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบเร็ว (A) กลาง เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 82 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟแล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบเร็ว (A) กลาง มีความถี่ทั้งหมด 66 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

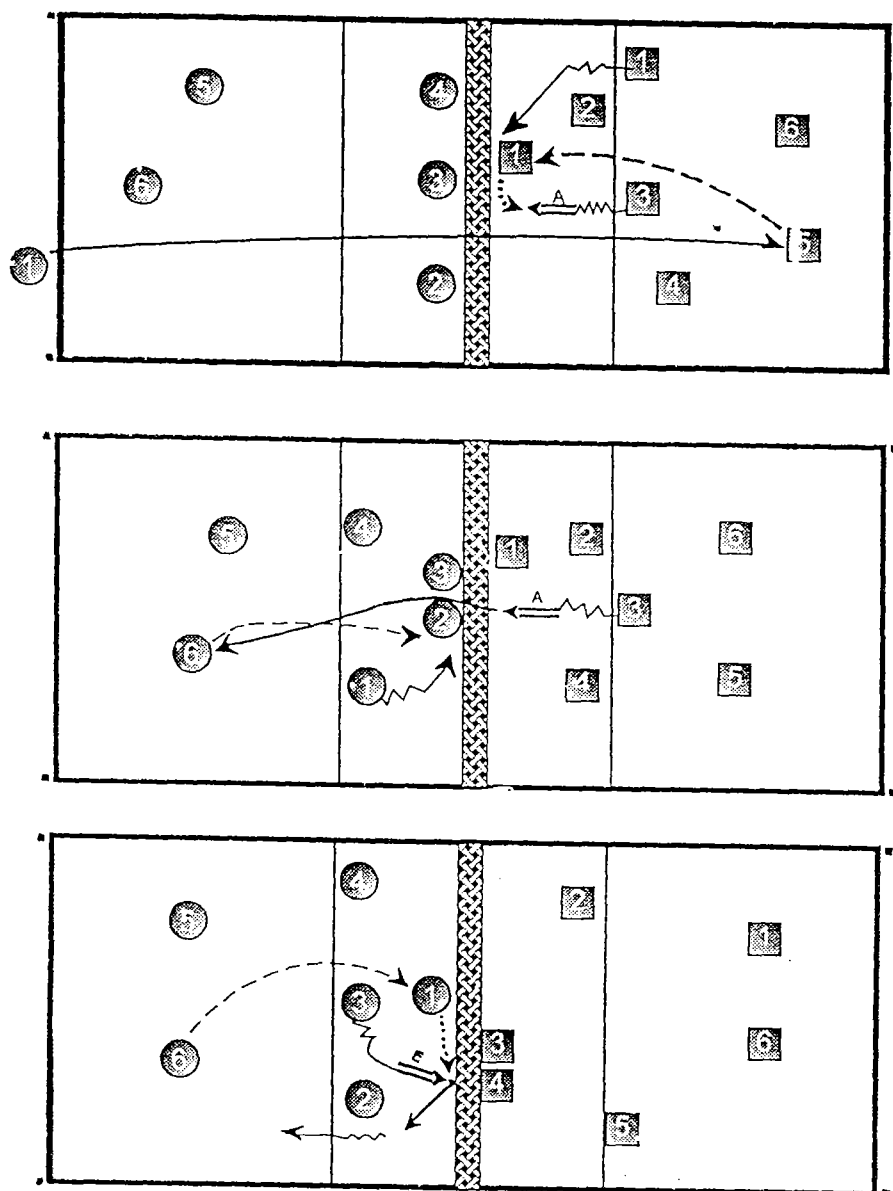
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	เกาหลี	มีความถี่	8	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	6	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	5	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	3	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	2	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					66	ครั้ง

ภาพประกอบ 83 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟแล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาวเร็วเรียดตาข่าย (D) ซ้าย เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 83 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟแล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาวเร็วเรียดตาข่าย (D) ซ้าย มีความถี่ทั้งหมด 65 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

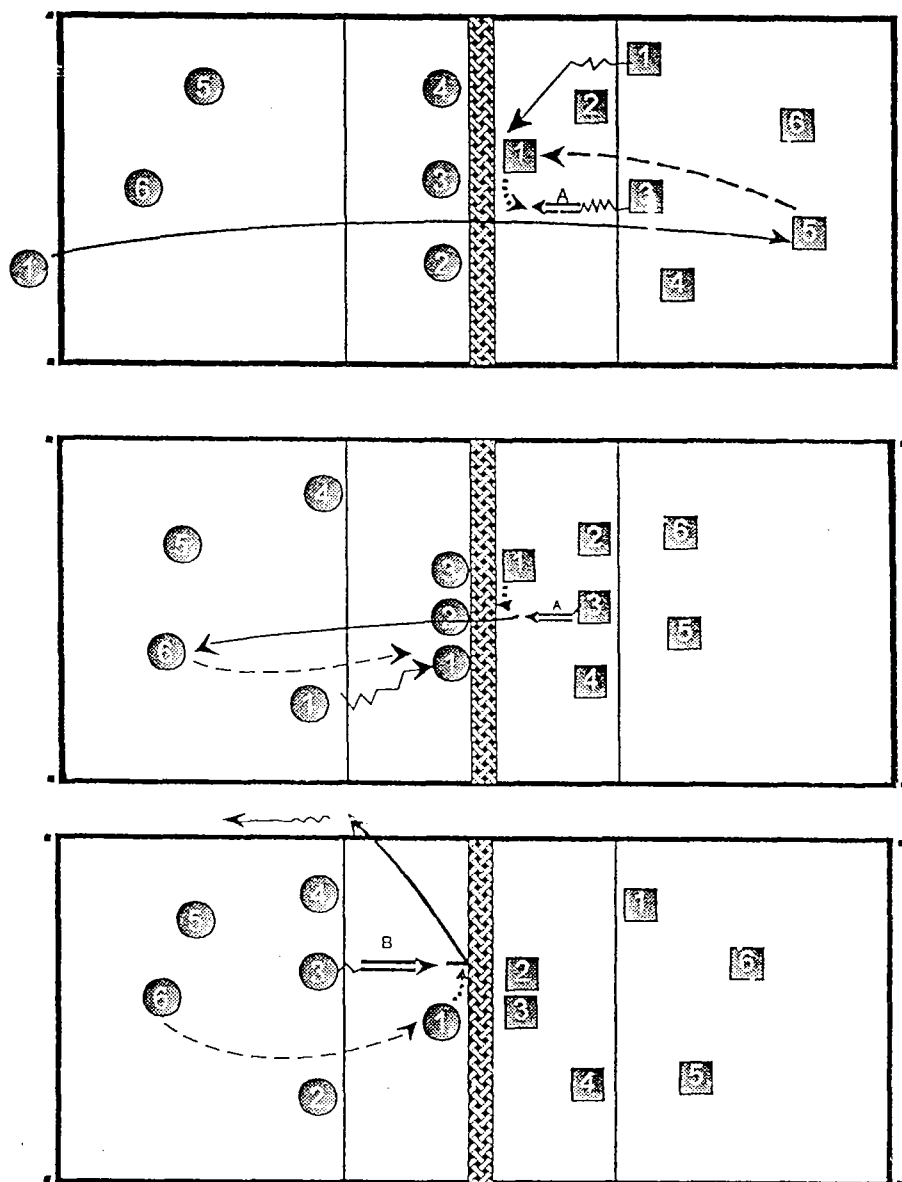
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	ญี่ปุ่น	มีความดี	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	6	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	5	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	3	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	3	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	2	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	2	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	2	ครั้ง
รวมความดีของรูปแบบนี้คือ					65	ครั้ง

ภาพประกอบ 84 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟแล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยกระโดดตบด้วยขาข้างเดียว (E) ขวา ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนลงยังฝ่ายเสิร์ฟ เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 84 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟแล้วเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยกระโดดตบด้วยขาข้างเดียว (E) ขวา ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนลงยังฝ่ายเสิร์ฟ มีความถี่ทั้งหมด 63 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

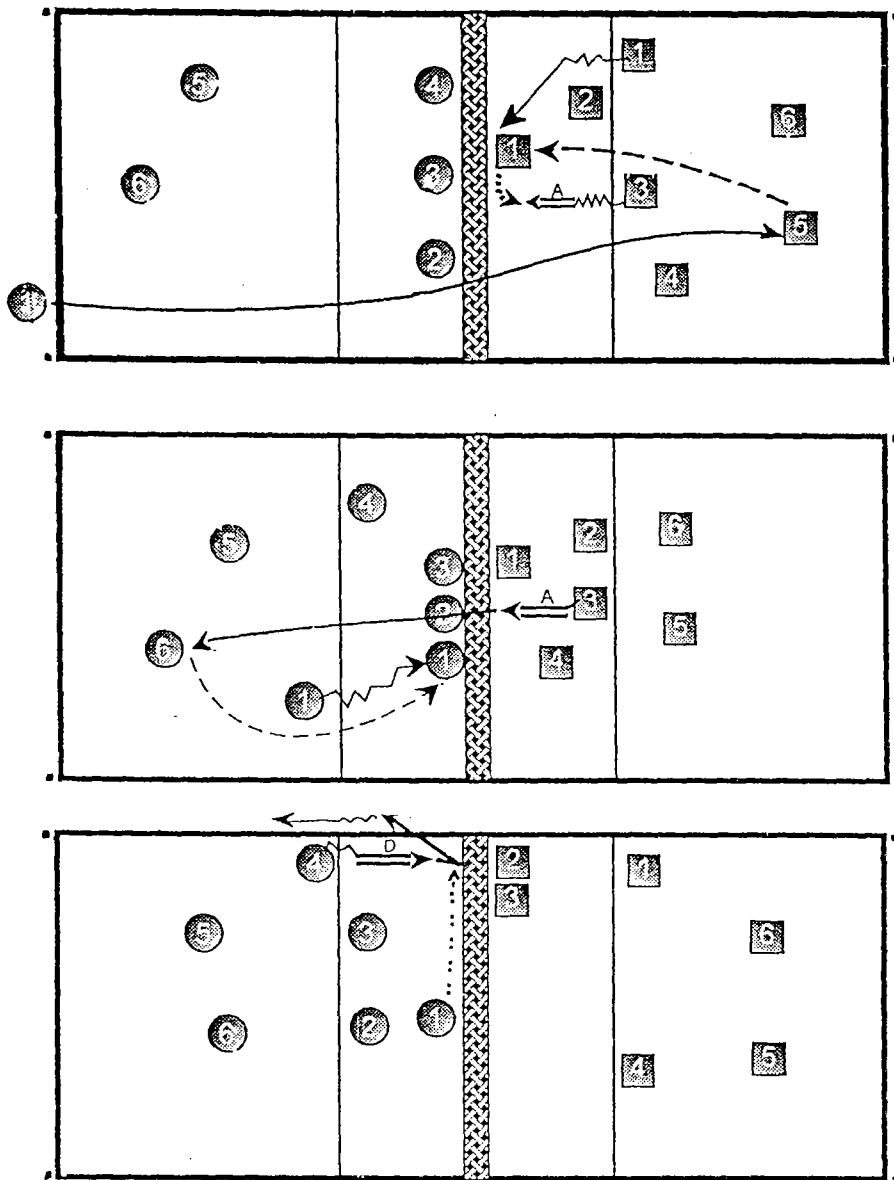
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	เกาหลี	มีความถี่	6	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	6	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	6	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	5	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	3	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	2	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					63	ครั้ง

ภาพประกอบ 85 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อกกระดอนออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 85 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อกกระดอนออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 63 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

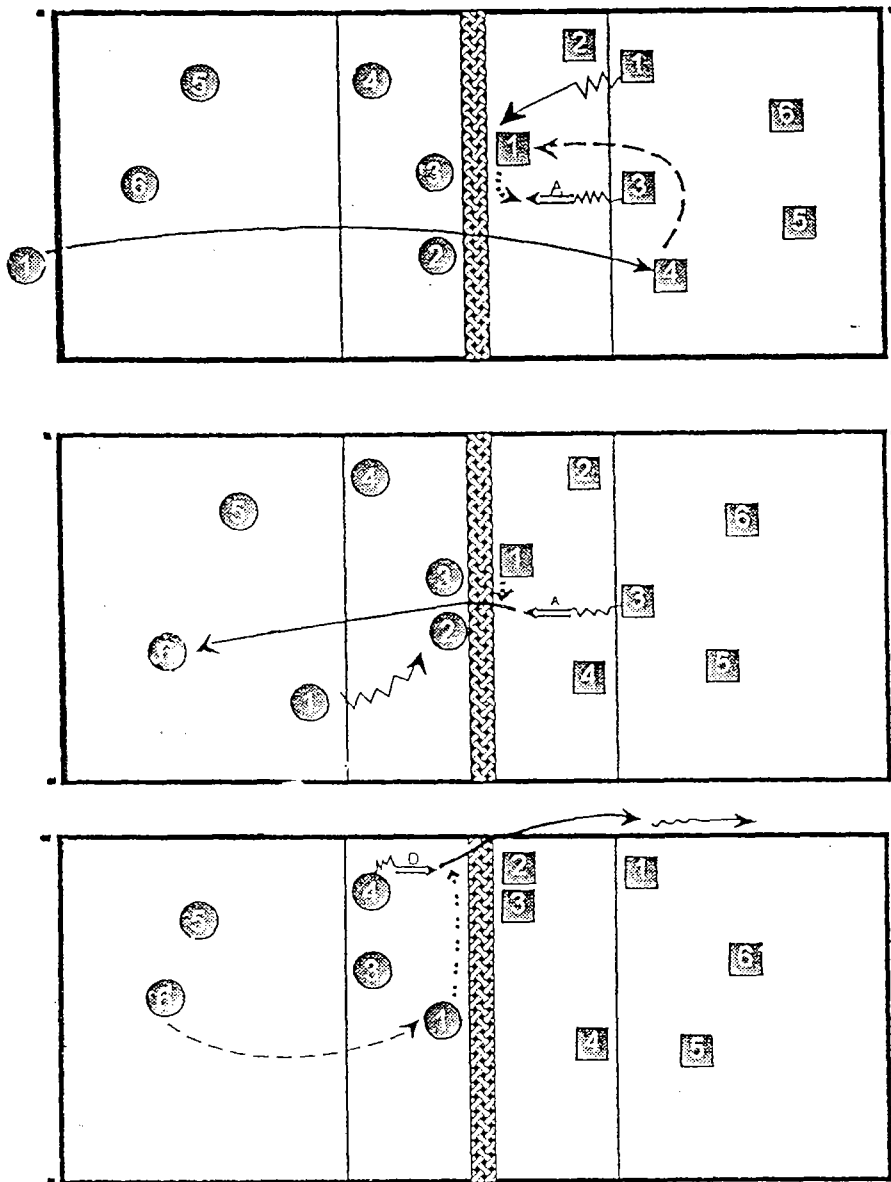
ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความถี่	6	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	5	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	4	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	4	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	2	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					63	ครั้ง

ภาพประกอบ 86 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟแล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบยาวเร็วเรียดตาข่าย (D) ข้าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 86 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟแล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบสูงยาวเร็วเรียดตาข่าย (D) ข้าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อกกระดอนออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 62 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

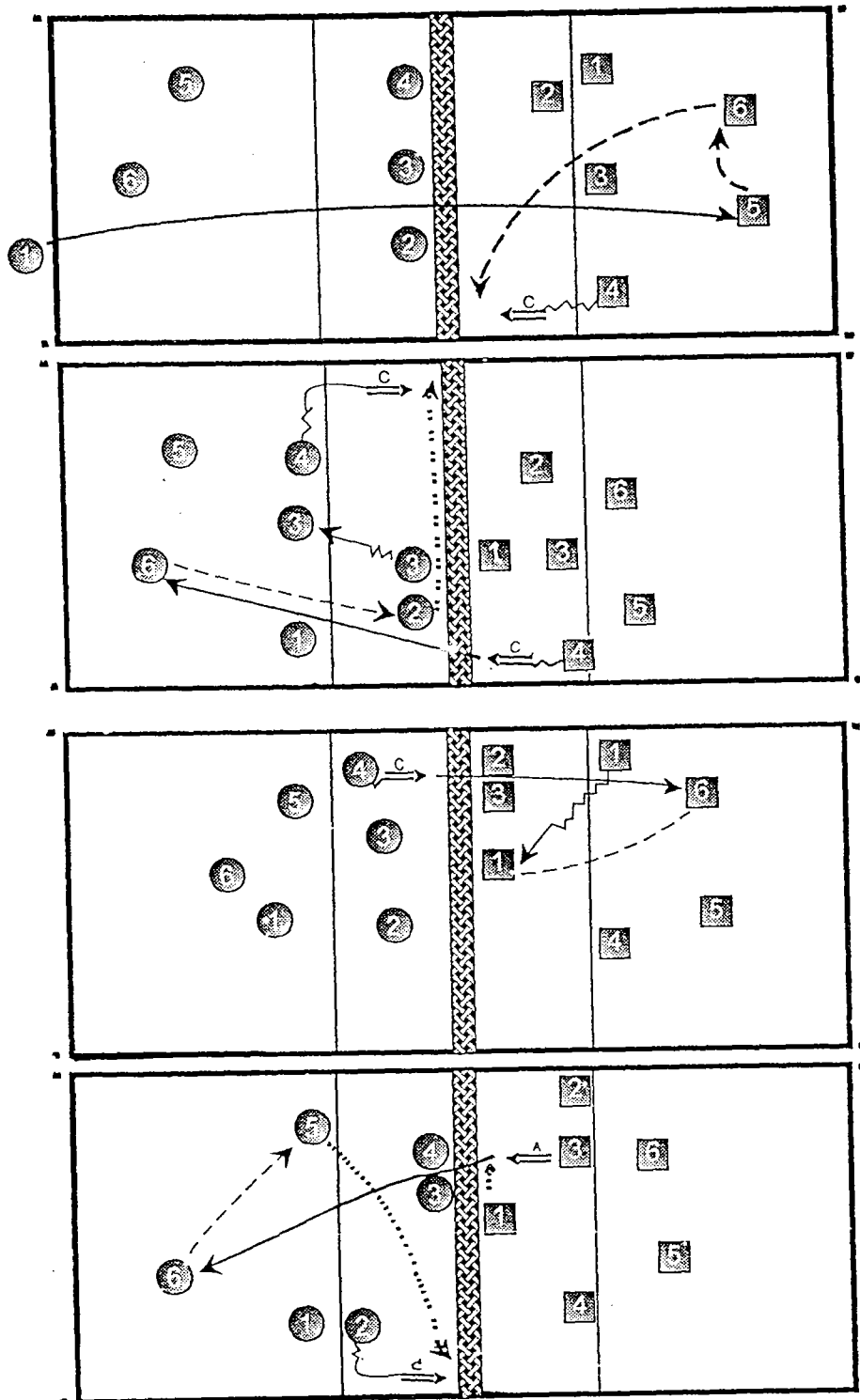
ทีม	ญี่ปุ่น	แข่งกับทีม	ไทเป	มีความดี	7	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	6	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	5	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	5	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทเป	"	เกาหลี	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	2	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	2	ครั้ง
รวมความดีของรูปแบบนี้คือ					62	ครั้ง

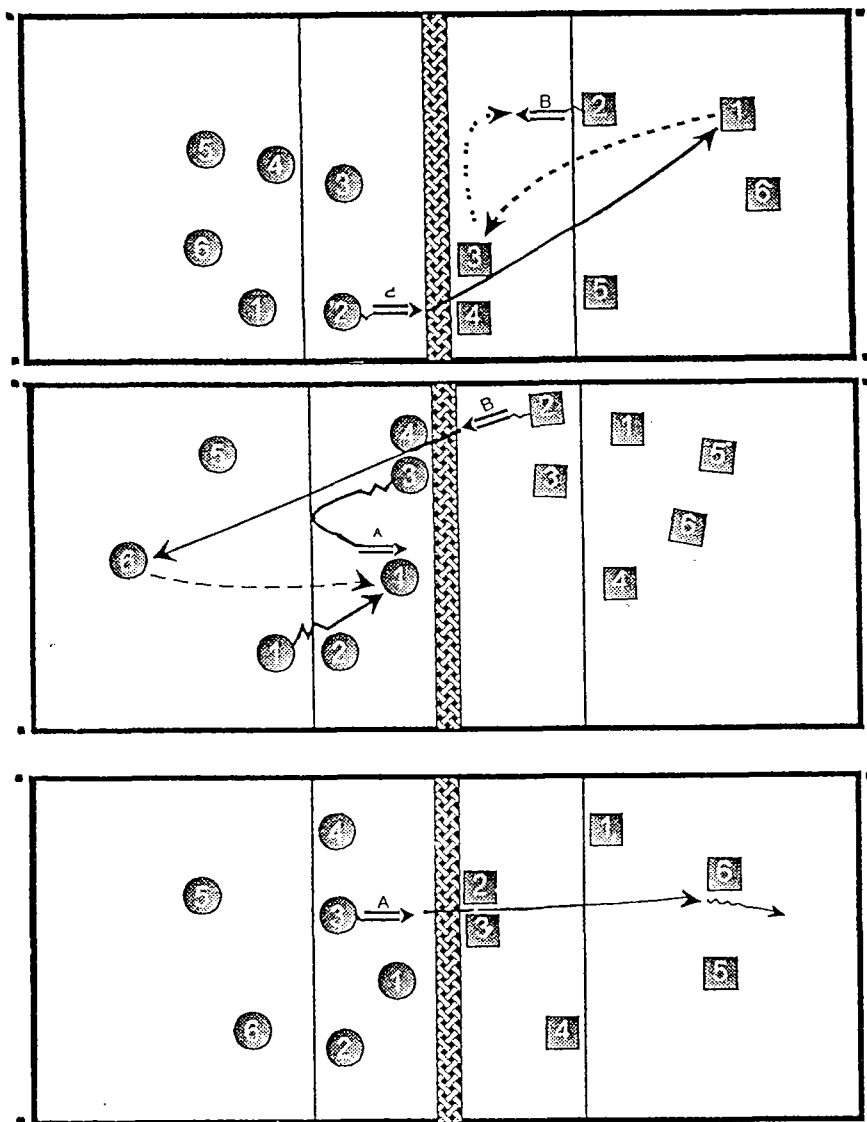

ภาพประกอบ 87 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟแล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนคะแนนโดยตบลูกเร็วยาว เรียดตาข่าย (D) ข้าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อกกระดอนออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 3 ภาพ

จากภาพประกอบ 87 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟ แล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟแล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบลูกเร็วยาวเรียดตาข่าย (D) ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อกกระดอนออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 61 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

ทีม	ไทเป	แข่งกับทีม	เกาหลี	มีความถี่	9	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	6	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	6	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	จีน	"	5	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ไทเป	"	5	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	5	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	ไทเป	"	4	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	คาซัคสถาน	"	3	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ไทเป	"	3	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
ทีม	คาซัคสถาน	"	เกาหลี	"	3	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	คาซัคสถาน	"	2	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	เกาหลี	"	2	ครั้ง
ทีม	จีน	"	ญี่ปุ่น	"	2	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					61	ครั้ง

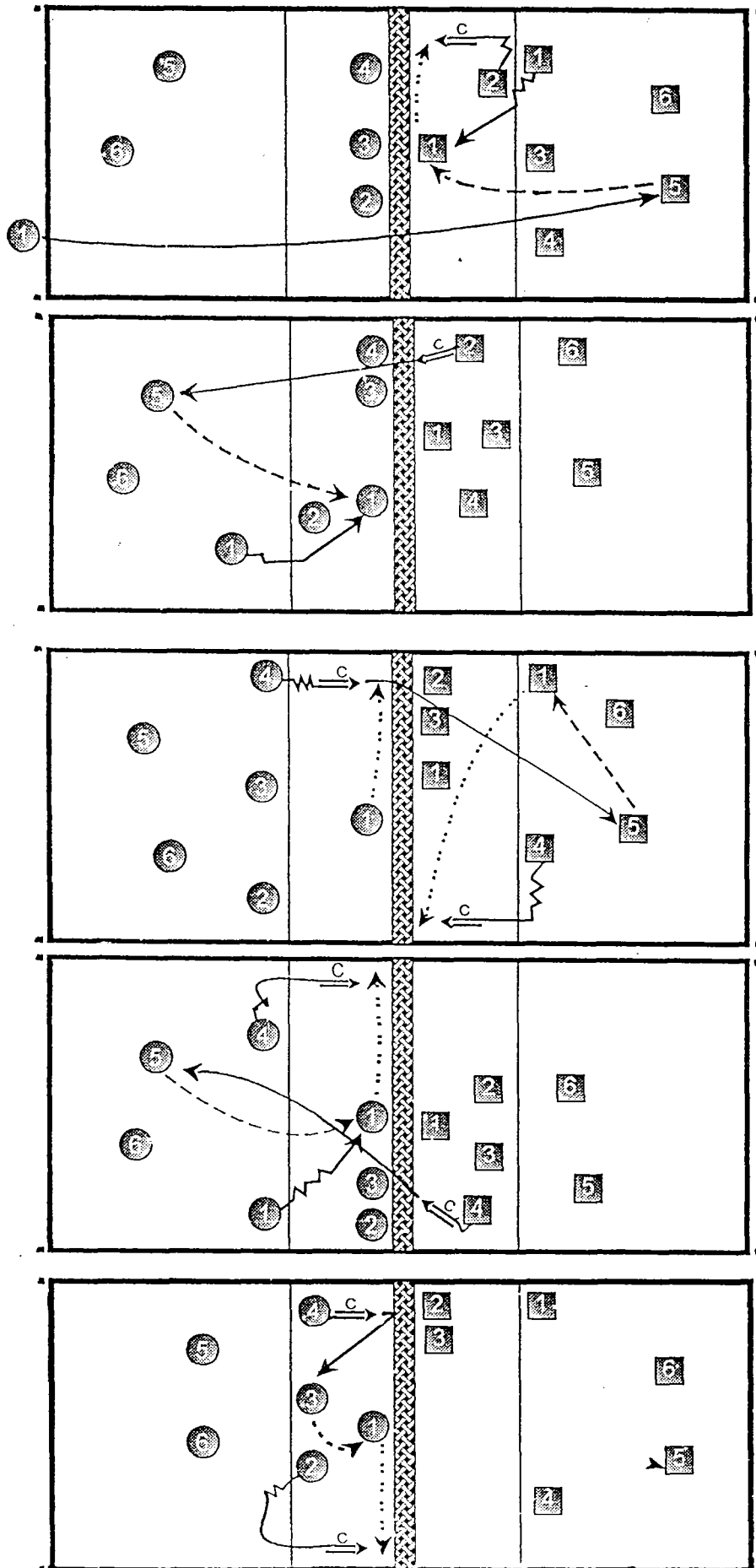

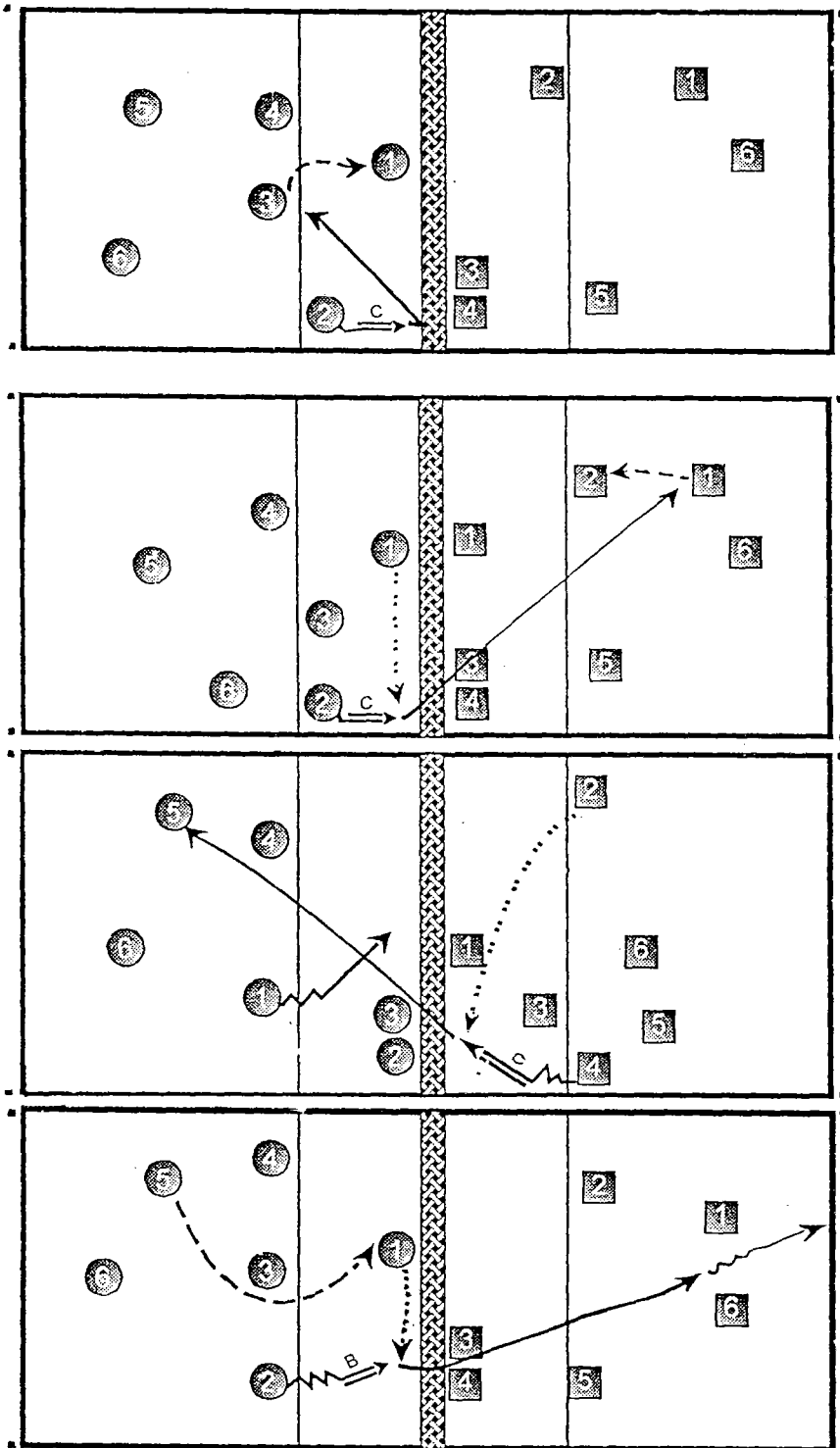

ภาพประกอบ 88 รูปแบบฝ่ายเลี้ยว เลี้ยว แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ช้าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเลี้ยว แล้วเล่น 3 จังหวะด้วยการตบยาว (C) ช้าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายรับ แล้วเล่น 3 จังหวะด้วยการตบเร็ว (A) ขวา ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเลี้ยว แล้วเล่น 3 จังหวะ แล้วตบยาว (C) ขวา ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายรับ แล้วเล่น 3 จังหวะ ด้วยการตบถี่เร็ว (B) ขวา ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเลี้ยว แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบบอลเร็ว (A) กลาง ฝ่ายเลี้ยวได้คะแนน เป็นภาพต่อเนื่อง 7 ภาพ

จากภาพประกอบ 88 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ด้วยการตบยาว (C) ซ้ายลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายรับแล้วเล่น 3 จังหวะ ด้วยการตบเร็ว (A) ขวา ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ แล้วตบยาว (C) ขวา ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายรับ แล้วเล่น 3 จังหวะ ด้วยการตบกึ่งเร็ว (B) ขวา ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบเร็ว (A) กลาง มีความถี่ทั้งหมด 5 ครั้ง(จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่นี้ดังนี้

ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	จีน	มีความถี่	2	ครั้ง
ทีม	จีน	"	เกาหลี	"	1	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	คาซัคสถาน	"	1	ครั้ง
ทีม	ญี่ปุ่น	"	ไทเป	"	1	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					5	ครั้ง

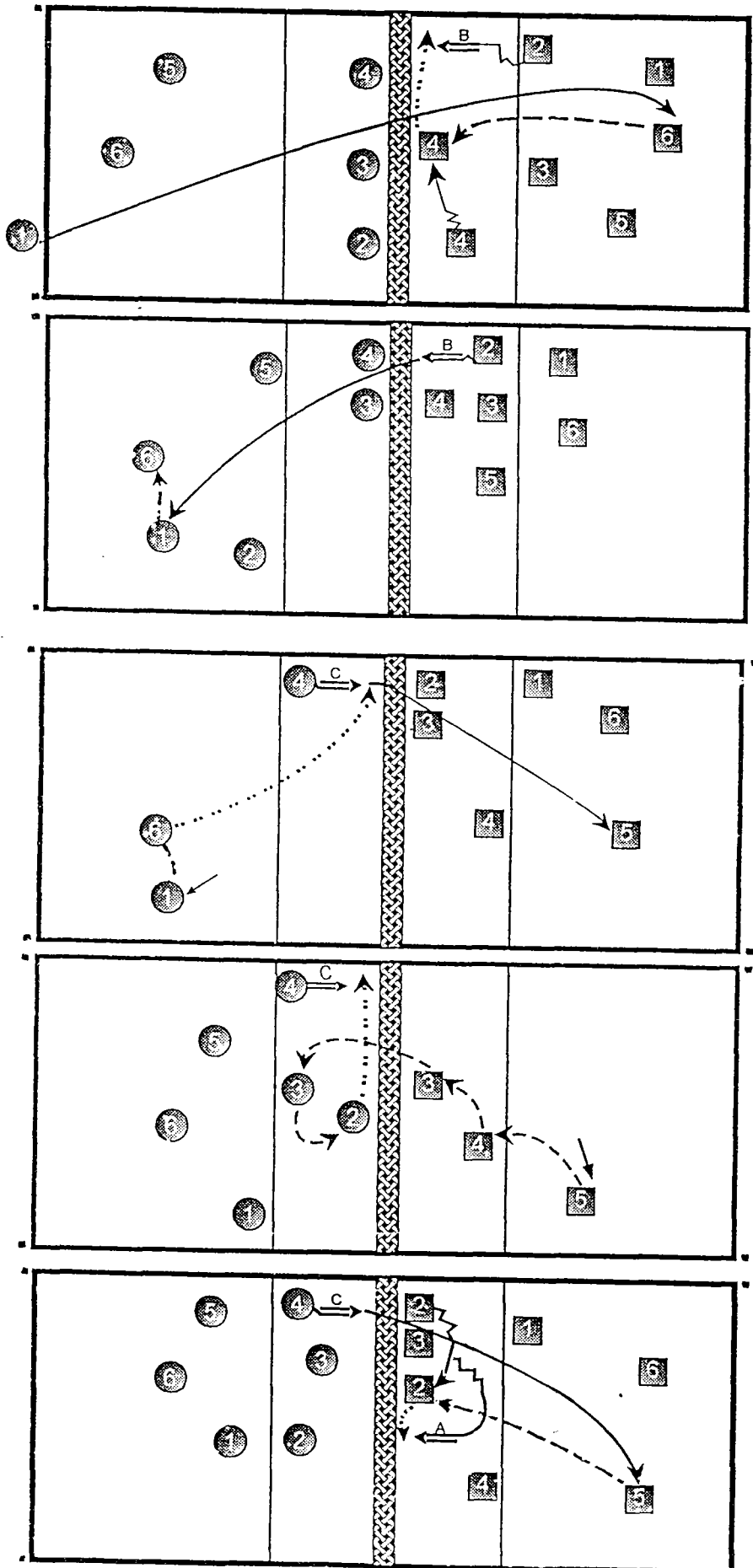

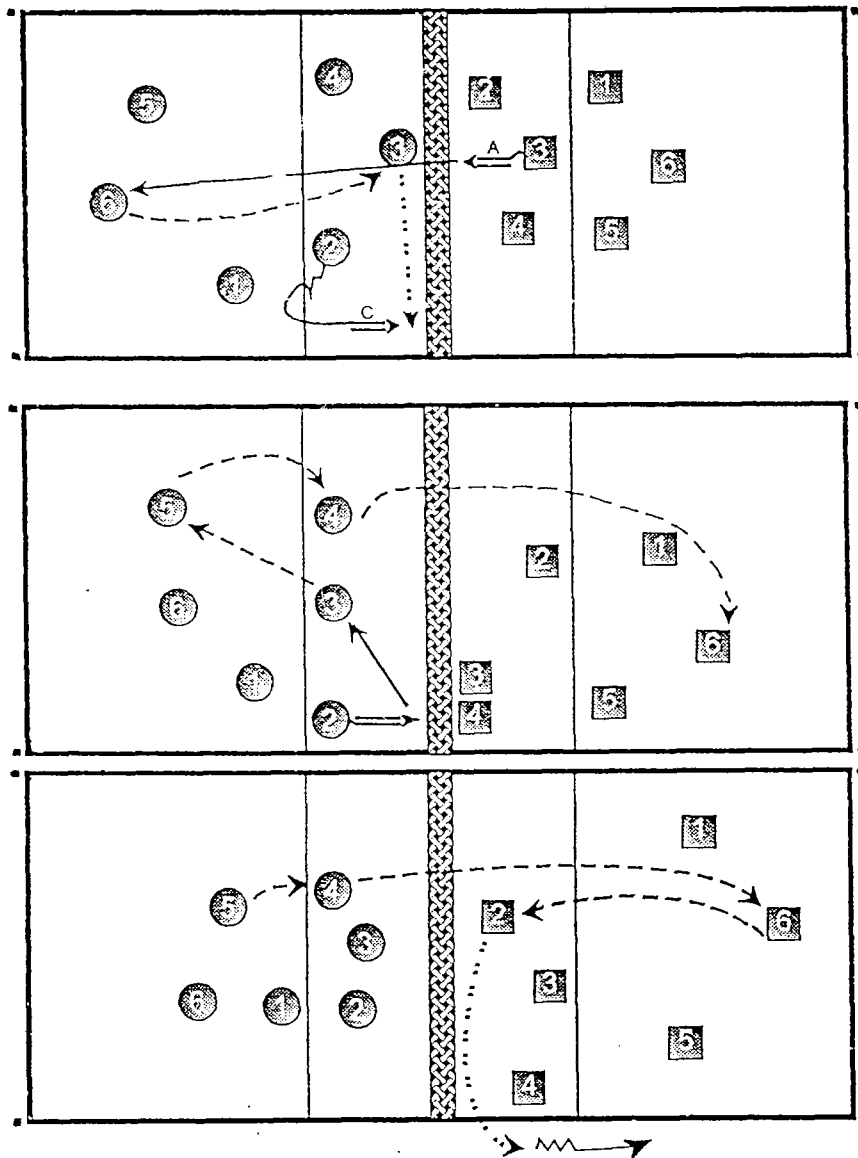

ภาพประกอบ 89 รูปแบบฝ่ายเลิร์ฟ เลิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ขวา ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเลิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายรับ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเลิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อกจากกระดอนลงมายังฝ่ายเลิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ขวา ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อกจากกระดอนลงมา แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ขวา ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายรับ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B) ขวา เป็นภาพต่อเนื่อง 9 ภาพ

จากภาพประกอบ 88 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่น ฝ่ายเลิร์ฟ เลิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ขวา ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเลิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายรับ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเลิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อกจากกระดอนลงมายังฝ่ายเลิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ขวา ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อกจากกระดอนลงมาแล้วเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ขวา ลูกวอลเลย์บอลข้ามไปยังฝ่ายรับ แล้วเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B) ขวา มีความถี่ทั้งหมด 3 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ต) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มี่ดังนี้

ทีม	ไทย	แข่งกับทีม	จีน	มีความถี่	2	ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	1	ครั้ง
รวมความถี่ของรูปแบบนี้คือ					3	ครั้ง

ภาพประกอบ 90 รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) ขวาลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายรับ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายรับ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ขวาลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อกกระดอนมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบกลับไปยังฝ่ายรับ ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะเสียคะแนนโดยในจังหวะที่ 3 มือเซต เซตออกนอกสนาม เป็นภาพต่อเนื่อง 8 ภาพ

จากภาพประกอบ 90 ผลการแจกแจงความถี่ได้รูปแบบการเล่นฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายรับ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตีก้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายรับ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ขวา ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อกกระดอนมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตีกกลับไปยังฝ่ายรับ ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะเสียคะแนนโดยในจังหวะที่ 3 มือเซ็ท เซ็ทออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 2 ครั้ง (จากการแข่งขัน 3,4 หรือ 5 เซ็ท) และความถี่ที่เกิดขึ้นแต่ละคู่มีดังนี้

ทีม	ไทย	แข่งขันกับทีม	จีน	มีความถี่	1 ครั้ง
ทีม	ไทย	"	ญี่ปุ่น	"	1 ครั้ง

รวมความถี่รูปแบบนี้คือ 2 ครั้ง

บทที่ 5

บทย่อ สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อทราบรูปแบบการเล่นวอลเลย์บอล ในการชิงชนะเลิศวอลเลย์บอลหญิงแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 1

แหล่งข้อมูลและกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักกีฬาวอลเลย์บอล 6 ทีมที่เข้าชิงชนะเลิศในการแข่งขันวอลเลย์บอลหญิงแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 1 ที่จังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างวันที่ 19 - 23 พฤษภาคม 2542 ซึ่งได้มาด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

อุปกรณ์และเครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวม

1. เครื่องถ่ายวิดีโอเทป
2. ม้วนเทปวิดีโอ
3. เครื่องเล่นวิดีโอ
4. เครื่องรับโทรทัศน์

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

1. ทำหนังสือขอความร่วมมือในการวิจัยจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อติดต่อขอความร่วมมือจากประธานคณะกรรมการจัดการแข่งขันกีฬาวอลเลย์บอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 1
2. ศึกษารายละเอียดของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. จัดเตรียมเครื่องมืออุปกรณ์และสถานที่ ณ จุดที่กำหนดไว้
4. ดำเนินการบันทึกเทป วิดีโอ ตั้งแต่เริ่มทำการแข่งขันในเซตที่ 1 จนกระทั่งเสร็จสิ้นการแข่งขันของแต่ละคู่
5. วิธีการแจกแจงความถี่ของรูปแบบการเล่น ผู้วิจัยเป็นคนแจกแจงความถี่ของรูปแบบการเล่นด้วยตนเอง

ผู้วิจัยได้ขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลไปยังสมาคมวอลเลย์บอลแห่งประเทศไทย ในการบันทึกวีดิโอเทป เพื่อการบันทึกเทปในการชิงชนะเลิศวอลเลย์บอลหญิงแห่งชาติ ครั้งที่ 1

แจกแจงความถี่ของรูปแบบการเล่นวอลเลย์บอล ในการชิงชนะเลิศวอลเลย์บอล
หญิงแห่งประเทศไทย ครั้งที่ 1

1. รูปแบบการเล่นในการแข่งขันวอลเลย์บอลหญิงแห่งชาติ เอเซีย ครั้งที่ 1 พบว่า มีรูปแบบการเล่นทั้งหมด 87 รูปแบบ รูปแบบที่มีการเล่นมากที่สุด คือ รูปแบบการเล่นที่ 1 (ภาพประกอบ 4) เป็นรูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ซ้าย ขวา มีความถี่ทั้งหมด 285 ครั้ง รองลงมาคือ รูปแบบการเล่นที่ 2 และ 3 (ภาพประกอบ 5 และ 6) ซึ่งมีความถี่ทั้งหมด 278 และ 243 ตามลำดับ

รูปแบบที่มีการเล่นน้อยที่สุดคือ รูปแบบการเล่นที่ 87 (ภาพประกอบ 90) เป็นรูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) ขวา ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายรับแล้วเล่น 3 จังหวะ และตักข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายรับ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟแล้วเล่น 3 จังหวะ และตบบอลยาว (C) ขวา ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อคกระดอนมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตักกลับไปยังฝ่ายรับ ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยในจังหวะที่ 3 มือเซ็ท เซ็ทออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 2 ครั้ง รองลงมาคือรูปแบบการเล่นที่ 86 และ 85 (ภาพประกอบ 89 และ 88) มีความถี่ทั้งหมด 3 และ 5 ตามลำดับ

1. รูปแบบการเล่นในการแข่งขันวอลเลย์บอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย ครั้งที่ 1 พบว่า มีรูปแบบการเล่นทั้งหมด 87 รูปแบบ และรูปแบบที่มีการเล่นมากที่สุดคือ รูปแบบการเล่นที่ 1 (ภาพประกอบ 4) เป็นรูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ โดยตบ กิ่งเร็ว (B) กลาง ซ้าย ขวา มีความถี่ทั้งหมด 285 ครั้ง และสอดคล้องกับ ผาณิต บิลมาศ (2528 : 3) กล่าวว่า ลูกแรกในการเล่นวอลเลย์บอลคือ การเสิร์ฟ ในระยะแรกการเสิร์ฟเป็นเพียงการตีลูกวอลเลย์บอลพอสผ่านไปเท่านั้น ในระยะหลังได้พัฒนาเสิร์ฟมาเป็นอาวุธที่สำคัญ ในการรุก นอกจากนี้ วิโรจน์ มุทุกันต์ (2535 : 88 - 94) กล่าวว่า การตบลูกกิ่งเร็วหรือ ลูกบี (B) คือ การตบลูกจากการเซ็ทที่มีระดับความสูงปานกลาง คือประมาณ 1 เมตร จาก ขอบตาข่าย มุมของการวิ่งและการตบ เหมือนการตบลูกเร็วต่างกันที่ช่วงการก้าวกระโดดจะ ช้ากว่า ผู้ตบจะกระโดดขึ้นในจังหวะที่ 2 หลังจากคนเซ็ทได้ส่งลูกวอลเลย์บอลออกจากมือ ร่องลงมาคือ รูปแบบการเล่นที่ 2 และ 3 (ภาพประกอบ 5 และ 6) มีความถี่ทั้งหมด 278 และ 243 ครั้ง ตามลำดับ

รูปแบบที่มีการเล่นน้อยที่สุดคือ รูปแบบการเล่นที่ 87 (ภาพประกอบ 90) เป็นรูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ แล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) ขวา ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟแล้วเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายรับ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตักข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายรับ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ขวา ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อก กระดอนมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตักกลับไปยังฝ่ายรับ ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยในจังหวะที่ 3 มือเซ็ท เซ็ทออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 2 ครั้ง ดังที่ เนวิลล์ (Neville. 1990 : 45) กล่าวว่า การตบเป็นทักษะที่เด่น ใช้ในทีมรุก เป็นการเล่นในจังหวะสุดท้ายเหมือนกับการโยน

ลูกบาสเกตบอลลงห่วง และทำให้ได้คะแนน แต่วอลเลย์บอลต้องใช้การตบลูกวอลเลย์บอลไปยังแดนฝ่ายตรงข้าม นักวอลเลย์บอลทุกคนต้องการที่จะมีความสามารถในการตบเพื่อทำคะแนน ผู้ชมและผู้เล่นในทีมเดียวกันก็ชื่นชมยินดีด้วยเมื่อสามารถตบได้ การตบจะนำมาซึ่งชัยชนะ แต่ถ้าหาก ผู้เล่นไม่สามารถควบคุมลูกวอลเลย์บอลได้ก็จะไม่ได้ตบ ไม่เหมือนในกีฬาบาสเกตบอล ซึ่งผู้เล่นสามารถโยนลูกบาสเกตบอลลงห่วง เพื่อที่จะทำคะแนนอย่างเป็นอิสระ แต่ในกีฬาวอลเลย์บอลผู้เล่นมือตบไม่มีโอกาสที่จะตบทำคะแนนได้ ถ้าหากเพื่อนร่วมทีมไม่สามารถควบคุมลูกวอลเลย์บอลในจังหวะรับลูกเสิร์ฟและจังหวะเซ็ทได้ รองลงมาคือรูปแบบการเล่นที่ 86 และ 85 (ภาพประกอบ 89 และ 88) มีความถี่ทั้งหมด 3 และ 5 ตามลำดับ

2. รูปแบบการเล่นในการแข่งขันวอลเลย์บอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย ครั้งที่ 1 พบว่า คู่แข่งขันที่มีความถี่ของรูปแบบการเล่นมากที่สุด คือ คู่แข่งขันระหว่างทีมญี่ปุ่นกับทีมไทเป มีความถี่ทั้งหมด 958 ครั้ง แสดงว่าคู่แข่งขันนี้มีความสามารถที่ใกล้เคียงกันมาก และมีรูปแบบการรุกและรับอย่างมีประสิทธิภาพ จะเห็นจากความถี่ของคู่แข่งขัน เนื่องจากมีการแข่งขันถึง 5 เซ็ต ดังที่ ผาณิต บิลมาศ (2528 : 64) กล่าวว่า ความสำเร็จของทีมมาจากการตบซึ่งขึ้นอยู่กับสัดกันและการรับของฝ่ายตรงข้ามว่าจะรับได้ดีมากน้อยแค่ไหน การป้องกันการตบก็ต้องรวมอยู่กับกลยุทธ์ของการตบ ซึ่งอยู่ในสนามต้องมีสมาธิ ทักษะพื้นฐานพร้อมที่จะใช้ได้อย่างอัตโนมัติ เพราะการตบเป็นระยะสั้นมาก การช้อนหลังให้ผู้ตบอาจมี 2 คน จะยืนเป็นส่วนโค้งของผู้ตบ ซึ่งจะเป็นการรุกที่ถูกต้อง ผู้ช้อนให้ตบจะต้องเข้าเล่นลูกวอลเลย์บอลทุกลูกจากการสัดกัน จะอยู่ห่างเท่าไรจากผู้ตบ ขึ้นอยู่กับคนเซ็ท การสัดกันของฝ่ายตรงข้าม และทิศทางที่จะตบไปเมื่อลูกวอลเลย์บอลจากคนเซ็ทไปหาคนตบ ผู้ช้อนก็จะไปอยู่ใกล้ ๆ ผู้เล่นอื่น ๆ จะอยู่ในตำแหน่งของการรับ การช้อนจะขึ้นอยู่กับแบบของการรับของทีมว่าจะมีการรับแบบตำแหน่งที่ 6 อยู่ด้านหน้าหรือหลัง รองลงมาคือ คู่แข่งขันระหว่างทีมญี่ปุ่นกับทีมคาซัคสถาน และทีมไทยกับทีมจีน มีความถี่ทั้งหมด 937 และ 870 ครั้ง ตามลำดับ

คู่แข่งขันที่มีความถี่ของรูปแบบการเล่นน้อยที่สุด คือ คู่แข่งขันระหว่างทีมจีนกับทีมคาซัคสถาน มีความถี่ทั้งหมด 451 ครั้ง แสดงว่า คู่แข่งขันคู่นี้มีการแข่งขันแค่ 3 เซ็ต และความสามารถในการเล่นต่างกันมาก ซึ่งทีมจีนมีผู้เล่นที่มีส่วนสูงของร่างกายมาก จึงเป็นการที่ได้เปรียบคู่ต่อสู้มาก และมีการกระโดดเสิร์ฟ ซึ่งถือว่าเป็นอาวุธสำคัญในการรุก ดังที่ ผาณิต บิลมาศ (2528 : 3) กล่าวว่า ลูกแรกในการเล่นวอลเลย์บอลคือ การเสิร์ฟในระยะแรกการเสิร์ฟเป็นเพียงการตีลูกวอลเลย์บอลพผ่านไปเท่านั้น ในระยะหลังได้พัฒนาเสิร์ฟมาเป็นอาวุธที่สำคัญในการรุก รองลงมาคือ ทีมคาซัคสถานแข่งขันกับทีมไทเป และทีมไทยแข่งขันกับทีมเกาหลีเหนือ ซึ่งมีความถี่ทั้งหมด 523 และ 537 ตามลำดับ

ประโยชน์ที่ได้รับจากการทำวิจัยเรื่องรูปแบบการเล่นวอลเลย์บอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย ครั้งที่ 1 คือ

1. ทำให้ทราบรูปแบบการเล่นวอลเลย์บอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย ครั้งที่ 1 ว่ามีรูปแบบการเล่นทั้งหมด 87 รูปแบบ
2. เป็นแนวทางการฝึกสอนนักกีฬา
3. เป็นประโยชน์ต่อการเตรียมความพร้อมของนักกีฬาในการแข่งขัน
4. เป็นประโยชน์สำหรับผู้ฝึกสอนกีฬาวอลเลย์บอล ที่มีความสนใจจะใช้เป็นแนวทางในการศึกษาค้นคว้าและพัฒนาการเล่นกีฬาวอลเลย์บอลต่อไป
5. เป็นแบบทดสอบสำหรับนักกีฬา เพื่อพัฒนาความสามารถของรูปแบบการเล่นวอลเลย์บอลให้สูงขึ้น

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการศึกษารูปแบบการรุกและบล็อกในแบบต่าง ๆ
2. ควรมีการศึกษารูปแบบการฝึกที่มีผลต่อการแข่งขันในระดับต่าง ๆ
3. ควรมีการศึกษานำรูปแบบการเล่นมาเปรียบเทียบกับแบบฝึกในรูปแบบต่าง ๆ ว่าสอดคล้องกันหรือไม่

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- ฉลอง ชาตบุระชีวิน. การวิเคราะห์องค์ประกอบของทักษะวอลเลย์บอล. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2532. อัดสำเนา.
- ชนินทร์ ยุทธะนันท์. คู่มือการเรียนการสอนวอลเลย์บอลระดับมัธยมศึกษา. กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์การศาสนา, 2532.
- ปัญญา จิตรโสภี. ตำราและกติกาวอลเลย์บอล. โรงพิมพ์เลิศศิลป์, 2526.
- ผาณิต บิลมาศ. การฝึกวอลเลย์บอล. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2528.
- พลศึกษา, กรม. กติกาและเทคนิคการฝึกสอนมินิวอลเลย์บอล. กรุงเทพฯ : กองกีฬา กรมพลศึกษา, 2533.
- _____. คู่มือการเล่นวอลเลย์บอล. กรุงเทพฯ : กองกีฬา กรมพลศึกษา, 2533.
- พิชิต ภูติจันทร์. วอลเลย์บอล. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พรินต์ติ้ง เฮ้าส์. 2535.
- พิศิษฐ์ ไตรรัตน์ผดุงผล. วอลเลย์บอล. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พรินต์ติ้ง เฮ้าส์, 2537.
- พีระพงศ์ บุญศิริ. สรีรวิทยาการออกกำลังกาย (วิทยาศาสตร์การกีฬา). สำนักพิมพ์ โอเดียนสโตร์. กรุงเทพฯ : 2532.
- ฟอง เกิดแก้ว. การกีฬา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พรินต์ติ้ง เฮ้าส์. 2532.
- รุ่งเรือง เทพทัต. การศึกษารูปแบบของการแข่งขันวอลเลย์บอล. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. 2532. อัดสำเนา.
- วิโรจน์ มุกกันต์. วอลเลย์บอล. มหาสารคาม : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, 2535.
- สมชาย พันธุ์โชติ. รูปแบบการเล่นวอลเลย์บอลเพื่อการแข่งขันของนักเรียนในระดับ ประถมศึกษา. ปรินซ์นิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร. 2540. อัดสำเนา.
- อุทัย สงวนพงศ์. คู่มือวอลเลย์บอล. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : โอ.เอส.พรินต์ติ้ง เฮ้าส์. 2534.
- Bulman, George. Play the game Volleyball. London : word Lock Limited, 1989.
- Davis, Christopher Ivan. "The Effects of Game Modification on Opportunities to Respond in Elementary Volleyball Classes," Dissertation Abstracts International. 52 : 465 - A : August, 1991.

- Hernandez, Moreno Jose. "Study About the Analysis of the Play's Action in Team Sports : Application to Basketball (Estudio sobre el Baloncesto)," Dissertation Abstracts International. 50 : 03C ; November, 1987.
- Huang, Chenfu. "A Biomechanical Analysis of volleyball Block Jumps (Jumping)," Dissertation Abstracts International. 54 : 2944 - A; February. 1994.
- Kirchner, Glenn. Physical Education for Elementary School children. 8th ed. Iowa : Wm. C. Brown Publishers. 1992.
- Kluka, Darlene A. and Peter J.Dunn. Volleyball. 2nd ed. Iowa : Wm. C. Brown Publishers, 1992.
- Lucas, Jeffry. L. Pass, set, Crush Volleyball Illustrated. 2nd ed. Washington. Euclid Northwest Publications, 1988.
- Neville, William J. Coaching Volleyball Successfully. Illinois : United States Volleyball Association : 1990.
- Shodell, Donald Stuart. "The Relationship of Selected Motor Performance and Anthropometric Traits to Successful Volleyball Performance," Dissertation Abstracts International. 32(8) : 5026-A ; March, 1972.
- Viera, Barbara L. and. Bonnie Jull Ferguson. Teaching Volleyball. Illinois. Press, 1989.

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ นายทศพล ธานี
 เกิดวันที่ 24 มีนาคม 2508
 สถานที่เกิด โรงพยาบาลสรรพาสวัสดิ์ประสงค์ อำเภอเมือง จังหวัดอุบลราชธานี
 สถานที่อยู่ปัจจุบัน 304/451 เคหะบางบัว ถ.พหลโยธิน บางเขน กรุงเทพฯ
 สถานที่ทำงานปัจจุบัน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร (ฝ่ายมัธยม)
 สุขุมวิท 23 แขวงคลองเตย เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110
 ประวัติการศึกษา
 พ.ศ.2525 โรงเรียนลือคำหาญวารินชำราบ
 พ.ศ.2527 ป.กศ.สูง วิทยาลัยพลศึกษาศรีสะเกษ
 พ.ศ.2529 กศ.บ. พลศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พลศึกษา
 พ.ศ.2543 กศ.ม. พลศึกษา จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

รูปแบบการเล่นวอลเลย์บอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย ครั้งที่ 1

บทคัดย่อ
ของ
ทศพล ธานี

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกพลศึกษา
มีนาคม 2543

ความมุ่งหมายในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อทราบรูปแบบการเล่นวอลเลย์บอลในการแข่งขันวอลเลย์บอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย ครั้งที่ 1 กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า เป็นนักกีฬาวอลเลย์บอล 6 ทีมที่เข้าแข่งขันวอลเลย์บอลหญิงแห่งเอเชีย ครั้งที่ 1 ที่จังหวัดอุบลราชธานี ระหว่างวันที่ 19 - 23 พฤษภาคม 2542 ซึ่งได้มาด้วยวิธีการเลือกแบบเจาะจงโดยศึกษาจากการบันทึกวีดิโอขณะแข่งขัน

ผลการศึกษาพบว่า

รูปแบบการเล่นในการแข่งขันวอลเลย์บอลหญิงชิงชนะเลิศแห่งเอเชีย ครั้งที่ 1 มีรูปแบบการเล่นทั้งหมด 87 รูปแบบ

1. รูปแบบที่มีการเล่นมากที่สุด คือ รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้ว ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ ได้คะแนนโดยตบทิ้งเร็ว (B) กลาง ซ้าย ขวา มีความถี่ทั้งหมด 285 ครั้ง

2. รูปแบบที่มีการเล่นที่มีการเล่นน้อยที่สุด คือ รูปแบบฝ่ายเสิร์ฟ เสิร์ฟแล้วฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ และตบทิ้งเร็ว (B) ขวา ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายรับ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบข้ามมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ ตบยาว (C) ซ้าย ลูกวอลเลย์บอลข้ามมายังฝ่ายรับ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบเร็ว (A) กลาง ลูกวอลเลย์บอลโดนบล็อกกระดอนมายังฝ่ายเสิร์ฟ แล้วเล่น 3 จังหวะ และตบกลับไปยังฝ่ายรับ ฝ่ายรับเล่น 3 จังหวะ เสียคะแนนโดยในจังหวะที่ 3 มือเซ็ท เซ็ทออกนอกสนาม มีความถี่ทั้งหมด 2 ครั้ง

3. คู่แข่งขันที่มีความถี่ของรูปแบบการเล่นมากที่สุดคือ ทีมญี่ปุ่นแข่งขันกับทีมไทเป มีความถี่ทั้งหมด 958 ครั้ง

4. คู่แข่งขันที่มีความถี่ของรูปแบบการเล่นน้อยที่สุดคือ ทีมจีนแข่งขันกับทีมเกาหลีเหนือ มีความถี่ทั้งหมด 620 ครั้ง

THE ASIAN CHAMPIONSHIP VOLLEYBALL PLAYING PATTERN
OF THE FIRST FEMALE VOLLEYBALL TOURNAMENT

AN ABSTRACT
BY
TOSSPOL TANEE

*Presented in partial fulfillment of the requirement for the
Master of Education degree in Physical Education
at Srinakharinwirot University
March 2000*

The purpose of this study was to examine The Asian Championship Volleyball Playing Patterns of the First Female Volleyball Tournament. The sample of this study consisted of participants from six teams who joined the Asian championship of the first female volleyball tournament in Ubonrachathanee province from 19 - 23 May 1999. The data were elicited by frequently of videotape recording the tournament scenes.

The results of the study were as follows.

It was found that the style of volleyball playing in the Asian Championship of the first female volleyball tournament could be classified into 87 patterns

1. The most frequently used patterns was the one in which the offensive served the ball. After the defensive received the ball they bounced it three times among themselves before delivering the middle spike (B) on to the opposition to obtain a score. The spike could be in the middle, left or right. This pattern of playing took place 285 times in this tournament.

2. The least frequently used pattern was the one in which the offensive served the ball but saved by the defensive who would then set it up by bouncing it among themselves three times before employing the middle spike (B) right on to the offensive. The spike was saved and the ball was then set up for the final high spike (C) left after receiving a served from offensive, the defensive set up the ball to employ the digging pattern. The offensive would recover themselves from the dig, set the ball up and carry out the shot spike (A) middle. The ball was blocked and hence sent back to offensive who would set the ball up to dig the defensive. Then set the ball up for the final time while the setter would set the ball out of the court. This pattern was carried out twice in this tournament.

3. In this tournament, Japan and Taipei made the most frequently use of 87 patterns, totally 958 times.

4. In this tournament, China and North Korea made the least frequently use of 87 patterns totally 620 times.